007 JAMES BOND



Ian Fleming

Beni Seven Casus

007 JAMES BOND

Ian Fleming

Beni Seven Casus



James

BOND

Ian Fleming

Beni Seven Casus

Tay Kitapçılık ve Ticaret Limited
Şirketi Dr. Şevki Bey Sokak 10/3
Türbe-İstanbul Telefon: 528 43 84

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: THE SPY WHO LOVED ME

Türkçesi:
Yaprak BURCU

Dizgi: Eldim/Film: Gümüş Reprodüksiyon
Baskı: Gündoğdu Matbaacılık/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

BİRİNCİ KISIM: BEN

I. BÖLÜM

ÜRKMÜŞ KEDİ

Kaçıyordum. İngiltere'den, çocukluğumdan, kıştan, birbirini izleyen karışık, tatsız gönül maceralarımdan, Londra'daki yaşantımın çevreme topladığı üç, beş parça eşyadan kaçıyordum. O ruhsuz, anlamsız snob yaşamdan, dar ufukların bunalımından, sosyetede sivrilen güzelce bir kadın olmama rağmen, bu yarışta bir türlü başa geçemeyişimden kaçıyordum. Aslında kaçılabilecek ne varsa hepsinden kaçıyordum. Yasalardan başka.

Ve gerçekten çok uzaklara kaçmıştım, biraz abartarak söylersem, dünyanın yarısını katetmiştim, Londra'dan "Düşlü Çamlar"a gelene dek. Burası New York Eyaleti'ndeki Albany kentinde ünlü George Gölü'nün kıyısında bir moteldi ve sanki uçsuz bucaksız bir ormanlar, göller ve çam koruları cennetiydi. Kaçışım eylülün birinci

günü başlamıştı şimdi ise ekimin on üçüydü. Kuzeye, Kanada sınırına doğru ilerleyen milyarlarca çam ağacının arasında kurulmuştu motel. Londra'da yaşadığım hayatın bir damgası olan soluk tenime hemen renk gelmişti. İngiltere'ye gidip, bir "hanımefendi" gibi yetiştirilmemden öncė çocukluğumu geçirdiğim Quebec'te, açık havada yaşamak bana oldukça sıkıcı gelirdi. Şimdi bu güzel yerde genç kızlığımın dinçliğine kavuşmuştum yeniden. Hatta dudak ve tırnak boyası kullanmayı bile bırakmıştım. Çocuklar gibi mutluydum, aynaya baktığımda içime sevinç doluyordu. Artık yüzüme boyalarla başka bir yüz yapmayı istemiyordum. Hiç abartmıyorum. Geçirdiğim beş yıllık kimliğimden kaçıyordum. Şimdiki halim de pek fazla iyi sayılmazdı,ama öteki kişiliğimden nefret etmiş, tiksinmiştim. Ve o yüzden kurtulduğum için seviniyordum.

*
**

New York Eyaleti'nin Albany istasyonu saatin altı olduğunu bildirdi. Radyoda hava raporu okunmaya başlandı. Borayla birlikte bir fırtına kopacağını duyurarak halkı uyarıyorlardı. Fırtına kuzeyden geliyordu ve akşam sekiz sularında Albany'de patlayacaktı. Anlaşılan gürültülü bir gece geçirecektim. Umurumda değildi. Fırtınalardan hiç korkmazdım. Bildiğim kadarıyla o çevrede en yakın ev on altı kilometre uzaklıktaydı,ama önemi yoktu. Şimdiden hoşuma gitmeye başlamıştı bile, şimşekler, gök gürültüleri. Burası korunaklı bir yerdi. Hepsinden iyisi yalnızdım. "Yalnızlık bir sevgili olur, yalnız güzel bir günah." Nerede görmüştüm bu satırları? Kimindi?

Benim şu andaki duygularımı ne de güzel anlatıyordu.

Bir "Sosyete Hanımefendisi" olmak için duygu dolu çocukluğumdan ayrılmıştım. "Birlikte yaşama"ya ayak uydurabilmek için ne saçmalıklar yapmıştım. Şimdi bütün bu başarısızlıkları kafamdan silip attım. Herkesin birlikte yaşaması şart değildir. Ressamlar, sanatçılar, müzisyenler de yalnızdır. Devlet adamları, generaller de öyle.

Fakat açıkçası caniler ve akıl hastaları da yalnız yaşarlar. Güçlü kişilikleri olan insanlar yalnızdır. Bir erdem değildir bu. Hatta belki de toplum açısından bunun tersi doğrudur. Toplumun bir üyesi olabilmek için insanın çoğunluğa ait olan şeyleri paylaşması gerekir ama doğrusu ben yalnızlığımla öyle mutluydum ki, bu da kusurlu ve hırçın bir insan olduğumu gösteriyordu herhalde. Bunu kendime çok tekrarlatmıştım. Ama şimdi omuzlarımı silktim, sonra yalnızlığıma bir pelerin gibi bürünerek büyük holü geçtim geceyi son bir kez görebilmek için dışarı çıktım.

*
**

Çam ağaçlarından nefret ederim. Karanlık bir görünüşleri vardır, ve kirlidirler. Korularda birbirlerine sokuluşları bana yolumu kesmek için mızraklarını uzatmış düşmanları anımsatır. Çamların tek hoş tarafı kokularıdır, banyoma her zaman çam losyonları koyarım. Burada çamların uçsuz bucaksız görüntüsü midemi bulandırıyordu. Ufka dek serilmiş dikenli bir halı gibiydiler.

Bulunduğum motelin yapılabilmesi için çam ormanı içinde o anlamsız ağaçlar kesilip bir açıklık oluşturulmuştu. "Motel" sözcüğü kulağa pek hoş gelmediği için "Motor Parkı"nı kullanmışlardı. Moteller gangsterlerin ve cinayet şebekelerinin yuvası olduğundan beri bu gibi

isimler yaygınlaşmıştı. Güneydeki George Gölü'nün beri tarafında "Düşlü Sular" adlı şipşirin bir gölcük vardı. İşte motel onun kıyısında kurulmuştu. Mutfak, duş ve tuvaletlerle birlikte kırk oda vardı ve hepsinin arka pencereleri göle bakıyordu. Motelin mimarisi ve planı çok moderndi.

Ön yüzü ve damlar budaklı çam kaplamaydı. Ana binanın arkasında odalar bir yelpaze gibi açılıyordu. Her odanın havalandırması ve televizyonu vardı. Ya yiyecek? Lobide bir kafeterya bulunuyordu ve her gün George Gölü'nden taze su ürünleri geliyordu. Bütün bunlara karşılık motel sahiplerinin işi zorlukla yürütmelerine şaşmamak gerekiyordu. Daha doğrusu motelin sahibi olan o suratsız Phancey'ler haftada otuz dolar ücretle beni resepsiyon memuru olarak tuttukları zaman böyle söylemişlerdi. Ama neyse ki işime karıştıkları yoktu.

Neden mi keyifliydim? O akşam altıda Phancey'ler yepyeni arabalarıyla yola koyulduklarından beri içimde sanki bir koro şarkılar söylüyordu. Canavarlar memleketi olan Troy'a gidiyorlardı. Yola çıkmadan önce Bay Phancey son bir kez bana el atmış ve ondan kaçamamıştım.

Eli bir kertenkele gibi bedenimde dolaşıvermişti. Sonra bırakmıştı. İsteyerek değil tabii.Topuğum pabucunu delmek üzere gömüldüğünde. Acıdan büzülmüş yüzü yine eski haline döndüğünde yavaşça:

— Öyle olsun seks bombası, demişti. Yarın öğlende patron gelip anahtarları alana dek buraya göz kulak ol tamam mı? Bu gece de mutlu düşler gör.

Ardından anlayamadığım çirkin bir gülüşle sırıtmış ve karısının kendisini şoför yerinden gözetlemekte olduğu arabaya yürümüştü.

Karısı sert bir sesle:

— Buraya gel Jed, diye seslenmişti. Ateşini akşama West Caddesi'nde söndürürsün.

Sonra arabayı vitese takmış ve bana baygın bir sesle:

— Hoşça kal tatlı kız, diye seslenmişti. Her gün mektup yaz olur mu?

Öff! Ne berbat bir çifttiler, Tanrım! Tam kitap sayfalarından fırlamış iki tip. Drakula kitaplarından ama...

Orada ayakta durmuş, Phancey'lerin arkalarından bakarak onları düşünüyordum. Sonra dönüp havanın durumunu anlamak için kuzeye baktım. Güzel bir gün geçirmiştik, hava İsviçre semaları gibi duruydu. Ama şimdi gökte yükseklerde, insanın içini ürperten simsiyah bulutlar belirmişti. Rüzgâr zikzaklar yaparak ağaçların tepesinde geziniyor, yolun aşağısındaki terkedilmiş benzin istasyonunun ışıklı kutusunu sallıyordu. Rüzgârın serinliğiyle ürperdim. Küçük dalgalar gölün kıyısındaki kayalıkları dövüyor ve gölün gri yüzeyini karıştıran rüzgârla birlikte ufak beyaz köpükler belirip kayboluyordu. Birdenbire derin bir heyecanla kendi kendime gülümsedim.

Karanlıkta çocukların saklambaç oynarken duydukları insanın içini gıcıklayan ve hazla ürperten bir duyguydu bu.

Şimdi koca bir kız olmuş, orada dururken, çocukluğumun o güzel anlarını hatırladım. Belimden aşağı bir ürperdim. İlk atalardan kalma o içgüdüsel ürperiş tenimde gezindi, tüylerim diken diken oldu. Hoşuma gitmişti bu.

Biraz sonra gök gürültüleri başlayacak, ben de fırtınanın uğultusunda, ışıklı, rahat, güvenilir mağarama çekilecek, kendime gönlümce bir içki hazırlayıp radyoyu dinleyerek yudumlamaya başlayacak, kendimi emin ve huzur

içinde hissedecektim.

*
**

Hava kararmaya başlamıştı. Bu gece ağaçlardaki kuşların korosu duyulmayacaktı. Kuşlar fırtına belirtilerini çoktan sezmiş ormanın derinliklerindeki korunaklarına sığınmışlardı bile. O koskoca, yabansı yerde canlı varlık olarak benden başkası kalmamıştı. Gecenin kadife gibi yumuşak ve nemli havasını son kez içime çektim. Orman sanki benimle birlikte aynı hoş heyecanla terliyor gibiydi.

Yakınımda bir yerden sinirli bir baykuş "Kim o? Kim o?" diye öttü, sonra sustu. Birkaç adımda kapının aydınlığından ayrılıp toz yola doğru yürüdüm. Kuzeye baktım. Sert bir rüzgâr sağanağı beni birden sarmaladı, saçlarımı ve eteklerimi havalandırdı. Ani bir şimşek göğü aydınlattı. Birkaç saniye sonra gök gürültüsü uyanan bir bekçi köpeği gibi homurdandı, sonra şiddetli bir rüzgârla ağaçların tepeleri çırpınmaya, dans etmeye başladı.Benzin istasyonunun ışıklı kutusu sağa sola göz kırpıştırarak sallanmaya başladı. O ışık beni uyarıyordu. İlk yağmur tanecikleri üzerime düştü: Dönüp koşmaya başladım.

*
**

Motele girer girmez kapıyı hızla arkamdan kapadım, zinciri taktım. Kendimi son anda içeri atmıştım. Çünkü birdenbire sel bir çığ gürültüsüyle dökülmeye başlamıştı. Sonra düzenli bir şelale uğultusu halini aldı. Bazen damın kalın tahtaları üzerinde bir davul sesine benziyor, bazen camlara çarparak tizleşiyordu. Bir dakika sonra bunlara ağzına kadar dolup taşan su borularının gürültüsü de eklendi.

Hâlâ orada durmuş tatlı tatlı onu dinlerken, sessizce arkamdan yaklaşan gök gürültüsü birden üzerime çullandı. Korkunç bir şimşek parıltısı odayı doldurdu, aynı anda sanki dağdan yuvarlanan kocaman bir kaya binayı temellerine dek sarsarak yuvarlanır gibi oldu. Üç, beş metre öteye bir bomba düşüp patlamıştı sanki. Pencerelerden birinin camı kırılıp yere keskin bir şangırtıyla saçıldı, sonra yerdeki muşambaların üzerine patırtılarla yağmur yağmaya başladı.

Kımıldamadım. Kımıldayamadım. Orada kalakaldım, ellerimle kulaklarımı tıkayarak büzüldüm. Fırtınanın böyle şiddetli olacağını ummamıştım doğrusu. Kulakları sağır eden patlama yerini yağmurun gürültüsüne bıraktı.

Az öncesine kadar içime huzur ve sevinç veren o uğultu şimdi bana şunları söylüyor gibiydi:

"Hiç bu kadar kötü olacağımı ummamıştın, değil mi? Ne kadar da çerden çöpten bir şeymiş senin şu sığınağın. Başlangıç olarak önce bir ışıkları söndürsem? Sonra da kibrit çöpünden tavanına bin yıldırım göndersem nasıl olur? Sonra da işini bitirmek için seni bir şimşekle yakıp kavursam ne dersin? Yoksa seni yalnızca dışarı fırlayacak kadar ürkütelim de George Gölü'ne on altı kilometre bu fırtınada koşturalım mı? Demek burada yalnız kalmak istedin ha?"

Bacaklarım birden kesiliverdi. Sendeleyerek en yakındaki koltuğa gittim, oraya çöküp başımı ellerimin arasına aldım. Nasıl olmuştu da böyle aptallık etmiş, bu derece tedbirsizlik yapmıştım? Ah şimdi ne olurdu biri çıkıp gelse ve bana bunun yalnızca bir fırtına olduğunu ve geçeceğini söyleyip yatıştırsaydı! Fakat öyle değildi. Bir afetti bu. Dünyanın sonu gelmişti. Ve bu afetin hedefi bendim. İşte geliyordu, her an gelebilirdi. Mutlaka bir-

şeyler yapmalıydım. Telefon edemezdim. Phancey'ler son faturayı ödemiş ve mevsim sonu olduğu için de hattı kestirmişlerdi. Yalnızca tek bir ümit kalmıştı. Kalkıp kapıya koştum. Dışarda yoldan geçen yolcılara yer olup olmadığını bildiren ışıklı bir tabela vardı. "Yerimiz vardır" yazısını yakıp söndüren kocaman düğmeyi çevirecektim. Belki yoldan geçen biri görürdü. Sığınacak yer arayan biri. Fakat tam düğmeyi çevirirken beni bekleyen yıldırım bütün gücüyle odanın içinde şeytani bir şakırtıyla şakladı, sonra dev bir el beni kavrayıp yere fırlattı.

II. BÖLÜM

SEVGİLİ ESKİ GÜNLER

Kendime geldiğimde nerede olduğumu ve başıma gelenleri hemen hatırladım, bir darbe daha yemeyi bekleyerek yerde büzüldüm, belki on dakika kadar öyle kaldım. Elektrik şoku bir yerimi sakatlamış mıydı? Bebek yapma gücümü mü kaybetmiştim? Yoksa saçlarım bembeyaz mı olmuştu? Bunları düşünerek yağmurun uğultusunu dinledim.

Belki de saçlarım kökünden yanıp kavrulmuştu. Elimi ürpererek kaldırdım, saçlarıma götürdüm. Yerli yerinde oturuyordu neyseki... Yalnız ensemde irice bir şişlik vardı. Çok dikkatle doğruldum. Kollarımı, bacaklarımı belimi oynattım. Hiçbir yerimde kırık yoktu, ve bir şey olmamıştı. Sonra köşedeki büyük General Electric buzdolabı o bildik, neşeli sesiyle yeniden çalış-

maya başladı. O zaman dünyanın hâlâ döndüğünü ve gök gürültüsünün de uzaklaşmış bulunduğunu farkettim. Dizlerim titreyerek güçlükle kalktım, çevreme bakındım.

Nasıl bir kargaşayla karşılaşacağımı bilmiyordum. Fakat işte motel karşımdaydı. Tam bırakmış olduğum gibi. Her şey yerli yerindeydi. O büyük müracaat masası, tertemiz örtülü yemek masaları ve öteki eşyalar. Yalnız penceredeki delik ve yerdeki su birikintisi az önce geçirdiğim patırtının kanıtı olarak duruyordu. Çatırtı mı dedim? Ne söylüyordum ben kuzum? Asıl patırtı beynimde kopmuştu.Bir fırtına başlamıştı, gök görültüsü ve şimşekler çakmıştı. İşte bu yüzden çocuklar gibi dehşete kapılmıştım ve aptallar gibi tam şimşek çakmak üzereyken dışardaki neonun düğmesini çevirince elektrik çarpmıştı. Buna karşılık kafamdaki şişle cezalandırılmıştım işte. Benim gibi budala ve korkağın birine layıktı bu! Ama dur bir dakika! Belki de bu arada saçlarım ağarmıştı.

Hızla lobiyi geçtim, masadan çantamı aldım. Barın arkasına geçip aynada kendime, gözlerimin içine baktım. Gözlerim mavi duru bakışlarla, şaşkınlık dolu bir ifadeyle bana karşılık verdiler. Kirpiklerim yerindeydi, kahverengi kaşlarım, geniş alnım, sonra, evet, kumral saçlarım yerindeydi ve iki büyük dalga halinde sağa ve sol ayrılarak alnımın iki yanından aşağıya dökülüyorlardı. Demek böyle! Tarağımı çıkardım, saçlarımın arasında kabaca, öfkeyle gezdirmeye başladım, sonra yine çantama koyup, hızla klipsi kapadım.

*

**

Saatim yediyi gösteriyordu. Radyoyu açtım. Haberlerde dinleyicileri ürküten fırtınanın yaptığı hasarlar anlatılıyordu. Birçok yerde elektrik hatları kopmuştu.

Glen Şelaleleri'nde nehir tehlikeli bir şekilde yükseliyordu. Devrilen bir karaağaç karayolunu kapamıştı. Kentte sel baskınına karşı halkı uyarıyorlardı.

Hemen gidip kırık camın üzerine mukavva yapıştırarak kapadım. Sonra arkadaki küçük odalara giden üstü örtülü kısa yoldan kendi kabinim olan 9 numaralı odaya koştum. Elbiselerimi sırtımdan çıkarıp soğuk bir duş yaptım. Beyaz terilen gömleğim kirlenmişti, onu da yıkayıp kurusun diye astım. Fırtına yüzünden başıma gelenleri ve budala gibi davranışımı unutmuştum bile. Şimdiden yalnız başıma geçireceğim geceyi ve ertesi gün yola çıkacağımı düşünerek bir kez daha heyecanla kalbim çarpıyordu. Birden içimden gardırobumdaki en güzel elbiseyi giymek geldi. Daracık siyah kadife pantolonumun üzerine de sütyen giymeden geniş devrik yakalı lame bluzumu giydim. Kendimi aynada beğenerek seyrettim. Dore sandaletlerimi de ayağıma geçirip koşarak motelin lobisine döndüm. Beni iki haftadır idare eden büyük viski şişesinin dibinde yalnızca bir bardaklık viski kalmıştı. En güzel kristal bardaklardan birini buzla doldurdum. Üzerine şişedeki viskiyi son damlasına kadar süzerek döktüm. Ve sonunda odanın resepsiyon tarafındaki en rahat koltuklarından birini radyonun önüne çektim. Radyoyu ayarlayıp pakette kalmış son beş sigaradan birini yaktım. İçkimden bir yudum aldım ve koltuğa bir kedi gibi kıvrıldım.

*

**

Ana binanın içi tam istediğim gibiydi. Ilık, rahat, neşeli ve pırıl pırıldı. Radyoda ''Someone Rocking My Dream Boat'' çalmaya başladı. Ve kendimi Thames Nehri'nde buldum. Beş yaz önceydi ve bir kanoyla nehirden aşağıya doğru gidiyorduk. Ben portatif pikabı çalıştırır-

ken Derek kürek çekiyordu. Ne zaman sıra İnk Spotlar'ın uzunçalarına gelse ve plakta ''Dream Boat'' çalmaya başlasa, Derek hemen:

— Lütfen yine çal şunu Viv, diye yalvarıyordu.

Bunun üzerine ben de hemen eğilip iğneyi plağa ayarlıyordum.

Gözlerim birden yaşardı. Derek'i anımsadığım için değil, fakat o gençlik yıllarımın aşklarını, tatlı anılarını moda olan şarkıları hatırladığım içindi bu. Yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşlarını elimin tersiyle sildim. Ve kısa bir zaman için geçmişe dönerek kendime bir ziyafet çekmeye karar verdim.

*

**

Adım Vivienne Michel. Yirmi üç yaşındayım. Bir altmış beş boyunda, mavi gözlü,dalgalı kumral saçlıyım. Çıkık elmacık kemiklerimden hoşlanırım, fakat burnum çok ufak ağzım da çok büyüktür. Bu yüzden istemediğim zamanlar bile tahrik edici görünürüm. Sıcak kanlıyımdır, fakat aynı zamanda o kadar inatçı ve başına buyruğumdur ki, bu halime üzülen manastırdaki sörler bana bazen isyan edip ''Kadın bir söğüt gibi olmalı, Vivienne. Meşe gibi olmayı erkeklere bırak'' derlerdi.

Aslen Kanadalı Fransızım. Quebec kentinin hemen dışında Sainte Famille adlı küçük bir kasabada doğmuşum. Annem ve babama ait pek bir şey hatırlamıyorum.

Çünkü ben sekiz yaşımdayken bir düğüne giderken bindikleri uçak Montreal Havaalanı'na inerken parçalanmış ve ikisi de ölmüştü. Bunun üzerine mahkeme kararıyla dul halam Florence Toussaint'e teslim edilmiştim. Halam bizim küçük evimize yerleşmiş ve beni büyütmüştü. İkimiz çok güzel günler geçirmiştik ve bugün ona olan

sevgim çok büyüktür. Bir süre sonra beni manastıra vermiş, eğitimimi orada tamamlamı istemişti. Ama Ursuline Manastırı bana öyle boğucu geliyordu ki, halama yalvarmalarım sonucu on altı yaşımdan sonra İngiltere'ye gidip tahsilimi orada tamamlamama karar verildi. Bu, bizim muhitte bir hayli gürültü kopmasına neden oldu. Quebec'i terkederken manevi koruyucularım bir daha geri dönmemin imkânsız olduğunu nazik bir dille hatırlatmışlardı. Teyzem söylenenleri alayla karşılamıştı, fakat yine de İngiltere'ye vardığımda yüreğimdeki suçluluk duygusunu atamamıştım. Bu, işi yalnızca genç leydiler için özel bir okul olan lüks bir koleje girmeye hazırlanan bir genç kız için oldukça ağır bir psikolojik yüktü.

Bayan Thereadgold'un Astor House adını taşıyan okulu büyük Victoria devrinde yapılmış malikâneleri andırıyordu. Çok geçmeden "Yabancı" sınıfına katılmış ve okulda kimseyle arkadaşlık kuramamıştım. Öteki kızların beni iteleyip kakalamalarına ve benimle alay etmelerine hiç dayanamıyordum. Çok hassastım ve hemen parlayıveriyordum. Bazılarını dövmeye başlayınca bir gece hepsi bir olup yatağıma çullandılar ve beni bir güzel patakladılar. Ondan sonra bir daha "vahşi hayvanlar" gibi kavga etmeyeceğime söz verdim. Sonra zamanla uslandım ve oradaki yaşantıya alıştım. Artık okulla da barışmıştım ve asık bir yüzle "hanımefendi" olmak için gayretle çalışmaya başladım.

Bütün sıkıntılarımı ve dertlerimi tatiller gideriyordu. Susan Düff adında bir İskoçyalı kızla arkadaş olmuştum. Susan da benim gibi açık havadan ve spordan hoşlanıyordu. O da ailesinin tek çocuğuydu ve ailesi benimle arkadaşlık etmesinden memnundu. Yazları İskoçya'ya, kışları da Avrupa'nın her tarafında, İsviçre'de, Avustur'ya'da, İtalya'da kayak yapmaya gidiyorduk. Bütün kolej

hayatı boyunca arkadaşlığımız sürdü ve sonunda birlikte mezun olduk.

Ve bir gün Derek ile tanıştım.

Artık on yedi buçuk yaşımdaydım ve Susan'la birlikte Kings Road'un içersinde küçük bir sokakta üç odalı bir daire tutmuştuk. Haziran sonlarıydı ve bunu kutlamak için bir parti vermeye karar verdik. Partiye otuz kişi çağıracaktık. Beş kiloluk bir teneke havyar, iki kutu ciğer ezmesi ve bir sürü ordövr aldık. İsli balıkla ve peynirlerle çavdar ekmeği kullanarak sandviçler yaptık. Gerçekten harika bir ziyafet sofrası olmuştu.

Parti çok başarılı oldu. Otuz davetlinin otuzu da geldi, kimileri arkadaşlarını da getirmişlerdi, içersi tıklım tıklım doldu. Gürültü ve sıcak müthişti. Neyse tabii sonunda hiç beklemediğimiz bir şey oldu: içki tükendi. Kızlardan biri son şampanya şişesini göstererek bağırdı:

— Su su!.. Yoksa bir daha İngiltere'yi göremeyeceğiz.

Fena halde sıkıldım ve öfkeyle:

— Eh bir damla bile içki kalmadı artık, dedim.

Bu sözlerimi duyunca duvara yaslanmış duran uzun boylu bir genç:

— Olmaz olur mu, var, dedi. Bodrumdaki içkileri unuttunuz.

Sonra yanıma gelip beni dirseğimden tuttu, odadan çıkarıp merdivenden indirdi.

— Gelin, dedi. Böyle güzel bir partinin havasını bozmaya kimsenin hakkı yok. Şuradaki mezeciden gidip birkaç şişe daha içki alalım.

Neyse, dükkâna gittik, iki şişe cin ve bir dolu tonik aldık. Yanımdaki genç cinlerin parasını ödemek için ısrar etti, onun üzerine ben de tonikleri ödedim. Genç çakır keyifti ve bizimkine gelmeden önce başka bir partiye git-

miş ölduğunu ve adının Derek Mallaby olduğunu ekledi.

Bir an önce içkileri partiye götürmek istediğimden dediklerine fazla dikkat etmedim. Eve geldiğimizde davetliler bizi sevinç çığlıklarıyla karşıladılar, ama artık parti doruğuna ulaşmış bir, ikisi ayrılmaya başlamışlardı. Biraz sonra Derek Mallaby gelip kulağıma hırıltılı bir sesle "kendisiyle birlikte papaz uçurtmak ister miyim? diye sordu. Kabul ettim.

*
**

Savaş alanına benzeyen partiden sıcak geceye çıktığımızda Susan ve arkadaşı bizden ayrıldılar. Derek şimdi de "400" adlı gece kulübüne gider miyiz diye sorup duruyordu. Tabii bu teklifi heyecanla karşıladım. "400" Londra'nın en ünlü gece kulübüydü. Kulübe giderken takside ona biraz kendimden söz ettim, Derek ile çok rahat konuşuluyordu. Elimi tuttu ve bunu hiç de yadırgamadım. "400" girdiğimiz zaman tüm personelin onu tanıyıp selam verdiklerini gördüm. Kulübün içi çok hoş bir şekilde karanlıktı. Derek cin tonik ısmarladı. Dansa başladığımızda birbirimize çok iyi uyduğumuzu farkettik. Çok eğleniyordum. Yavaş yavaş onun siyah saçlarının nasıl şakaklarından çıktığını, ellerinin çok zarif olduğunu farketmeye başlamıştım. Üstelik insanın yüzüne değil, gözlerinin içine bakarak gülümsüyordu. Sabahın dördüne kadar orada kaldık. Sonunda kulüpten çıkıp kaldırımda yürümeye başladığımız zaman ona tutunmak zorunda kaldım. Derek bir taksi çevirdi, beni kollarının arasına alması da doğal geldi ve beni öptüğünde ben de onu öptüm. Elini iki kez göğüslerimden iterek uzaklaştırdıktan sonra üçüncüsüne karşı koyamadım. Ama elini aşağıya indirip de eteğimin altına sokmaya kalkışınca buna izin vermedim. Halbuki bedenim o şeyleri yapmak için istekle

yanıyordu. Fakat sonra apartmanımın önüne geldiğimizde Derek indi, beni kapıya götürdü, sonra birbirimizi yine göreceğimizi, bana mektup yazacağını söyledi ve öpüşürken ellerini aşağıya indirip butlarımı sertçe sıktı.

Taksiye binip gözden kaybolurken arkasından baktım. Eve girince doğru lavabonun üstündeki aynaya koştum. Gözlerim ve yüzüm ışıl ışıl parlıyordu. ''Oh, Tanrım aşığım!'' diye düşündüm.

III. BÖLÜM

İLKBAHAR UYANIYOR

Bütün bunları yazmak epey zaman alıyor, ama hatırlamak için birkaç dakika yetiyor. Moteldeki koltuğumda daldığım hayallerden sıyrıldığım zaman radyoda hâlâ müzik programı sürüyordu. İçki bardağımdaki buzlar erimişti. Buz kabından biraz daha buz alıp bardağıma koydum, sonra yine koltuğuma kıvrıldım. Bir sigara daha yaktım yeniden beş yıl öncesinin o sonu olmayan yazına döndüm.

*

**

Derek'in son sömestri de nihayet bitmişti. Bu arada birbirimize dörder mektup yazmıştık. Derek o yazı evinde geçireceğini söylüyor ve ailesinin kendisine mezuniyet hediyesi olarak vereceği MG araba için çok heyecanlanı-

yordu. "Sen de gelip benimle arabaya biner misin?" diye soruyordu.

O yaz İskoçya'ya tatile gelmeyeceğimi söyleyince Susan çok şaşırdı. Ona bu maceramdan söz etmemiştim.Onun için yalnızca Londra'da bir iş bulduğumu ve çalışmak için kaldığımı söyledim. Zamanı gelince Susan kuzeye gitti. Derek'ten beşinci mektup geldi. Bu mektupta, gelecek cumartesi günü on ikide Paddington istasyonundan kalkan trene binmemi ve beni Windsor istasyonunun önünde arabasıyla bekleyeceğini yazıyordu.

*

**

Böylece o düzenli ve güzel yaşamımız başladı. İlk gün Derek beni peronda karşıladı. İkimiz de birbirimize karşı utangaçtık. Derek yeni arabasıyla o kadar heyecanlıydı ki beni telaşla istasyondan çıkardı. Araba gerçekten harikaydı. Rengi siyahtı, döşemeleri kırmızı deriden yapılmıştı, lastiklerinde de kırmızı şeritler vardı.

Arabaya bindik, Derek'in ipek mendilini başıma bağladım. Derek bana arabayı göstermek için beni Bray'e kadar götürdü. Kır yollarından rüzgâr gibi geçtik. Derek çok iyi bir şofördü, ve çok geçmeden onun kendine olan güveni bana da geçti ve titrememi durdurabildim. Sonra Derek beni insanın içine ürküntü verecek kadar şık bir yere Hotel de Paris'e götürdü. En pahalısından isli somon, kızarmış tavuk, dondurma yedik. Sonra bir kano kiralayıp nehirde gezdik. Oradan Eaton'a gittik. Derek'in iyi bildiği bir yerde çılbır yumurta yedik, kahve içtik ve Derek sinemaya gitmemizi önerdi.

Royalty Sineması küçük caddelerden birindeydi. Görünüşü hiç de hoş değildi. İki kovboy filmi ve bir karton film oynuyordu.Derek bir loca için otuz beş lira ödediğinde neden o sinemayı seçtiğini anlamıştım. Loca dört

metrekarelik bir yerdi, içinde iki iskemle vardı ve daha locaya girer girmez sandalyesini benimkine yaklaştırdı ve beni öpmeye, sıkıştıraya başladı. Önceleri "Oh Tanrım kız arkadaşlarını acaba buraya mı getiriyor?" diye korkuya kapıldım. Fakat çok geçmeden sinirlerim gevşedi. Derek'in elleri yavaş yavaş bedenimde gezinmeye başlamıştı. Bu eller nazik ve işini bilen ellerdi. Sonra eli aradığı yeri buldu. O zaman yüzümü onun omuzuna gömdüm ve eşsiz bir hazla ürpererek dudağımı ısırdım. Sonra bütün vücudumu bir hararet bastı. Gözlerimden yaşlar akmaya ve onun gömleğinin yakasını ıslatmaya başladılar.

Derek beni hafifçe öptü, beni sevdiğini ve dünyanın en güzel kızı olduğumu kulağıma fısıldadı. Fakat yine de doğrulup oturdum, ondan uzaklaşıp gözlerimi sildim, filmi izlemeye çalışarak bekâretimi yitirdiğimi ve bana Derek'in bir daha hiç saygı duymayacağını düşünmeye başladım. Tam o sırada filmin antrakı geldi, Derek bana bir eskimo aldı. Sonra kolunu iskemlemin arkasına attı ve o günün hayatının en güzel günü olduğunu ve bu günü yine yaşamamız gerektiğini fısıldadı. O zaman kendi kendime aptallık etmenin anlamı olmadığını söyledim. Film başladıktan sonra Derek'in elleri yine bedenimde gezinmeye başladığı zaman iyice heyecanlandım ve nihayet Derek'in elimi tutarak kendi vücudunun üzerine koymasına karşı koymadım. Fakat ne yapacağımı da bilemiyordum. Kızardım, bozardım, bu yüzden Derek bana yardım etmek zorunda kaldı. Fakat sonra boynuma doğru kesik kesik solumaya başladı. Şimdi ikimizde aynı şeyi yaptığımız için aramızdan bir perde kalkmış gibiydi. İçimde ona karşı bir anne şefkati duydum, onu öptüm ve o andan sonra artık bambaşka çeşit arkadaş olduk.

Derek Londra'ya giden son trene yetişmem için beni arabasıyla istasyona götürdü, ertesi cumartesi aynı

saatte buluşmayı kararlaştırdık ve tren hareket ettikten sonra kendisini gözden kaybedene kadar el salladı. Böylece aşk serüvenimiz başlamıştı. Ondan sonra da hep aynı biçimde sürüp gitti. Yaz ilerleyip de eylül gelince böyle sevişmede çok daha usta olduk.

O günleri düşündükçe güneşin hep gökte parladığını ve söğütlerin berrak sulara tembel tembel dallarını salmalarını hatırlarım. Nehirde kuğular yüzer, kırlangıçlar sulara dalıp yükselirlerdi. Zaman da tıpkı nehir gibi kıvılcımlı, ışıl ışıl ve çoşku dolu akıp gidiyordu.

*

**

Sonra eylülün son cumartesi günü geldi. O güne kadar bu gerçeği hiç anlamamazlığa geldiğimiz halde yaşantımızda yeni bir dönemin başladığını ikimiz de biliyorduk.

Susan pazartesi günü dairemize dönüyordu, ben de bir iş bulmak üzereydim. Derek Oxford'a gidiyordu. Ama hiçbir şey değişmeyecekmiş gibi davranıyorduk. Durumu Susan'a açıklayacaktım ve hafta sonları ya ben Oxford'a gidecektim, ya da Derek Londra'ya gelecekti. Aramızdaki aşk macerasının geleceği üzerinde hiç konuşmamıştık.

Derek beni ailesiyle tanıştırmaktan bir kez söz etmişti, ama üzerinde durmamıştı sonradan. Bense hiç değilse hayatının o tarafına karışmak istemiyordum. Son cumartesiden başka bir şey de düşündüğüm yoktu.

O gün bana Derek her zamankinden nazik davrandı, ve geceleyin beni Bridge Oteli'ne götürdü. Önce üçer cin tonik içtik. Sonra Derek akşam yemeğinde şampanya içmemiz için ısrar etti. Ve sonunda sinemamıza gidip locamıza yerleştiğimizde iyiden iyiye sarhoştum. Bu halimden de memnundum. Windsor'daki son gecemizdi

bu.

Fakat Derek epey suratlıydı. Beni her zamanki gibi kollarının arasına almadı, aksine benden uzağa oturdu. Sigarasını içerek filmi seyre daldı. Ona biraz sokularak elini avuçlarımın içine aldım fakat o yine hareketsiz durarak filmi seyretmeye devam etti. Neyi olduğunu sordum. Sert bir sesle:

— Seninle yatıp sevişmek istiyorum. Doğru dürüst bir şekilde yani, dedi.

Şaşırmıştım. Beni şaşırtan sesinin kabalığıydı. Evet, yatıp sevişmekten söz etmiştik, ama ona sıranın "daha sonra" geleceği konusunda az çok anlaşmıştık. Yine her zaman söylediğim itirazları sıraladım, fakat sinirlerim bozulmuştu. Derek benim kart kızlar gibi bekâretimi korumaya çalıştığımı söyledi. Hem sonra birbirimizi seviyorduk. Neden öteki sevişen çiftler gibi davranmıyorduk? Hamile kalmaktan korktuğumu söyledim. O da kolaydı. İlişki sırasında takabileceği şeylerden vardı.

— Ama neden şimdi? diye ısrarla sordum. O işi orada yapamazdık ki...

— Yoo, pekâlâ yapabiliriz, dedi, Derek. Epey yer vardı locada. Hem sonra bu işi Oxford'a gitmeden önce yapmak istiyordu. Ne bileyim bir çeşit evlenme olacaktı bu aramızda.

Ürpererek bu ihtimali düşündüm. Belki bu sözlerinde biraz gerçek payı vardı. Fakat içime bir korku düşmüştü. Duraksayarak yanında o "şeylerden" olup olmadığını sordum. Derek "hayır" dedi, fakat nöbetçi eczaneden hemen gidip alabilirdi. Sonra heyecanla beni öptü ve kalktı, locadan çıktı.

Oturduğum yerde kalakaldım, görmeyen bakışlarla perdeye baktım. Artık ona karşı koyamazdım. Biraz sonra geri dönecek, bu köhne arka sokak sinemasının ufacık

locasında berbat pis bir iş olacaktı. Sonra da kendisine teslim olduğum için benden nefret edecekti. İçimden bir an koşarak sinemadan fırlamak ve Londra'ya giden ilk trene atlamak geldi Fakat bunu yaparsam Derek öfkeden delirirdi, ve gururu kırılırdı.

Kapı açıldı, lobiden içeri ufak bir ışık vurdu. Sonra Derek yanıma oturdu. Soluk soluğa ve heyecanla:

— Aldım, diye fısıldadı. Ama ne kadar utandım anlatamam. Tezgâhtar kızdı. O şeyin ismini de bilmiyordum. Ne diyeceğimi bilemedim. Sonunda "bebek olmasın diye kullanılan şeylerden bir tane verin" dedim. Hiç aldırmadı. "Hangi kalitede olsun?" diye sordu. Tabii en iyisini istedim. Neredeyse "Ne boyda olsun?" diye soracaktı.

Bir kahkaha atarak bana sarıldı. Ben de bitkin bir halde güldüm. Bu işi bir facia haline sokmamak gerekiyordu. Mertçe hareket etmeliyim diye düşündüm.

Derek'in başlangıçtaki hareketleri öyle yapaydı ki üzüntümden neredeyse ağlayacaktım. Sonra sırtından ceketini çıkarıp yere serdi. Bana üzerine sırtüstü yatmamı söyledi. Yanıbaşıma diz çöktü ve külotumu çekip çıkardı. Ayaklarımı kaldırıp locanın ön tarafına dayamamı söyledi, yaptım. Şimdi öyle daracık bir yerde öyle rahatsız yatıyordum ki:

— Derek, lütfen burda olmasın, diye yalvardım.

Fakat bir saniye sonra üzerime çıkmış son derecede beceriksizce bana sarılmıştı, bile.

Sonra dünya başımıza yıkıldı.

Birdenbire loca göz kamaştıran bir ışıkla aydınlandı. Başımızın üzerinde delicesine öfkeli bir ses:

— Ne halt karıştırıyorsunuz benim sinemamda? Kalk ayağa pis domuz, diye gürledi.

Neden oracıkta bayılmadım bilmiyorum. Derek yüzü kireç gibi bembeyaz ayağa kalkarken acemice hareket-

lerle pantolonunu ilikliyordu. Ben de locanın duvarına çarparak güç bela ayağa kalkabildim. Sonra bekledim. Öldürsünler diye. Bir kurşunla vurup öldürsünler diye.

Loca kapısında dikilen siyah gölge yerdeki çantamla külotumu gösterdi.

— Al şunları da yerden.

Sanki vurulmuş gibi çabucak eğildim, külotumu avucuma tortop yaparak gizlemeye çalıştım.

— Şimdi defolun buradan.

Adam locanın kapısını yarı yarıya kapamış durumdaydı. Perişan bir halde onun ve toplanan izleyicilerin önünden geçtik. Müdür locanın kapısını hızla vurarak kapattı, sonra önümüze düştü. Bilet satan kadın da gişeden çıkmış bize bakıyordu. Müdür esmer bir adamdı. Bizi durmadan süzüp küfrediyordu.

Sonra bana döndü.

— Sen daha önce de buraya geldin. Bir sokak orospusundan başka bir şey değilsin. Şimdi polis çağırırsam görürsün. İsimlerinizi verin bakayım.

Cebinden bir not defteri çıkardı, Derek'e bakıyordu.

Derek:

— Şey.. James Grant..şey 24 Akasya YoluNittlebed.

Müdür başını kaldırıp ona baktı.

— Nittlebed'de yol falan yoktur ki.

Derek ayak diredi.

— Ne münasebet. Var. Arka tarafta.

Müdür kuşkuyla bana döndü.

— Ya siz? Sizin adresiniz ne?

Ağzım kurumuştu. Yutkundum.

— Bayan Thompson. Audrey Thomson 24. Thomas yolu Londra.

— Bölgeniz?

Ne demek istediğini anlayamamıştım. Ümitsizcesine ona baktım.

— Posta bölgeniz? dedi.

Cılız bir sesle

— S.W.6, dedim.

Müdür not defterini hırsla kapattı.

— Pekâlâ ikiniz de defolun buradan.

Önünden geçerek yürüdük. Arkamızdan geldi.

— Bir daha da buraya ayak basayım demeyin. İkinizi de tanıdım. Bir kere daha sizi burada görürsem polise bildiririm.

Alaylı ve suçlayan gözler bizi izledi. Kapıdan aceleyle çıkıp sağa döndük ve hızla tepeden aşağıya vurduk. Bir yan sokağa gelene dek hiç durmadık. Sonra sokağa sapıp arabayı park ettiğimiz tepeye doğru ağır ağır tırmanmaya başladık. Arabasına yaklaşana kadar Derek hiç konuşmadı. Sonra işini bilen bir insan tavrıyla:

— Arabanın plakasını almalarına izin vermemeliyiz. Sen gidip Windsor tepesinde bekle. Oradan binersin. On dakika sürmez.

Sonra kendini kolumdan kurtardı, yukarı doğru yürümeye başladı. Orada durup arkasından baktım. Uzun boylu ve çok şıktı. Yine o mağrur haline bürünmüş dimdik yürüyordu. Ben de dönüp yürümeye başladım. Birdenbire külotumu hâlâ daha elimde tortop tutmakta olduğumu farkettim. Onu çantama koydum. Sonra aklıma makyajım,kılık kıyafetim geldi. Bir sokak lambasının altında durup aynamı çıkardım. Yüzüm yemyeşildi, gözlerimde ise kovalanan bir av hayvanının dehşet dolu ifadesi vardı. Ürperdim. Adam bana "Pis domuz!" demişti. Ne kadar da haklıydı. Bütün benliğim kirlenmişti, kendimi alçalmış hissediyordum. Adam peşimize polisi takar mıydı? Suç muydu işlediğimiz? Tabii suçtu, tutucu İngiltere'

de işlenebilen en çirkin suçlardan biri hem de. Seks yapmak, locada çıplak soyunmak, genel yerde kendini teşhir... Derek üzerimden kalktığında müdürün neleri görmüş olabileceğini düşündüm. Üff! Tiksintiyle ürperdim. Yanımdan geçenlerin beni göstererek:

— İşte gidiyor, işte o pis kız, pis domuz! diye bağırmalarını bekliyordum.

IV. BÖLÜM

"SEVGİLİ VİV"

O yaz gecesinin benimle işi henüz bitmemişti. Bir polis Derek'in arabasının başında durmuş onunla tartışıyordu. Derek beni görünce:

— İşte geldi memur bey, dedi. Bir dakika sürmez demiştim size. Makyajını tazelemeye gitmişti. Öyle değil mi şekerim?

Yine sorun, yine yalan. Soluk soluğa:

— Evet, dedim. (Arabaya binip Derek'in yanına oturdum. Polis bana kurnaz kurnaz bakarak sırıttı, sonra Derek'e döndü.)

— Pekâlâ beyim, fakat bir daha buraya park edilmeyeceğini öğrendiniz herhalde.

Bıyığını sıvazladı. Derek arabayı çalıştırdı, vitese taktı, polise teşekkür etti, sonra ona birlikte güldükleri

açık saçık bir fıkrayı hatırlatmak ister gibi göz kırptı ve hareket ettik.

— Öff! dedi ve ciğerlerinde tuttuğu tüm havayı saldı. Az kalsın işimizi bitiriyorlardı. Tam annemle babamın yarın gazetede okumaktan zevk alacakları bir haber olacaktı. Ya Oxford'da neler olurdu? Kovarlardı beni mutlaka.

— Çok çirkindi, dedim.

Bu sözleri öylesine içten söyledim ki Derek bana yan gözle baktı.

— Eh geçti artık. Gerçek aşkın yolu dikenli yollardan geçiyor derler. Doğruymuş.

Sesi alaycıydı. Kendini toparlamıştı. Ben ne zaman toparlayacaktım acaba?

Derek normal bir tonla:

— Gerçekten çok utanılacak bir şeydi, dedi. Tam her şeyi ayarlamıştık ki...Ne yapalım biliyor musun? Trenin kalkmasına daha bir saat var. Neden nehir boyunda bir yürüyüşe çıkmıyoruz? Şimdi çok ıssızdır. O işe bir kez karar verdikten sonra artık her şeyi göze almalıyız.

Rengim attı. Telaşla:

— Oh, bu imkânsız Derek, dedim. Dünyada yapamam. Olup bitenler beni ne kadar perişan etti, anlatamam.

Derek bana bir göz attı.

— Üzdü de ne demek yani? Hasta falan mısın yoksa?

— Oh onu demek istemedim. Ama her şey çok kötüydü, utanç vericiydi.

— Ha o mu? (Sesi suçluyordu.) Ama yakamızı kurtardık, değil mi? Haydi ısrar etme. Dürüst olmalısın, daha rahat olmalısın.

Yine aynı hikâye. Titrememi durdurabilmek için el-

lerimle dizlerimi tuttum. Bitkin bir sesle:

— Eh madem öyle...dedim.

— Aferin benim kızım işte böyle olmalı, dedi.

Köprüyü geçtik. Derek arabayı yol kenarında bir yere çekti. Bir çiti aşmama yardım ederek beni bir tarlaya soktu, sonra kolunu belime dolayarak yürüdük.

— Hiç heyecanlanmıyor musun? Göreceksin. Çok güzel bir şey. Ondan sonra gerçek sevgili olacağız.

— Oh evet Derek, ama bana çok nazik davranacaksın değil mi? İlk seferinde o kadar iyi sevişebileceğimi sanmıyorum.

Derek beni heyecanla sıktı.

— Hiç üzülme sen. Ben sana göstereceğim.

Şimdi kendimi daha iyi, daha kuvvetli hissediyordum. Onunla ayışığında yürümek çok hoştu. Fakat ilerde ufak bir koruluk vardı ve oraya korkuyla baktım. O şey mutlaka orada olacaktı. Budalalık etmemeliydim. Sırası değildi budalalığın şimdi. Üstelik ağlamamalıydım da.

Patika doğruca koruluğa gidiyordu. Koruya girdiğimiz zaman Derek çevresine bakındı.

— Şu taraftan, ben önden gideyim.

Az ilerde ufak bir çimlik vardı. Derek heyecanlıydı ve sabırsızlanıyordu. Ceketini yere serdi ve uzanmamı söyledi. Sonra beni hemen mıncıklamaya başladı. Onun bakışları ve okşayışla kendimden geçmeye çalıştım, ama sinirden kasılıp kalmıştım, bacaklarım da odun gibiydi. Bir şeyler söylesin aşktan söz etsin istiyordum. Ama Derek kararlıydı, amacına ulaşacaktı. Bana kaba davranıyordu. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Oh tanrım bana ne oluyordu? Sonra birden keskin bir acı duydum. Derek üstümde yatıyor, göğsü inip kalkıyordu. Kalbi çılgın gibi çarpıyordu. Kollarımı onun bedenine sardım.

*

**

Öylece dakikalarca yattık. Ayışığı dalların arasından süzülüyordu. Gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Demek böyleydi bu büyük an. Bir daha hiçbir şekilde yaşayamayacağım an. Demek artık kadındım. Ve üstelik de hiç zevk almamış, yalnızca bir acı hissetmiştim. Ama geriye bir şeyler kalmıştı. Kollarımın arasındaki erkek. Ona sıkıca sarıldım. Artık hiç yalnız olmayacaktım.

*

**

Derek ıslak yanaklarımdan öptü, ayağa kalktı. Ellerini uzatıp beni de kaldırdı, eteğimi aşağı indirdim. Yüzüme baktı, gülüşünde bir şaşkınlık vardı.

— İnşallah canın fazla acımamıştır, dedi.

— Hayır. Sen de fazla zorlanmadın, değil mi?

— Ah, evet epey zorlandım.

Eğilip ceketini yerden aldı, saatine göz attı.

— Tanrım! Trene bir çeyrek kalmış. Bir an önce dönsek iyi olur.

Tökezlenerek tekrar patikaya döndük, yürürken saçlarımdan bir tarak geçirdim, eteğimin tozunu silktim, kırışıklıkları düzelttim.

Derek yanımda sessiz yürüyordu. Yüzü donuktu. Bana biraz daha yakınlık göstermesini istiyordum, ama o kendini çekmiş, donup kalmıştı sanki. O işi yaptıktan sonra erkeklerin yüzlerinin büründüğü ifadeye alışık değildim. Bu durumdan da ben kendimi suçladım. Ağla mıştım. Zevkini kaçırmıştım Derek'in.

*

**

Arabaya geldik, sonra hiç konuşmadan istasyona

yollandık. İstasyonun giriş kapısında koluna dokunup onu durdurdum. Sarı ışıklar altında gergin, sinirliydi. Gözlerini benimkilerden kaçırıyordu.

— Trene kadar yorulma sevgilim, dedim. Ben kendim giderim. Gelecek cumartesi ne yapıyoruz? Ben Oxford'a gelebilirim. Yoksa sen oraya yerleşene kadar bekleyelim mi?

Derek kendini savunur gibi:

— Sorun şu ki Viv, dedi. Oxford'a yerleştikten sonra durum çok farklı olacak. Hele bir gidip yerleşeyim bakalım. Sana yazarım.

Yüzünün ifadesini okumaya çalıştım. Bu ayrılış ötekilerinden çok farklıydı. Belki Derek yorgundu. Aslında ben de müthiş yorulmuştum.

— Evet, tabii, dedim. Fakat bana çok çabuk mektup yaz, sevgilim. Oxford'daki durumunun nasıl geliştiğini bilmek istiyorum.

Ayaklarımın üzerinde yükselip onu dudaklarından öptüm. Bana yarım yamalak karşılık verdi.

— Eh hoşçakal Viv, dedi. Sonra yüzünde çarpık bir gülümsemeyle döndü otomobiline gitti.

*

**

Mektubu iki hafta sonra geldi. O arada ona iki mektup yazmış, fakat cevap alamamıştım. Ümitsizliğe kapılarak ona telefon bile etmiştim. Ama telefona cevap veren adam orada olmadığını söylemişti.

Mektup "Sevgili Viv" diye başlıyordu, ve "Bu mektubu yazmak benim için epey zor olacak" diye devam ediyordu. Burada kesip doğru yatak odama gittim ve kapayı kilitledim. Karyolamın üstüne oturup bütün cesaretimi topladım. Mektubun devamında geçirdiğimiz yazın çok güzel olduğunu ve beni hiçbir zaman unutmayacağını

yazıyordu. Fakat artık yaşamı değişmişti. Yapılacak pek çok işi vardı. Hayatında kızlara ayıracak çok fazla zaman bulamayacaktı. Ailesine benden söz etmiş fakat "maceramızı" onaylamamışlardı. "Nedense ailem 'yabancılar' hakkında gülünç denecek kadar sabit fikirlidir." diye yazıyordu. Annesiyle babası kendisini bir tanıdıklarının kızıyla evlendirmeye kararlıydılar. "Ben sana o kızla olan ilişkimden hiç söz etmedim. Çok yanlış hareket ettim belki, ama aslında onunla yarı nişanlı sayılırım. Seninle birlikte o kadar hoş vakit geçirdik ve öyle dürüst davrandın ki seni üzmek istemedim. "Bir gün tekrar karşılayacağımızdan ümitliydi, ve bu arada birlikte geçirdiğimiz günleri bir kez daha anmak için bir kasa pembe şampanya ısmarlamıştı adresime. "Bu mektubumun seni fazla üzmeyeceğini umarım Viv, çünkü sen gerçekten dünyanın en hoş kızısın ve benim gibi bir erkeğe yakışmayacak kadar da iyisin. Sonsuz bir aşk ve mutlu anılarla.

*

**

Kalbimi kırmak için bu on dakika yetmiş, ama onu tamir etmek tam altı ay sürmüştü. Başımdan geçenleri Susan'a bile anlatmamıştım. Bana göre daha ilk tanıştığımızdan beri bir sokak kadını gibi hareket etmiştim ve Derek de bana öyle davranmıştı. Ne kadar da acemice inanmıştım ona. Dünkü çocuk gibi. Aklımı başıma toplamazsam böyle acıları daha çok çekerdim. Fakat bu cesur akıl yürütmenin yanında içimdeki küçük kız inledi, sızladı, bir süre geceleri için için ağladı. Gururum gidip Derek'e yalvarmama veya onun mektubuna gayet kısa ve kaba bir şekilde cevap vermeme izin vermiyordu. O sonu gelmeyecekmiş gibi görünen yaz bitmişti.

Şansıma arayıp da bulamadığım işi de bulmuştum.

Bu,küçük ilanların gelirleriyle geçinen haftalık bir gazeteydi. Clarion isimli gazetede işe elli lira haftalıkla başladım. Ayrıca toplamayı başarabilirsem ilanlardan da prim alacaktım.

*

**

Bundan sonra kalbimin kırıklarını sessizce kaburgalarımın arasına gizledim ve geleceği kalpsiz olarak yaşamaya karar verdim. Yalnızca beynime, medeni cesaretine dayanarak yaşayabileceğimi şu İngiliz züppelerine gösterecektim.

Aradan çok fazla geçmeden iyi para kazanmaya başlamıştım bile. Haftalığım dört yüz ile altı yüz arasında değişiyordu.

Yeni Yazı İşleri Müdürü Len, bu arada bazı müteahhitlik yolsuzluklarını açıklayarak gazeteyi canlandırdı. Londra'nın büyük tirajlı günlük gazeteleri de bu olaylarda bir skandal kokusu sezdikleri için hikâyeyi parmaklarına doladılar. Clarion bu türden başka kampanyalar da başlattı. Ve birdenbire halk gazeteyi okumaya başladı. Çok geçmeden büyük gazeteler de sürekli bizim haberlerimizi almaya ve ismimizden söz etmeye başladılar.

Neyse bu arada editör yardımcılığı görevine yükseldim. Ve zamanla daha fazla iş verildi, bir yıl kadar sonra da gazetede bana bir köşe ayrıldı. "Vivienne Michel" bütün ülkenin tanıdığı bir isim oldu ve haftalığım da sekiz yüze çıktı. Len benim işleri yürütüş biçimimden hoşlanıyor ve bana yazı yazma tekniğini ve meslek hilelerini öğretiyordu.

Clarion'da iki sene daha kaldım. Yirmi bir yaşımı geçene dek. Artık Londra'nın büyük günlük gazetelerinden, Daily Express ve Daily Mail'den teklifler almaya

başlamıştım.

Hâlâ Susan ile aynı dairede oturuyordum. Özel yaşantım büyük bir boşluktan ibaretti. Kimi zaman birileriyle arkadaşlık ediyor, çok geçmeden kaçıyordum. Çok sigara ve cin tonik içen, sürekli konserve yiyen başarılı bir iş kadını olup çıkmıştım. Artık İngiltere'nin en tanınmış kadın gazetecileriyle boy ölçüşmek istiyordum. Daha aşağısına fit olamazdım.

Bir gün Münih'teki bir basın sergisinde V.W.Z. Gazetesi'nden Kurt Rainer ile tanıştım.

V. BÖLÜM

KANADI KIRIK KUŞ

Yağmur hâlâ sağanak gibi yağıyordu. Radyonun sekizdeki haber bülteni sağanağın neden olduğu sel baskınlarını veriyordu. İçkim neredeyse bitmişti. Bardağıma birkaç buz küpü daha koyarak bir sigara tellendirdim, ve diskcokey caz programının başlayacağını bildirirken bir kez daha koltuğuma gömüldüm.

*

**

Kurt cazı sevmezdi. Aynı zamanda benim sigara ve içki içmeme, dudak boyası kullanmama da son vermiş ve yaşamım sanat galerileri, konserler ve konferans salonlarından oluşan ciddi bir işe dönüşmüştü. Bu benim için hoş bir değişiklikti.

V.W.Z. denilen gazete Almanya'da basılan ve

bir ajans gibi çalışan bir kuruluşa aitti. Kurt Rainer bu ajansın Londra'ya yolladığı ilk temsilciydi. Alman halkını ilgilendirecek haberleri toplamak için günlük gazete ve dergileri tarayacak bir İngiliz yardımcıya ihtiyaçları vardı. Kurt tanıştığımız gece beni yemeğe çıkardı.

Son derecede güçlü yapılı, açık havadan hoşlanan bir delikanlıydı. Sarı saçlı ve mavi gözlüydü ve otuz yaşın altında gösteriyordu. Bana ne iş yaptığımı sordu ve ertesi gün onun bürosuna gittim. Tipik bir Alman düzenliliğiyle çalışıyordu

Çok fazla geçmeden gazeteden ayrıldım ve kendimi onun bürosunda masasının ve teleksin yanındaki küçük masada buldum. Aldığım ücret çok iyiydi: Haftada bin lira. İşten hoşlanmıştım. Kısa zamanda Kurt'un bana olan güveni arttı, ve beni büroda yalnız bırakır oldu. Böyle zamanlarda Almanya'da yirmi büyük gazetenin yazı işleri müdürünün benden acele ve doğru haber beklediklerini bilerek çalışmak çok zevkli oluyordu.

*

**

Zamanı gelince Susan evlendi ve ben de Kurt'un oturduğu mobilyalı daireye taşındım. Bu davranışımın doğru olup olmadığını bilmiyordum,ama Kurt öyle dürüst ve arkadaşça idi ki,üzerinde fazla düşünmedim bile. Bu arada birlikte yediğimiz akşam yemekleri sıklaşıyordu. Daha sonra dışarı çıkıp masraf etmeyelim diye bazen ikimiz için yemek pişirmeye başladım.

Tabii bu durumun oluşturacağı tehlikeleri görüyor ve geceyi ondan uzak geçirebilmek için arada sırada hayali dostlarla randevum olduğunu söylüyordum. Ama Kurt bana o kadar dürüst davranıyor ve ilişkimiz de öyle medeni bir düzeyde kalıyordu ki bu kaygılarımdan bir

süre sonra vazgeçtim. Ve aramızdaki bu arkadaşça yaşam biçimini modern, olgun bir dostluk gibi yormaya başladım.

*
**

Huzur içinde ve sakin bir arkadaşlıkla geçen üç aydan sonra Kurt bir Almanya dönüşünde nişanlandığını söylediği zaman içime büyük bir güven duygusu geldi. Nişanlandığı kız Trude adında bir çocukluk arkadaşıydı, ve anlattıklarından tam da birbirleri için yaratılmış olduklan anlaşılıyordu.

Kurt Trude'un mektuplarını bana çeviriyor, kaç çocuk yapmaları gerektiğini tartışıyor, Londra'da üç yıllık görev süresi sona erdiğinde Hamburg'da olmayı tasarladığı dairenin planını bile bana sorup konuşuyordu. Böylece ben de işin içine girmiştim. Kurt nasıl bir cinsel hayat yaşayacaklarını bile en küçük ayrıntısına varana dek tasarlıyordu. Balayları boyunca tabii her gece sevişeceklerdi. Akşamları hafif yemek yiyecekler ve cinsel ilişkilerini ilerleteceklerdi. Bütün bunları anlatırken Kurt öyle ayrıntıya giriyordu ki,masanın üzerine desenler bile çiziyordu.

Bu söylevleri beni öyle büyüledi ki Kurt'un eşi bulunmaz bir aşık olduğunu düşünmeye başladım. Nişanlısını da kıskanıyordum artık. Aylar geçti. Trude'un mektuplarının ifadesi değişmeye ve araları uzamaya başladı. Bunu ilk farkeden ben oldum, fakat hiçbir şey söylemedim. Sonra üç hafta üst üste Trude'dan mektup gelmedi. Bir gece Kurt yüzü sapsarı, gözleri yaşlı odama girdi.

O sırada divana uzanmış kitap okuyordum. Kurt yanıbaşıma diz çöktü, başını göğsüme gömdü. Hıçkırıklar arasında her şeyin bittiğini söyledi. Trude tatilde bir doktorla tanışmıştı. Doktor ona evlenme teklifi yapmış,o da

kabul etmişti. İlk bakışta aşık olmuştu. Kurt'tan bunu anlamasını rica ediyordu. Kendisini unutmalı ve affetmeliydi. Ona göre bir kız değildi. (Ah ne sefil beylik söz yine!) Elveda Trude.

Kurt kollarını bedenime dolamış, bana ümitsizcesine sıkı sıkı sarılıyordu. Hıçkırıklar arasında:

— Artık senden başka kimsem kalmadı, diye inliyordu. Bana karşı şefkat göstermelisin. Bana huzur vermelisin.

Saçlarını elimden geldiğince anne şefkatiyle okşadım. Onun bu sarılışından nasıl kurtulabileceğimi düşündüm. Aynı zamanda bu kuvvetli adamın acı çekmesi beni etkiliyordu. Yatıştırıcı birkaç söz söyledim, ve kendimi ondan zorla kurtardım. Sonra ikimiz birlikte ayağa kalktık.

Kurt başını kaldırmadı.

— Ah, ama sen çok iyisin Viv. Bana çok iyi davranıyorsun. Gerçek bir dostsun.

Acı bir gülümseyişle bana baktı, sonra kapıya gidip dışarı çıktı.

*
**

İki hafta sonra da sevişmeye başladık. Bu kaçınılmazdı. Böyle olacağını biraz biliyordum, ama yazgımdan kaçmayı başaramadım. Ona aşık değildim, ama birbirimize çok yakındık. Kurt ne kadar güçlü ve nazikti. Hele hele sevişme gibi zor bir konuda ne kadar da kibardı. Her sevişmemizden sonra bana çiçekler veriyor, odayı derleyip topluyor, büroda aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor, ağzından kaba veya hoş olmayan bir tek sözcük çıkmıyordu.

Yirmi dört saatim Kurt ile öyle doluydu ki ona aşık olmamak için insanüstü çaba harcamalıydım. Onun ne-

şesiz, soğuk, eğlenceden hoşlanmayan,duygusuz ve aşırı ölçüde Alman olduğunu kendi kendime yineleyip duruyordum,ama yine de merdivende ayak seslerini işittiğimde heyecanlanıyor, onun bana sarılışından büyük haz duyuyordum.

Kurt'a sessiz sedasız aşık oluvermiştim.

Sevişmeye başlamamızdan hemen sonra Kurt beni güvenilir bir kadın doktoruna götürmüştü. Doktor bana hamile kalmamak için gereken önlemleri anlattıktan sonra bana bir de araç taktı. Fakat bu türden önlemlerin kimi zaman sonuç vermediğini de sözlerine eklemeyi unutmadı. Ve çok geçmeden dediği de çıktı.

Kurt'un buna nasıl bir tepki göstereceğini bilemiyordum,ama herhalde doğal olarak bana şefkat ve anlayış, hiç değilse biraz sevgi göstereceğini umuyordum. Belki de bana evlenme teklifi yapardı?O sırada yatak odamın kapısında durmuş vedalaşıyorduk. O giyinik bense çıplaktım. Kendisine durumu kısaca anlatınca, Kurt hiçbir şey söylemeden boynuna doladığım kollarımı çözdü. Öfke dolu ve aşağılayıcı bir bakışla yukardan aşağıya bedenimi süzdü, sonra kapı tokmağına uzandı. Buz gibi bir bakışla "Ya?" dedi ve yürüyüp odadan çıktı. Kapıyı arkasından sessizce kapadı.

Doğru yatağıma gidip oturdum ve görmeyen gözlerle duvara bakmaya başladım. Ne yapmıştım? Ne gibi bir yanlış söz etmiştim? Kurt'un bu davranışı ne demek oluyordu? Sonra bitkin bir halde yatağıma girdim. Ağlaya ağlaya uyuyakalmışım.

*

**

Ağlamakta da haklıymışım. Ertesi sabah her zamanki gibi büroya birlikte gitmek için odasına uğradığımda çoktan gitmişti. Büroya girdiğimde onun odasıyla benim-

kinin arasındaki kapı kapalıydı. On beş dakika sonra nihayet kapıyı aralayıp konuşmamız gerektiğini söylerken yüzünde buz gibi bir ifade vardı. İçeriye girdim ve masanın beri tarafına oturdum. Şimdi patronu tarafından sorguya çekilen bir memurdum. Daha doğrusu kovulmak üzere olan bir memur. Bunu daha sonra anladım.

Kurt'un çok normal bir sesle yaptığı konuşmanın özü de işimden uzaklaştırıldığıma dairdi. Kurt'un anlattığına göre bizimki gibi dostça bir ilişki gerçekten çok zevkliydi, samimi dosttuk,fakat aramızda hiçbir zaman evlenme sözü olmamıştı. İlişkimiz gerçekten çok hoş olmuştu,ama iki taraftan birinin kusuru yüzünden (yalnız benim herhalde) böyle istenmeyen bir durum meydana gelmişti. Bunu bir an önce halletmek gerekiyordu. Evlenme söz konusu olamazdı. Diğer engeller bir yana ayrı ırklardan insanların evlenmelerinin çok kötü sonuçları olacağına inanıyordu (Heil Hitler) ve evlendiği kız mutlaka Alman kanı taşıyan biri olacaktı.

Kadın doğum uzmanına Zürih'teki bir klinikte yer ayırtmıştı. En iyi klinikler oradaydı. Bütün iş bir haftada halledilecekti. Ve bütün bunlar da tam bir gizlilik içinde gerçekleşecekti. Ne varki bu işi bana epey pahalıya mal olacaktı. Ama onu da çözmüştü.

Masasının çekmecesine el attı. Bir zarf çıkarıp bana uzattı. İki yıllık çok iyi bir çalışmadan sonra işten çıkarıldığım için bir maaş ikramiye almam iyi olacaktı. Ayrıca o paraya uçak bileti veya beklenmedik bir,iki masraf için de kendi cebinden bin, bin beş yüz lira eklemeyi de unutmamıştı.

Kurt bu becerikliliği ve ilgisinden dolayı kendisine teşekkür etmemi ve hatta kutlamamı bekleyerek gülümsedi. Yüzümdeki dehşet ifadesi onu şaşırtmıştı. Her şeyden önce kesinlikle üzülmememi söyledi. Hayatta böyle

hoş olmayan olaylar da geçerdi. İnşallah durumunu takdir edebilirdim.

Başımla evet der gibi bir işaret yaparak ayağa kalktım. Zarfı masanın üzerinden aldım, o sevdiğim altın saçlara, o dudaklara, güçlü omuzlara son bir kez baktım, neredeyse gözlerimden yaşlar boşanmak üzereydi. Çabucak odadan çıktım, arkamdan kapıyı kapadım.

Kurt ile tanışmadan önce bir kanadı kırık kuştum. Şimdi öteki kanadım da kırılmıştı.

VI. BÖLÜM

BATIYA GİT, GENÇ KADIN

Ağustos sonunda bütün bunlar olurken, Zürih şen ve huysuzdu. Gölün berrak ve buzlu suları yelkenliler ve su kayağı yapanlarla kaynaşıyordu. O sağlıklı ve şen karnaval havası gergin sinirlerimi daha fazla yıpratıyor, üzüntülü kalbimi acıyla dolduruyordu. Kurt'un yaşama bakışı kadınların yüzündeki makyaj kadar yüzeyseldi. Yaşamayı seven Derek tarafından da,ev hayatının düzenine meraklı Kurt tarafından da terkedilmiştim ve artık hiçbir erkeğe güvenim kalmamıştı. Her ikisinin de benimle evlenmelerini beklememden ileri gelmiyordu bu. Onların en az benim onlara davrandığım kadar müşfik olmalarını ve bana kendilerine gösterdiğim derecede nezaket göstermelerini beklemiştim.

Ve esas yanlışı da burada yapmıştım. Gereğinden

fazla nazik ve uysal davranmıştım. Hep onları memnun etmek istemiştim, benim isteklerim sonra gelmişti. Bu nedenle beni kolayca ele geçirilebilecek ve sonra da hemen harcanacak bir insan saymışlardı. Eh bu sondu. Bu andan sonra bunun tam tersini uygulayacaktım. Dünya bana dişlerini göstermişti. Şimdi sıra bendeydi. Yıllardır masum bir çocuk gibi yaşamıştım. Ama artık gözlerim açılınıştı. Cesur bir Kanadalı olarak başımı dikleştirdim. Her darbeyi yemeyi öğrendiğim için yaşamın ta gözünün içine bakmaya karar verdim.

*

**

Çocuk aldırma faslı beni yeni rolüme hazırlayan çok iyi bir ders oldu. Son derece de sinir yıpratan bir olaydı, ama umduğum gibi acısız geçti. Üç gün sonra da otelime döndüm. Kararımı vermiştim. Hemen İngiltere'ye döndüm ve ufak tefek eşyalarımı satıp savdım ve küçük bir otele geçici olarak yerleşip Vespa satıcısından randevu aldım.

Planım hiç değilse bir yıl kendi başıma yaşamak ve bu arada dünyanın öteki yarısını görmekti. Londra'dan ağzımın payını almıştım. Oraya göre değildim. Avrupa ile başedemeyecek kadar Kanadalıydım. Pekâlâ öyleyse. Ben de yeni ülkeler keşfederdim. Amerikayı bir başından ötekine katedecek Florida'ya varınca da orada kendime bir gazetede iş bulacaktım.

Bir kez karar verince tasarladığım planın ayrıntılarını düşünmek epey eğlenceli oluyordu. Vespa motosikletimle dünyayı gezmek çok zevkli olacaktı. Ayrıca motor eldivenlerim, ceketim ve gözlüklerim de harikaydı. Nihayet ucuz uçak seferlerinden bir Montreal bileti alıp güzel bir eylül günü yola koyuldum.

Altı yıldan sonra vatana dönüş çok garip ve hoştu. Halam beni neredeyse tanıyamayacaktı. Ama Quebec de beni şaşırtmıştı. Oradan ayrılırken kentin ünlü kalesi bana çok büyük ve muhteşem görünürdü. Ama şimdi Disneyland'den alınmış bir oyuncağa benziyordu. Kentin o taşralı görünüşüne dudak bükerek baktım. Böyle küçük bir dünyada yetişmiş benim gibi bir çocuğun dışardaki büyük alemde bocalamış olmasına şaşmamak gerekirdi. Orada ayakta kalmam bile bir başarıydı.

Halam bana sürekline kadar güzelleştiğimi söylüyor, sürekli iltifat ediyordu. Tasarladığım yolculuk planlarını kendisine açtığım zaman dehşet içinde kaldı. Beni yollarda bekleyen tehlikeleri bir bir saydı. Amerika gangsterlerle doluydu. Hele motosikletle dolaşmak da nereden çıkmıştı?

Onu ikna etmek zor olmadı. Birkaç gün sonra Vespa'ma atlamış Montreal yolunda büyük bir zevkle gidiyordum artık. Günde üç yüz kilometre yapmaya niyetliydim. İlk günü işler öyle iyi gitti ki gece olmadan Montreal'i geçtim. Böylece ertesi sabah sınırı aşarak New York Eyaleti'ne vardım.Artık acele etmeme gerek yoktu. Gönlümce gezebilir,yolculuğumun tadını çıkarabilirdim.

İşte ikinci haftanın sonunda burada, George Gölü'nde buldum kendimi. Yolda "Düşlü Çamlar" tabelasını görünce hoşuma gidip hemen topraklı yola sapmıştım. O yol beni bu otele ve şu anda nasıl olup da buraya gelmiş olduğumu anlayamadığım koltuğa getirmişti.

İKİNCİ KISIM: ONLAR

VII. BÖLÜM

"MİSAFİR ODAMIZA BUYRUN..."

Yağmur hâlâ damı delicesine dövüyor, uğultusu binanın dört köşesinde yankılanıyordu. Artık yatma zamanım gelmişti. O lekesiz, tertemiz ufacık kulübede tergal çarşafların arasında deliksiz bir uyku çekecektim. Motelin eşyası çok kaliteli ve lükstü.Her şey pırıl pırıl parlıyordu. Bütün bunlara karşın Düşlü Çamlar'ın mali durumu pek iyi değildi. Ben oraya geldiğimde koskoca motelde yalnızca o geceliğine kalan bir, iki kişi vardı ve mevsimin son on beş günü boyunca bir kişi bile gelip kalmadı.

Buraya ilk geldiğim gece resepsiyonda Bayan Phancey oturuyordu. Sert bakışlı gözleri, çizgi gibi bir ağzı ve kır saçları vardı. Motele yapayalnız gelen bu kızı, beni şöyle bir süzdü. Kocası Jed daha samimi biriydi. Karı koca Phancey'ler anlaşılan motel sahibi adına orayı yöneti-

yorlardı. Motelin sahibi Troy'da oturuyordu. Bay Sanguinetti adında biriydi.

— Kodamanlardan biridir. Büyük cadde üzerinde sayısız mülkü var. Sonra Truva adlı gece kulübü de onundur. Belki bilirsiniz.

Bilmediğimi söyleyince Phancey kurnaz kurnaz gülümsedi.

— Bir gün canınız eğlenmek isterse Truva Atı'na gidin. Ama yalnız değil tabii. Sizin gibi güzel bir kızın orada başına epey şeyler gelebilir. Adım Phancey. Arzu ederseniz oraya sizi götürmekten zevk duyarım.

Kendisine teşekkür ettim, fakat güneye doğru giderken yolda mola vermiş olduğumu fazla oyalanmadan yoluma devam edeceğimi söyledim. Lütfen tavada iki yumarta yapabilir miydi? Salamlı olsun.

Fakat Bay Phancey beni rahat bırakmadı. Ben yemeğimi yerken gelip masama oturdu. Bana sıkıcı yaşam öyküsünü anlatmaya başladı. Arada bana kendim hakkında sorular soruyordu. Annem babam var mıydı? Burada dostlarım yaşıyor muydu? Bunlar bana masum bir meraktan doğan sorular gibi geliyordu. Bayan Phancey de odanın öteki ucunda oturduğu masadan bizi gözetliyordu.

Bay Phancey nihayet yanımdan ayrıldı, karısının yanına gitti. Sigaramı ve kahvemi içerken Bay Phancey:

— Kahvaltı için bir şey istemeyiz, işletmemizin ikramıdır, dedi.

Sonra karı kocanın kendi aralarında fısıldaşarak bir şeyler konuştuklarını duydum. Arada bir de kıkır kıkır gülüşüyorlardı.

Nihayet Bayan Phancey kalkıp yanıma geldi, cana yakın gözükmeye çalışarak sordu. Neden orada birkaç gün daha kalıp dinlenmiyordum? Üstelik bir beş, on do-

lar kazanabilirdim. Motelin resepsiyon memuru yirmi dört saat önce işten ayrılmıştı. Bir yandan toparlanma bir taraftan da moteli kış mevsimi için kapama hazırlıkları olduğu için resepsiyona bakamıyorlardı.. Son iki hafta için resepsiyon memurluğunu düşünür müydüm? Yatak ve yemek dışında haftada otuz dolar vereceklerdi.

İşte bu canıma minnetti. O altmış dolar epey işime yarardı. Üstelikte iki hafta bedava dinlenecektim. Teklifi kabul ettiğimi söyledim. Phancey'ler buna çok sevinmiş gibiydiler Artık Millicent diye çağırdığım kadın bana kayıt defterini tutmayı gösterdi, sonra bana çabucak tesisi gezdirdi. Ellerinde küçük valizlerle gelen müşterilere dikkat etmemi söyledi. Bunlar gece yarısı olunca bütün kıymetli eşyayı söküp arabalarına yüklüyordu. Önlem de alamıyorlardı. Tek çare motele geldiklerinde onları tespit etmek ve en iyisi kabul etmemekti. Ama benim fazla üzülmeme gerek yoktu. Bir şeyden kuşkulanınca Jed'e bir seslenmem yeterliydi. Jed zorlu biriydi ve silahı da vardı. Bütün bunlar beni bu mesleğin tehlikeleri üstüne düşünmeye yöneltiyordu.

Tabii sonunda her şey yolunda gitmiş işimi kolayca yürütmüştüm. Aslında yapacak o kadar az iş vardı ki Phancey'lerin beni niçin tuttuklarını merak etmeye başlamıştım. İlk hafta birer geceliğine kalan birkaç müşterimiz oldu, sonra yavaş yavaş azaldı ve Ekimin sonunda tek bir kişi bile gelmedi. Bu ilginç tatil aleminde ekimin on beşi sihirli bir tarihti. O gün bütün mevsimlik tesisler kapanıyordu.

Kapanma günü yaklaştıkça Phancey'lerle motelin sahibi Bay Sanguinetti arasındaki telefon konuşmaları da sıklaştı. Ayın onbirinci günü Bayan Phancey kendisiyle kocasının on üçünde motelden ayrılacaklarını, benim bir gece daha orada kalıp moteli kapamak için gelecek olan

Bay Sanguinetti'ye anahtarları teslim eder miyim? diye sordu.

Tanımadıkları kıza öyle kıymetli eşyaları bırakıp gitmek pek akıllıca değildi, ama yapacağım bütün iş bir gece kalmak olacağına göre teklifi evet diye yanıtladım. Bunun üzerine Bayan Phancey'in yüzü güldü, ve bana çok iyi bir kız olduğumu söyledi.

Son günü depolarla yemekhanede ne varsa hepsini arabalarına yüklemekle geçti. O gün Phancey'lerin bana nazik davranacaklarını ummuştum.. Ama ne gariptir tam tersi oldu. Bayan Phancey orada sanki bir yamakmışım gibi birtakım emirlerle beni sağa sola koşturup durdu. Jed ise her zamankinden daha küstah ve iğrenç davranarak ne zaman yanıma yanaşsa açık açık sarkıntılık etti. Onlardaki bu değişikliğe bir anlam veremiyordum. Sanki benden istediklerini elde etmişler de şimdi de başlarından atıyormuş gibiydiler.

Buna öyle içerledim ki sonunda dayanamayıp Bayan Phancey'e orada daha fazla kalamayacağımı, hemen paramı vermelerini söyledim. Fakat Bayan Phancey bir kahkaha attı.

— Oh, hayır, paranı Bay Sanguinetti verecek.

Artık ondan sonra onlarla akşam yemeğinde yüz yüze gelmemeye çalıştım. Kendime bir reçelli sandviç yaptım, gidip odama kapandım ve gidecekleri saatin gelmesi için dua ettim. Sonunda saat altıya gelince canavarlar defolup gittiler.

İşte bu, benim Düşlü Çamlar'daki son gecemdi ve yarın yine yola koyulacaktım. Burada biraz olsun dinlenmiştim ve Phancey'lere karşın orada kaldığım günler kötü geçmiş sayılmazdı. Saatime baktım. Dokuz olmuştu. Radyoda haberlerin saati gelmişti. Hava raporunda gece yarısından sonra bu yörede fırtınanın dinip havanın aça-

cağı bildirildi.

Demekki, şansım biraz daha iyi giderse sabahleyin yollar kuru olacaktı. Kafeteryaya geçtim. Elektirikli ocağı yaktım, bir tavaya altı dilim isli salam ve üzerine de üç yumurta kırdım. İyice acıkmıştım.

Tam o anda motelin kapısı hızlı hızlı vurulmaya başladı.

VIII. BÖLÜM

KARABASANLAR ÜLKESİNDEN GELEN DİNAMİT

Yüreğim ağzıma geldi. Kim olabilirdi bu saatte? Ve birden hatırladım. Dışardaki "Yerimiz Vardır" neonunun düğmesini söndürmeyi unutmuştum. Ne aptallıktı yaptığım!

Kapı yine yumruklanmaya başladı. Eh, gidip açmaktan ve başa geleni çekmekten başka çarem yoktu artık. Kapıdakilere yerimiz olmadığını söyleyerek özür dileyecek ve onları George Gölü'ndeki öteki motellere yollayacaktım.

Sinirli sinirli holü geçerek kapıya gittim,kilidi açtım, fakat zinciri yerinden çıkarmadan kapıyı araladım. Dışarda bir veranda yoktu. Neonun kırmızı ışığı kapının önünde duran iki adamın parlak siyah yağmurluklarıyla kukuletalarının üzerine düşüyordu. Geride siyah bir oto-

mobil duruyordu. Adamlardan biri kibarca:

— Bayan Vivienne Michel mi? dedi.

— Evet, benim. Fakat korkarım ki dışardaki "Yerimiz Var" yazısında bir yanlışlık oldu. Motel kapalıdır.

— Tabii, tabii, bizi Bay Sanguinetti yolladı. Onun sigorta şirketinin adamlarıyız. Eşyalar yarın taşınacağı için bir göz atmaya geldik. İçeri girebilir miyiz bayan? Felaket bir gece. Kartlarımızı içerde gösteririz.

Kuşkuyla birine, sonra ötekine baktım, ama kukuletaları altında yüzleri gözükmüyordu. Sevmediğim bir şeyler vardı. Sinirli bir sesle:

— Ama Phancey'ler bana geleceğinizden hiç söz etmedi.

— Unutmuş olmalılar bayan. Bunu Bay Sanguinetti' ye rapor etmeliyiz.

Arkasındaki adama döndü.

— Öyle değil mi Bay Jones?

Öteki kıkırdadı. Neden öyle yapmıştı?

— Tabii öyle, Bay Thomson.

Yine kıkırdadı.

— Pekâlâ öyleyse bayan, içeri girebilir miyiz? Lütfen. Dışarısı felaket.

— Bilmiyorum doğrusu. Hiç kimseyi içeri almamam söylendi. Ama eğer Bay Sanguinetti'dense ...

Sinirli sinirli zinciri çıkarıp kapıyı açtım. Kapıyı itip içeri girdiler bana bir omuz atarak yanımdan geçip durdular. Bay Thomson denileni bana döndü.

— Sigara mı içiyordunuz?

— Evet birkaç tane. Neden?

— Öyleyse sana eşlik edecek bir arkadaş geldi.

Kapıyı kapatıp zinciri taktı. Korkunç bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumu anlamıştım artık. Şef olduğu belli olan Bay Thomson uzun ve ince yapılıydı. Soluk gri

teni hiç gün ışığı görmemiş gibiydi. İnce ağzı acımasızca kısılmıştı. Sırtında cakalı bir siyah ceket vardı. Pabuçları İtalyan biçimi sivri uçlu ve gri süetti. İnsanın içine korku salan kertenkele gibi bir adamdı ve ona baktıkça tüylerim diken diken oluyordu.

Onun öldürücü görünüşüne karşılık öteki pis bir tipti.Kısa boylu, ablak yüzlü, soluk mavi gözlüydü.Başı tam olarak dazlaktı, ne kaşı ne de kirpiği vardı. O kadar ürkmemiş olsaydım, onun haline acırdım bile. Yağmurluğun altına siyah bir rüzgâr ceketi eski bir pantolon giymişti. Acımasız bir manyağa benziyordu. Keşke o çıplakmışım hissini veren elbiseleri giymeseydim.

Kabak kafalı burnunu silmeyi bitirince beni farkeder gibi oldu. Keyifle sırıtarak yukardan aşağı süzdü.

— Hey Cellat! Bitirim bir gaco bu. Şu balkonlara bak. Ya pupası.. Ne müthiş bir parça be anam...babam.

— Yavaş ol Sluggsy. O işe sonra geleceğiz. Şimdi git kulübeleri bir dolaş. Bu arada şu hanımcık da bize yiyecek bir şeyler hazırlasın.

— Nasıl istersiniz yumurtalarınızı?

Sluggsy denileni pişmiş kelle gibi sırıtarak:

— Çılbır olsun tatlım. Az pişmiş şöyle. Anamınki gibi. Yoksa babacığın popona popona vurur sonra. Hey anam babam hey!

Bana doğru birkaç adım attı. Kapıya doğru geri çekildim. Yanıma yaklaştığında suratına var gücümle bir tokat attım. O şaşkınlığından kurtulamadan bir masanın arkasına geçip madeni iskemlelerden birini kavradığım gibi ayaklarını ona doğru çevirdim.

Zayıf olanı havlar gibi bir kahkaha attı.

— Uzak dur Sluggsy. Sana sonra dedim. Bırak şu aptal karıyı. O iş için önümüzde koskoca bir gece var. Sen git etrafa bir bak.

Soluk ablak yüzdeki gözler şimdi heyecandan kızarmıştı.

— Biliyor musun tatlım? Şu tokatla kendine müthiş bir gece hazırladın.

Bu adamlar karabasan ülkesinden gelen iki dinamitti.

— Kimsiniz siz? Ne yapmak istiyorsunuz? Önce şu kimliklerinizi gösterin bakalım. Dışarda bir ses duyarsam camı kırıp bağıracağım. Ben Kanada vatandaşıyım. Kılıma dokunursanız başınız belaya girer, anlaşıldı mı?

Sluggsy bir kahkaha attı.

— Yok canım, sahi mi?Sen şu karının gözünü biraz açsan iyi edersin Cellat. Belki bize zıt gitmekten vazgeçer.

Cellatın yüzü soğuk ve ilgisizdi.

— Sluggsy'ye vurmamalıydın hanım kızım. Zorlu erkektir. Ona yüz vermeyen piliçlere de fena bozulur. Ne yapsın. Hapisanede hücreye kapatılınca saçı, kirpiği döküldü sinirden. Onun için Sluggsy çok çabuk kızar. Toplum kendisine adil davranmadı diye. Şimdi dinle. Bay Sanguinetti, ikimizin kamyoncular gelene dek etrafı kolaçan etmemizi söyledi. Sonra senin gibi bir hanımın burda yalnız kalmasına gönlü razı olmadı. Sana arkadaşlık edelim diye bizi yolladı. Öyle değil mi Sluggsy?

— Tam üstüne bastın. Tabii öyle.(Kıkır kıkır güldü.) Sana arkadaşlık edelim, diye şekerim. Sende bu kalça, göğüsler varken iyi korunmalısın. Değil mi ya!

İskemleyi masanın üzerine indirdim.

— Pekâlâ isimleriniz ne öyleyse? Kimliklerinizi gösterin.

Bar tezgâhının arkasındaki rafta tek bir tane Maxvell kahve kutusu duruyordu. Sluggsy birden topukları üstünde dönüp ateş etti. Silahını çektiğini bile görmemiş-

tim. Kahve kutusu çevreye saçılarak havalandı. Havadayken bir el daha ateş etti. Sessizlik oldu. Yere düşen mermilerin tıkırtısı duyuldu yalnızca. Sluggsy bana döndü. Elleri boştu. Tabanca kaybolmuştu.

— Kimliğimi sormuştun. Buyur işte, beğendin mi yavrum?

Bacaklarım titriyordu. Elimden geldiğince alayla:

— O kadar kahveye yazık oldu, dedim. Şimdi isimleriniz ne onu söyleyin.

Zayıf olanı:

— Hanım haklı, dedi. O kadar kahveyi ziyan etmen doğru olmadı, Sluggsy. Ama ona neden bu adı verdiğimizi anladın herhalde hanım kızım. Silah kullanmakta ustadır. Adı Sluggsy Morant'dır. Benimki de Sol Horowitz. Ama daha çok "Cellat" derler bana, neden bilmem. Sen bilir misin Sluggsy?

Sluggsy kıkır kıkır güldü.

— Belki de birilerini çok fazla korkuttuğun içindir.

Cellat sakin sakin,

— Pekâlâ, dedi. İşimize bakalım. Sen git kabinleri gez. Hanım kızım sen de bize yiyecek bir şeyler yap.Bir halt karıştırmaya kalkma yoksa canın çok fena yanar tamam mı?

Sluggsy hırsla beni süzdü. Sonra gidip top anahtarları aldı ve arka kapıdan çıktı gitti. Artık olabildiğim kadar soğukkanlılıkla salonu geçtim, tezgâhın arkasına dolandım. Cellat denilen adam ağır ağır yürüyerek kafeteryanın en köşedeki masasına oturdu. İskemlelerden birini çekip döndürdü. Altına sürdü ve kollarını arkalığına dayayıp kayıtsız gözlerle beni izlemeye başladı. Sonra ancak duyabileceğim kadar hafif sesle:

— Benimki de çılbır olsun hanım kızım. Salamları bolca olsun. Yanında tereyağ ve kızarmış ekmek isterim.

O kahve tenekesi ne durumda?

— Bakayım ne kalmış içinde?

Bankonun gerisinde diz çöktüm. Tenekede iki parmak kadar kahve kalmıştı. Onu yan tarafa koydum. İçindeki toza aldırmadan yerden kahveleri elimle topladım. Tenekedeki temiz kahveyi kendim için kullanacaktım. İşi alabildiğine uzatarak bir yandan durum değerlendirmesi yapacaktım.

Bu adamlar gangsterdiler. Bay Sanguinetti denilen adamın hesabına çalışıyorlardı. İkisi de azılıydı ve hapishaneden yeni çıktıkları tenlerinin gri renginden belli oluyordu. Burada ne arıyorlardı? Moteli soymak isteselerdi bir kamyonla gelirlerdi. Belki de yalnızca moteli korumak için gönderilmişlerdi de bana gangster oldukları için böyle davranıyorlardı? Daha ne kadar ileri gideceklerdi? Bu gece neler olacaktı?

*

**

Ayağa kalktım, yumurta pişirmeye giriştim. Adamların dediklerini yapmak daha iyi olacaktı. Üzerime çullanmalarına neden olmamak gerekiyordu. Önlüğü belime taktım.Silaha benzer bir şeyler var mıydı buralarda? Çatal bıçak gözünde ucu kıvrık buz kancası ve uzun ve keskin bir bıçak vardı. Buz kancasını göstermeden pantolonumun önüne soktum. Bıçağı da musluğun yanındaki bezlerin altına sakladım. Yanına da gerekirse atabileceğim tüm bardakları ve tabakları sıraladım. Çocukça mıydı bütün bunlar? Başka şey yoktu ki silah gibi kullanacak.

Arada bir odanın öteki tarafına göz atıyordum. Adamın gözleri bir an bile benden ayrılmıyordu. Çok eski ve tecrübeli katillerden biriydi. Düşmanının her hareketini önceden hesapladığı belliydi. Kendini savunmak

için neler hazırladığımı biliyordu. İngiltere'de öğrendiklerimi uygulayacaktım. Senin canını yakalarsa sen de onlarınkini yak.

Onlara postu pahalıya satmalıydım. Başıma neler geleceğini bilmiyordum. İkisi de kafalarına koyduklarını yapacaklardı. Neden ama? Bilmiyordum.

*

**

Yumurtaları bir kaba koyup iyice çırptım. Sonra içinde yağ olan tavaya döktüm. Onun yanında başka bir tavada salamları kızartıyordum. Ellerim bu işleri yaparken bir yandan harıl harıl buradan nasıl kaçacağımı düşünüyordum. Her şey Sluggsy denen adamın içeri girerken kapıyı açık bırakmasına bağlıydı. Kapıyı kilitlemeyi unutursa kaçabilirdim. Ama ne yazık ki, Vespa'mı kullanamazdım. Bir haftadır çalışmadığı için tutukluk yapardı, bu arada beni enselerlerdi.

Yumurtalar pişmişti. Yassı bir tabağa koyup çevresine de salamları dizdim. Tepsiye kızarmış ekmek ve tereyağını da koydum. Kahvenin üzerine kaynar suyu dökünce tozlar üstüne çıktı. İnşallah o tozla boğulurlardı. Sonra tepsiyi alıp tezgâhın arkasından çıktım. Önlüğümle kendimi biraz daha saygıdeğer hissederek adama doğru yürüdüm.

Tam tepsiyi masaya koyarken, kapı açıldı ve hızla kapandı. Kilit sesi falan olmamıştı. Çabucak ona bir göz attım. Sluggsy'nin elleri boştu. Kalbim delicesine atıyordu. Sluggsy masaya geldi. Yemeğe baktı, sonra bana arkadan yaklaşıp belime sarıldı ve iğrenç başını boynuma gömdü.

— Tıpkı anam gibi yapmışsın,bebeğim. Senle ben bir yastıkta kocasak ne dersin? Böyle yemek pişirmeyi bildikten sonra... sen tam benim rüyalarımın pilicisin.

Evet mi tatlım?

Kahve güğümünün sapını kavramıştım. Bir saniye sonra kaynar suyu başından aşağı yiyecekti. Cellat durumu farketmişti. Keskin bir sesle,

— Bırak onu Sluggsy, dedi. Daha sonra,dedim.

Bu söz havada bir kırbaç gibi şaklamıştı. Sluggsy beni bıraktı.

— Neredeyse kaynar suyla cayır cayır yanacaktın, dedi zayıf olanı. Bu kadına dikkatli davran. Aptallığı bırak da otur şuraya. İş üstündeyiz.

— Yapma be ahbap. Şu piliçten azıcık bir şey istiyorum. Neyse...

Kendine bir iskemle çekip oturdu. O zaman çok hızla hareket ettim.

Bütün bunlar olurken radyo çalıp durmuştu. Arka kapıya çok yakın bir yerdeydi. Hemen ona doğru gidip istasyonları karıştırmaya başladım. Sesi biraz daha açtım. İki adam şimdi birbirleriyle yavaş sesle konuşuyorlardı ve masadan çatal bıçak sesleri geliyordu.

İşte şimdi! Kapının o tokmağına olan uzaklığı ölçtüm ve fırladım.

IX. BÖLÜM

"SONRA BAĞIRMAYA BAŞLADIM..."

Bir kurşun çatırtıyla kapının tahtasına gömüldü.Kapıdan fırlayıp ıslak çimenlerin üstünde deliler gibi koşmaya başladım. Neyseki yağmur hafiflemişti, ama çimler iyice ıslaktı, ve sandaletlerim alabildiğine kayıyordu. Yeteri kadar hızlı koşamıyordum.

Arkamda bir kapı çatırtıyla açıldı ve sonra Sluggsy' nin sesi duyuldu.

— Yerinde kal,yoksa seni bir kurşunda gebertirim.

Zikzaklarla koşmaya başladım. Mermiler yanıbaşımdan vınlayarak geçiyor, ıslak çimenlere gömülüyordu.

Bir on metre daha kaçabilsem, kabinlerin köşesini dolanmış ve ışığın dışına çıkmış olacaktım.

Yağmuru çekmiş ormana daldığımda bir araba ha-

reket etti.

O da neydi? Kapkaranlık ormanda koşmak ne de güçtü. Çamlar öyle sıktı ki bir metre ilerisini bile göremiyordum. Sonra birden etraf aydınlandı. Arabanın neden çalıştırıldığını anlayıp hıçkırmaya başladım. Çünkü şimdi arabanın göz kamaştıran farları benim üzerimdeydi. Yeniden ateş etmeye ne zaman başlayacaklardı. Ormanın içine ancak otuz metre kadar girebilmiştim. Neredeyse ateş başlayacaktı. Nefesim gırtlağımdan hıçkırıklarla çıkıyordu. Elbiselerim dallara takılıp paralanıyor,kollarım çiziliyordu. En kalın gövdeli ağacın altına girip saklanmalıydım. Karşımda dalları yere kadar inen bir çam duruyordu.

Sürünerek o dalların altına girdim. Kalkıp ağacın gövdesini kendime siper yaptım ve soluğumun biraz olsun sakinleşmesini beklemeye başladım.

*

**

Sonra birinin peşimden geldiğini duydum. Ayak seslerini gizlemeye de çalışmıyordu. Zaman zaman duruyor kulak kabartıyordu. Şimdi kırık dalları ve yerdeki izleri görecekti.

Artık beni yakalaması bir an meselesiydi. Ayak ve kırılan dal sesleri iyice yaklaştı. Şimdi ağır ağır soluk alışını bile duyuyordum.

Sonra Sluggsy'nin sesi çok yakın bir yerden hafifçe geldi:

— Haydi çık artık ortaya yavrum. Yoksa bacağım seni bulursa poponu dövecek. Artık geri dönmenin zamanı geldi.

Bir cep feneri ağaçların altını taramaya başladı. Sonra ışık bulunduğum yere yöneldi.

Sluggsy yavaşça:

— Gel bakayım bebeğim, babacağın buldu seni.

Bulmuş muydu acaba?Soluk bile almıyordum şimdi. Birdenbire bir el silah atıldı. Alev fışkırdı, gürültüsü ormanda yankıladı ve kurşun başımın yanına, ağacın gövdesine gömüldü.

— Bu çabuk olman için bir uyarı yavrucuğum. Gelecek sefere ayağının küçük parmağını uçuracağım.

Demek bulmuştu beni. Korkudan bezgin bir sesle:

— Pekâlâ geliyorum, dedim. Ama ateş etme. Sonra kendi kendime, "İdama gitmek için çok güzel bir yol" diye düşünüp emekleyerek dalların altından çıktım.

Adam karşımdaydı. Elindeki tabanca mideme çevriliydi.

— Pekâlâ düş önüme bakayım. Bir saniye durursan kuyruksokumuna kurşunu yersin.

*

**

Arabanın o uzak ve ümitsizce parlayan ışığına doğru sendeleyerek yürüdüm. Ümitsizlik gırtlağımı yakıyordu. Bunu hak etmek için ne yapmıştım? Neden Tanrı beni bu iki azılıya kurban diye seçmişti? Şimdi bana gerçekten kızacaklardı. Canımı yakacak, işkence yapacak ve beni kesinlikle öldüreceklerdi. Ama polis er geç cesedimi bulacaktı tabii. Nasıl korkunç bir suçun planını yapıyorlardı da bunu bile göze alıyorlardı. Belki de beni derin bir çukura gömerler ya da boynuma bir ip bağlayıp göle atarlardı.

Ağaçların kenarından açığa çıktım. Zayıf adam arabadan atladı ve Sluggsy'ye seslendi.

— Tamam götür onu. Bir şey yapma, onu bana bırak.

Arabayı geri vitese taktı. O anda Sluggsy yanıma

geldi. Serbest olan eli iğrenç bir şekilde vücudumda gezindi. Yalnızca:

— Yapma, dedim. (Artık hiç bir şeye karşı koyacak gücüm kalmamıştı.)

— Başın iyice belada yavrum. Cellat çok zalim adamdır. Çok kötü canını yakacak bilesin. Bana bu gecelik evet dersen belki seni onun elinden kurtarabilirim. Ne dersin?

Kalan son gücümle:

— Elinin vücuduma değmesindense ölmeyi tercih ederim, dedim.

— Pekâlâ tatlım. Günah benden gitti. O halde istediğimi senden zorla alacağım. Bu kez her şeyi hakettin. Çaktın mı?

Beni öyle vahşicesine çimdikledi ki çığlığımı tutamadım.

— Tamam işte yavrum, şimdi öt bakalım. Hiç değilse geceye biraz hazırlık yapmış olursun.

Beni iterek arka kapıdan içeri soktu. Sonra kapıyı kapayıp kilitledi. Salonun durumunda hiçbir değişiklik yoktu. Radyo neşeli bir dans müziği çalıyor, ışıklar göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu.

Daha birkaç saat önce bu salonda ne kadar da mutlu olduğumu o koltukta tazelediğim acı tatlı anıları düşündüm. Şimdi bu olanlarla karşılaştırınca onlar ne kadar da çocuksu geliyordu.

*
**

Cellat salonun ortasında ayakta tembel tembel duruyordu. Çok sakindi ve o meraksız gözleriyle bana bakıyordu. Sonra sağ elinin işaret parmağını kıvırarak beni yanına çağırdı. Donmuş ayaklarım kendiliğinden ona doğru yürüdü. Ancak bir metre yakınına gelince o büyü-

lenmiş halden çıkabildim.

Birden hatırladım. Elim pantolonun altına girdi ve buz kancasına dokundu. Tam önünde durdum. Gözlerini gözlerimden ayırmadan sağ eli havaya kalktı ve bir yılan gibi kıvrılarak yüzüme indi. Bir daha vurdu. Gözlerimden yaşlar boşanıyordu, korunmak istiyormuşum gibi sindim. Aynı anda elimi iyice sokup buz kancasının sapını kavradığım gibi kalkıp delice savurarak üstüne atıldım. Kanca hedefini bulmuştu. Fakat kollarım birden arkadan kıskıvrak yakalandı, geri çekildi.

Şimdi kül rengi yüzün şakağından kan sızıyordu, fakat bir tek kası bile oynamamıştı. O siyah gözlerinde korkunç kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Bana doğru bir adım attı. Elim açıldı, buz kancası gürültüyle yere düştü. Bir refleksti bu. Çocuğun eline aldığı silahı bırakışı gibi. Vazgeçtim, teslim!

Sonra zayıf adam yavaşça, sanki okşar gibi beni dövmeye başladı. Ya açık eliyle, ya da yumrukla sanki büyük bir zevkle vuruyordu. Önceleri darbeler altında kıvrıldım, eğildim, tekmeler attım, sonra göz yerine iki siyah delik bulunan kül rengi kanlı surat karşımda, eller durmadan kalkıp inerken bağırmaya başladım. Çığlık çığlığa..

*

**

Kulübemdeki duşun içinde kendime geldim. Fayansların üzerinde çırılçıplak yatıyordum. Paçavra haline gelmiş olan o güzelim elbiselerim yanımda yerde duruyordu. Ağzında bir kürdan çiğneyip duran Sluggsy ayakta bir duvara yaslanmış eli de duşun soğuk su musluğu üstündeydi.

Gözleri birer çizgi gibiydi ve gülümsüyordu.

Musluğu kapattı, ben nasılsa kendimi biraz toparla-

yarak doğruldum. Kusmak üzereydim. Ama artık umurumda bile değildi. Yola getirilmiş, ölmeye hazır, sızlanıp duran bir hayvandım, geğirdim.

Bir kahkaha attı, Sluggsy. Üstüme eğilip arkamı okşadı.

— Haydi çekinme yavrucuğum. Dayak yiyince herkes kusar. Adettir. Sonra da yüzünü, gözünü yıka, git yeni bir elbise giy ve cici bir kız ol. Öyle kaçıverince pişirdiğin yumurtalar da badem oldu. Bir daha öyle numaralar istemem. Ben arkandayım. Bir damla kanın akmadı. Öyle fazla yara beren de yok. Gerçekten şanslıymışsın. Çünkü çok zalim adamdır. Sana gerçekten kızmış olsaydı, şimdi mezarını kazıyor olurduk. Şansın varmış yavrucuğum. Yine görüşeceğiz.

Kabinin kapısı hızla kapandı. Sonra baştan aşağıya sarsılarak titremeye başladım. Kendime çekidüzen verebilmek tam yarım saatimi aldı. Bu arada kendimi yatağın üzerine atıp doya doya ağlamak geldi içimden. Fakat sonra yaralı bereli bedenimi toplamak ve yeniden enerji kazanmak isteği galip geldi. En kötüsünü atlatmıştım. Öyle olmasaydı beni yaşatırlar mıydı? Her ne sebeptense orada olmamı istiyorlardı.

*

**

Beyaz tulumumu giydim. Ne olur ne olmaz diyerek paramı da cebime koydum. Artık kaçma olasılığı kalmamıştı. Kendimi bir kedi yavrusu kadar bitkin hissediyordum. Ayaklarımı sürüyerek lobiye geldim.

Saat birdi ve yağmur dinmişti. Sluggsy kapıya yaslanmış kürdan çiğniyordu. Yanına geldiğimde çekilerek bana yol verdi.

— Hah şöyle. Gayet iyi olmuşsun. Belki bir, iki yerinde yara bere var ama yatarak dinlenirsin. Eh ikimiz

birlikte yatacağımıza göre benim için hava hoş. Öyle değil mi tatlım?

Ben cevap vermeyince tuttuğu gibi kolumdan yakaladı.

— Bana bak! Nezaket kurallarını ne çabuk unuttun hayatım? Öteki tarafına da mı biraz dayak istiyorsun yoksa? İstiyorsan icabına bakarız.

— Affedersiniz. Kötü bir niyetim yoktu.

— Peki dedi ve beni bıraktı. Şimdi içeriye gir de bir şeyler hazırla. Ve de benim tepemi attıracak işlere kalkışma. Benim de Cellat'ın da. Bak onun o güzelim suratını ne duruma soktun? dedi.

Zayıf adam yine eski masasında oturuyordu. İlk yardım kutusu önünde açık olarak duruyordu ve şakağına büyük bir flaster yapıştırılmıştı. Ona ürkekçe bir göz attım. Sonra tezgâhın arkasına geçtim. Sluggsy de içeri girip onun yanına oturdu. Alçak sesle aralarında konuşmaya başladılar. Arada bir bana bakıyorlardı.

Yumurta pişirmek ve kahve hazırlamak iştahımı açmıştı.

İşte şimdi hiçbir şey anlamıyordum. Bu iki adamın kapıdan girdikleri andan beri sinirlerim öyle gerilmişti ve öyle korkmuştum ki bir yudum kahve bile içememiştim. Ama şimdi garip bir şekilde yediğim dayaktan sonra rahatlamıştım ve acı sinirlerimin düğümünü sanki çözmüştü. Gerçi yine korku ve dehşet hissediyordum, ama artık uysallaşmış, boyun eğmiştim. Aynı zamanda bedenim aç olduğunu hatırlatıyor, gücünü geri istiyor, yaşamak istiyordu.

Bunun üzerine kendime de yağda yumurta, kahve sıcak tereyağlı kızarmış ekmek hazırladım. Onların yemeklerini götürdükten sonra tezgâhın gerisinde onların görünmediği bir yere oturdum ve yemeğimi yedim. Sonra

derin bir sükunetle bir sigara yaktım. Ve o anda aptalca bir şey yaptığımı anladım. Çünkü o hareketim üzerime dikkati çekmişti. Kendime gelmiş ve saldırılarına hedef olabileceğimi gösteriyordu. Fakat yemeğin kendisi, yalnızca onu yemek bile baş döndürücüydü. Eski yaşantımın bir parçasıydı. Her çatal bütün duygularıma seslenen eşsiz bir şeydi. Şimdi anlıyordum. Artık aldığım her soluk, yediğim her yemek, kapalı, kilitli bir kapının ardında huzur ve güvenlik içindeki uyuduğum her gece benim için bir mucize gibi bir şeydi artık. Yaşadığı için mutlu olmayı insana en iyi hissettiren korku ve tehlikenin kara kanatlarıydı.

*

**

Onlardan gelen mırıltılar kesildi. Radyoda hafif sesle Viyana Ormanları'nda valsi çalıyordu. Bir iskemlenin geri çekildiğini duydum. Birden panik içimi doldurdu. Sigaramı hemen söndürüp kalktım, enerjik bir şekilde tabakları toplamaya başladım.Ona bakmadım, ama Sluggsy'nin bana yaklaştığını duyuyordum. Doğruca tezgâha geldi ve yaslandı. Şaşırmış gibi başımı kaldırdım. Hâlâ aynı kürdanı çiğniyordu. Bir kutu kâğıt mendili tezgâha koydu; içinden birkaç tane çekip hınkırdı. Kâğıtları yere attı. Sonra dostça bir sesle:

— Kaçıp beni nezle ettin yavrucuğum, dedi. Ormanlarda seni kovalarken nezle oldum. Bu benim hastalığım var ya burnun içindeki kılları da döküyor. Soğuk alınca burnum da musluk gibi akıyor.Şimdi yirmi dört saatte, bir kutu mendil harcayacağım.

Kirpiksiz gözler birden öfkeyle sertleşti.

— Siz karı kısmı hep aynısınız. Hep kendinizi düşünürsünüz. Yalnız başında dert olmayanlara yanaşırsınız.

Yavaşça:

— Başına dert açtığım için özür dilerim, dedim. Sen neden benim başıma gelenlerden dolayı özür dilemiyorsun? Ne diye gece yarısı buraya geldiniz? Neden gitmem için bırakmadınız? Bırakırsanız söz veriyorum kimseye bir şey söylemeyeceğim. Üç, beş kuruş param var. Yarısını size verebilirim. İki yüz dolarını mesela. Daha fazla veremem. Çünkü bu paranın beni Florida'ya götürmesi gerekiyor. Size yalvarırım beni bırakın.

Sluggsy kahkahalarla gülmeye başladı. Sonra dönüp zayıf olanına seslendi.

— Hey şu havlunu al da gözümüzün yaşını silelim, Cellat. Bu eksik etek bize kendisini bırakırsak iki yüz papel vereceğini söylüyor.

Zayıf adam hafifçe omuz silkti, fakat hiç bir şey demedi. Sluggsy bana döndü. Gözleri sert ve acımasızdı.

— Aklını başına topla yavrum, dedi. Sen bu oyunun yıldızısın. Sana baş rol verdik. Cellat ve ben gibi hatta Bay Sanguietti gibi önemli adamların ilgisini çektiğin için sevinmelisin.

— Ne oyunu? Ne yapmamı istiyorsunuz?

Sluggsy kayıtsız bir ifadeyle konuşmaya başladı.

— Sabah olunca öğreneceksin. Bu arada o küçük ve geveze çeneni biraz kapasan nasıl olur? Ha? Kulağım tırmalanmaya başladı. Şimdi biraz hareket istiyorum. Radyo çok güzel parçalar çalıyor. Seninle şöyle bir dans etsek nasıl olur? Haydi bir dans yapalım da Cellat da keyiflensin. Sonra da birlikte yatar biraz da yatakta oynarız. Haydi çık ortaya bakayım pilicim.

Kollarını uzattı. Müziğe uyarak parmaklarını şaklatmaya, bazı figürler yapmaya başladı.

— Özür dilerim, çok yorgunum, dedim.

Sluggsy yine tezgâha geldi. Öfkeyle:

— Bu ayakların yetti artık. Aşağılık gaco! Sana öyle bir şey yapacağım ki asıl o zaman yorulacaksın.

Birdenbire elinde deriden ufak siyah bir cop belirdi. Onu hızla tezgâhın üstüne indirdi. Sonra gözlerini benimkilerden ayırmadan, kendi kendine mırıldanarak tezgâhın çevresini dolanmaya başladı. Geri geri en uzak köşeye çekildim. Bu benim son hareketim olacaktı. Yine de ne olursa olsun devrilmeden önce onun canını yakacaktım. Elim açık çatal çekmecesini aradı. Sonra birdenbire içine sokup çatal bıçakları suratına fırlattım. Sluggsy zamanında eğilemedi. Gümüş bir deste çatal ve bıçak kafasında patladı. Bir elini yüzüne götürdü, küfrederek geri geri çekildi. Kafasına bir avuç daha çatal bıçak attım. Fakat hepsi ona çarpmadan yere düştü. Şimdi zayıf adam hızla bu tarafa geliyordu. Sivri keskin et bıçağını kavradığım gibi Sluggsy'nin üstüne atıldım, fakat geldiğimi görerek hemen masanın arkasına kaçtı.

Cellat telaşsız, sırtından ceketini çıkardı, ve sol koluna doladı. Sonra ikisi birden birer iskemle alıp havaya kaldırdılar, iki yandan üstüme hücum ettiler.

Kollardan birine bıçakla atıldım ama tutturamadım. Sonra bir iskemle ayağının vuruşuyle bıçak elimden düştü. Şimdi tezgâhın en gerisine kaçmaktan başka çarem yoktu.

Sluggsy iskemle elinde geldi. Her iki elimde birer tabak onu beklerken, zayıf olanı hızla tezgâhın üzerinden uzandı, saçlarımı kavradı. Tabakları fırlattım fakat yine hedefe gelmeden yere düştüler.

Sonra başım saçlarımdan çekilerek bankonun üzerime eğildi. Sluggsy üzerine çullandı.

— Tamamdır Cellat. Bırak artık. Benim işim o.

Güçlü kollarının vücuduma dolandığını hissettim, olanca gücüyle sıkıyordu. Yüzü yüzüme yaklaştı. Beni

kasarcasına ve acımasızca öpüyordu şimdi. Bir yandan da eli önümdeki fermuara gitti. Hızla koparırcasına aşağıya kadar çekerek açtı.

Ve birdenbire ön kapının zili çalmaya başladı. Herkes donakaldı.

ÜÇÜNCÜ KISIM: O

X. BÖLÜM

O DA NE?

— Vay canına! O da ne?

Sluggsy geri geri çekilmiş, elini deri ceketinin içine atmıştı.

Kendini ilk toparlayan Cellat oldu. Yüzünde buz gibi bir sırıtışla:

— Şu kapının arkasına gizlen Sluggsy. Ben emir vermeden de ateşe kalkışma. Sen de...Kelimeleri tükürür gibi konuştu:

— ....çekidüzen ver kıyafetine. Numaranı istediğim gibi oynamazsan kendini ölmüş bil. Anlaşıldı mı? Delik deşik olursun yoksa. Şimdi git kapıyı aç. Kim gelmiş anlayalım bakalım. Bize anlattığın o masalı ona da anlatacaksın. Anladın mı dediğimi? O yüzündeki aptal ifadeyi de yok et. Dediğim gibi davranırsan kimse kılına dokun-

mayacak. Şu fermuarını da çek yukarı, Tarının cezası!

Sürekli çırpınıyor, fermuarımı yukarı çekmeye çalışıyordum. Fakat körolası sıkışmıştı.

— Neyse elini göğsüne tut da yürü. Hemen arkandayım. Ve unutma bir tek uygunsuz söz edersen seni de gelen herifi de delerim. Şimdi yürü bakayım kapıya.

Kalbim delicesine çarpıyordu. Nasıl olmuşsa olmuş bir fırsat çıkmıştı. Kurtuluyordum.

Şimdi kapı çok daha hızlı vuruluyordu. Tulumun üst kısmını tutarak ağır ağır kapıya gittim. İlk önce ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Kapıya gelince Sluggsy kapının arkasından yanlamasına eğildi, kilidi açtı. Sol elimle tokmağı kavradım, çevirirken sağ elimle daldığım gibi zinciri çıkardım.

Arkamda biri bir küfür savurdu, bir tabanca namlusu belime gömüldü.fakat o anda kapıyı çektiğim gibi ardına kadar açmış, arkasında duran Sluggsy'ye de var gücümle çarpmıştım. Şansımı denemiş arkamdakilerin bir polis olması ihtimalini düşünerek ateş açmayacaklarını hesap etmiştim. Ve açmadılar. Şimdi her şey eşikte karşımda duran adama bağlıydı.

Ona ilk bakışımda içimden inledim. Tanrım, gelen de onlardan biriydi. Karşımda gayet sakin hislerini belli etmemeye alışık ve ötekilere çok benzeyen biri duruyordu. Sırtında ancak filmlerdeki gangsterlerin giydikleri türden mavi kemerli bir pardösü vardı ve bir de gözlerine dek indirilmiş yumuşak bir fötr şapka. Esmer, acımasız tipli ve yakışıklıydı. Sol yanağından aşağıya doğru bir yara izi uzanıyordu. Çıplaklığımı gizlemek için elimi göğsüme götürdüm. Adam gülümsedi, birden yine kurtulma şansımın olduğunu düşündüm.

Adam konuştuğunda yüreğim sevinçten uçacaktı. İngiliz idi karşımdaki.

— Çok özür dilerim, sizi rahatsız ettim. Arabamın lastiği patladı da. "Yerimiz Vardır" ışığınızı gördüm. Bu geceyi geçirmek için bir yeriniz var mı acaba?

Durumda bir tuhaflık sezdiği için şimdi bana merakla bakmaya başlamıştı. Bir yanlışlık ikimizi de öldürebilirdi.

— Ne yazık ki, dedim motelimiz kapalı. Özür dilerim. Işık yanlışlıkla açık kalmış. Bunları söylerken göğsümdeki elimin işaret parmağını içeri doğru kıvırarak içeri girmesi için işaret ettim. Şaşırmıştı adam. Ona bir ipucu vermeliydim.

— Lastiğiniz çok kötü durumda mı? George Gölü'ne dek gidemez misiniz?

— Buna imkan yok. Bir buçuk kilometredir jant üzerinde geldim. İç lastik çoktan lime lime olmuştur.

Başımı farkedilmez bir biçimde içeri doğru sallayarak girmesi için işaret ettim.

— Eh, motel sahibinin sigorta şirketinin adamları burada. Bir kere de onlara sormam gerekiyor. Siz bekleyin biraz.

Yine kendisine içeri girmesi için işaret verdim.

Sonra döndüm, içlerinden biri kapıyı aniden iterek kapamasın diye kapıdan fazla ayrılmadan içeri doğru iki adım attım. Fakat şimdi ikisi de elleri ceplerinde geri geri çekilmiş, bana gözlerinden ateşler saçarak bakıyorlardı.

Trençkotlu adam işaretimin anlamını kavramış, hemen hemen içeri girmişti. İki adamı görünce yüzü sertleşti, fakat yine de gayet rahat bir ifadeyle,

— Sözlerimi herhalde duydunuz, dedi. Geceyi burada geçirmeme itirazı olan var mı?

Sluggsy alayla,

— Vay canına, dedi. Bir Con Kikirik. Birleşmiş Milletler mi burası be?

Zayıf adam kabaca:

— İş yok ahbap, dedi. Hanımın söylediklerini işittin. Motel kapalı. Lastiğini değiştirmen için sana yardım ederiz, sonra da voltanı alır gidersin buradan.

İngiliz yine aynı rahatlıkla:

— Bu saatte lastik değiştirilmez artık. Çok geç oldu. Güneye gidiyorum ve Glen Şelaleleri'ne kadar da yolda kalacak yer bulacağımı sanmıyorum. Burada kalmayı yeğlerim. Sonra dışarda da 'Yerimiz Vardır' ilanı yanıyor.

— Ne dediğimi duymadınız galiba, beyim.

Cellatın sesi sertleşiyordu. Sluggsy'e döndü:

— Gel şu adamın lastiğini birlikte tamir edelim.

İkisi de kapıya doğru bir adım attılar fakat İngiliz, Tanrıya şükür, yerinden kıpırdamadı.

— Bir raslantı sonucu buralarda epey dostlarım var, dedi. Hem de oldukça önemli ve mevki sahibi kişiler. Biçimsiz bir iş yaparak motelin işletme ruhsatının iptalini istemezsiniz herhalde, değil mi? Dışardaki neonlu yazı "Yerimiz Vardır" diyor ve motelin ışıkları yanıyor. Ben ise bayağı yorgunum ve bir oda istiyorum. Bana döndü:

— Burada kalmakta ısrar ederek sizi rahatsız ediyor muyum acaba?

— Oh hayır! Ne ilgisi var! Size bir oda hazırlamam bir dakika bile sürmez. Bay Sanguinetti'nin ruhsatının iptal olmasını kesinlikle istemeyeceğinden eminim. Öyle değil mi?

Alabildiğine açılmış, masum gözlerle iki gangstere döndüm. İkisi de neredeyse tabancalarını çekmek üzereydiler, fakat zayıf adam biraz geriye doğru uzaklaştı, Sluggsy de onu izledi. Aralarında fısıltıyla konuştular. O fırsattan yararlanarak başımla İngilizce yalvarır gibi bir işaret yaptım, o da bana yine o içime su serpen gülüşüyle cevap verdi.

Zayıf olanı bize doğru döndü.

— Pekala Kikirik. Burada kalabilirsin. Fakat sakın yine ruhsat falan numaralarıyla bize hava atmaya kalkma. Bay Sanguietti'nin de başkentte dostları vardır. Belki dışarda neonun yanmakta olması konusunda haklısın. Fakat sakın şansını zorlamaya kalkışma. Burada bizim sözümüz geçer, anlaşıldı mı?

— Benim için bir sakıncası yok. Teşekkür ederim. Gidip çantamı alayım.

Yerinden kımıldadı. Çabucak:

— Ben de size yardım edeyim, dedim.

Önüne düştüm, bu arada delicesine fermuarımı çekiyor ve utancımdan yerin dibine geçiyordum. Neyseki fermuar birden oynadı ve boğazıma kadar çektim.

İngiliz bana yetişerek yanımda yürümeye başladı. Bizi gözetlediklerinden emin olduğum için dudağımın ucuyla:

— Teşekkür ederim, Tanrıma şükürler olsun ki geldiniz! Beni öldürmek üzereydiler. Ama yalvarırım dikkatli olun. İkisi de gangster bunların. Ne istediklerini bilmiyorum. Mutlaka çok kötü bir şeyler yapmaya hazırlanıyorlar. Kaçmaya kalkıştım, arkamdan ateş ettiler.

Arabanın yanına geldik. Krem rengi tentesiyle koyu gri, iki kişilik bir Thunderbird'dü. Çok güzel bir araba. İngiliz arabayı kiralamış olduğunu söyledi.

— Öteki tarafa geçin, dedi. Arabayı çok beğenmiş gibi yapın.

Sonra eğilip çok alçak olan kapıyı açtı, içerde bir şeyler karıştırdı.

— İkisi de silahlı mı bu adamların?

— Evet.

— Kaçar silahları var?

— Bilmiyorum. Kısa boylusu çok keskin nişancı.

Öteki hakkında bilgim yok.

Arabanın arkasından siyah bir valiz çekti, yere koydu, sonra birden açtı. İçinde elbiselerin altından bir şeyler aldı, ceketinin iç cebine yerleştirdi. Sonra valizi kapadı. Kapıyı hızla örterken:

— Yanınızda bolca cephane olması iyidir, dedi ve doğruldu. Sonra ikimiz birlikte arabanın arkasına gidip patlayan lastiğe bakmak için çömeldik. İngiliz:

— Peki telefon hattı ne durumda? diye sordu.

— Kesik.

— Bitişiğinizdeki kabini verin bana.

— Tabii.

— Pekâlâ, öyleyse gidelim artık. Ne yaparlarsa yapsınlar, hiçbir zaman yanımdan fazla uzaklaşmayın.

— Peki, çok teşekkür ederim.

İngiliz doğrularak bana gülümsedi.

— Hele bu işten bir çıkalım bakın sonra neler olacak.

Birlikte kapıya yürüdük. Kapıda bekleyen Sluggsy biz içeri girince kapıyı kapadı, içerden kilitledi. Sonra aklına gelmiş gibi gidip "Yerimiz Vardır" yazısını da söndürdü.

— Al bakalım kabininin anahtarını Kikirik, diyerek bir anahtarı tezgâhın üzerine attı.

Anahtarı alıp numarasına baktım. Kırk numara. Sol tarafta en uçtaki kabin: Metin bir sesle:

— Bu bey benim yanımdaki 10 numaralı kabinde kalacak, dedim.

Sonra da müracaat masasına doğru yürüdüm. Bütün anahtarları Sluggsy'nin aldığını unutmuştum. Sluggsy sırıttı.

— İş yok yavrum. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Onun için iki yanında Cellat ile ben kalacağız.

Öteki anahtarları da taşınma dolayısıyla kaldırdım. Bu numaradan başka açık kabin yok.

İngilize döndü.

— Hey Kikirik, adın ne senin?

— Bond, James Bond.

— Çok bitirimmiş. İngilizsin ha?

— Öyle gibi. Motel kayıt defteri nerede? Yazayım da nasıl yazıldığını görün.

— Çenen fazla düşük. Ne iş yaparsın bakayım?

— Polisim.

Sluggsy'nin ağzı açık kaldı. Dilini dudaklarının üstünde gezdirdi. Dönüp eski masasında oturan Cellat'a seslendi.

— Hey, şu işe bak! Bu İngiliz aynasızmış. Vay canına! Boşuna yaşayan görür dememişler, aynasız ha?

Cellat başıyla onayladı.

— Ben sezmiştim zaten. Ama bize ne bundan? Yanlış bir iş yapmadık ki?

Sluggsy,

— Tabii, dedi. O da doğru. (Sonra Bond'a döndü.)

— Sakın bu sokak şırfıntısının sözlerine kulak vereyim deme. Biz sigorta şirketindeniz, tamam mı? Takdir komisyonu üyesi falan gibi. Bay Sanguinetti'nin hesabına çalışıyoruz. Troy'da büyük patrondur. Bu motel de onun. Lafın kısası moteli ölü mevsimde kapamadan önce bir tahkikat yapmaya geldik, sonra şu küçük sürtüğe birkaç soru sormaya kalkışınca arkadaşımın kafasına buz kancasını atıverdi. Kendin de bak göreceksin. Biz de tabii onun dersini veriyorduk ki, sen çıkageldin. (Döndü:)

— Öyle değil mi Cellat? diye sordu.

— Üstüne bastın ayağını kaldır. Tıpkı böyle oldu işte.

Öfkeyle atıldım.

— Hepsi yalan bunların biliyorsunuz.

Arka kapıya yürüdüm. Tahtaya saplanan mermi-nin izini gösterdim.

— Bu mermi izi nasıl oldu anlatır mısınız?

Sluggsy tatlı tatlı güldü.

— Ne sen sor ne de ben söyleyeyim hemşire.

Cellata döndü.

— Sen hiç buralarda mermi falan uçtuğunu gördün mü?

— Hayır, görmedim.

Cellat'ın yüzü sıkkındı. Tezgâhı işaret ederek:

— Ama arkadaşımın başına şu hanım tarafından atılan çatal, bıçak gördüm.

Gözleri ağır, benden yana döndü.

— Öyle değil mi hanım kızım? Sonra oralarda sivri uçlu bir et bıçağı da olacak. İyi hatırlattın, yarın sabah ilk iş olarak adam öldürmeye kalkışmaktan dolayı seni polise bildireceğim.

Tepem atmıştı.

— İyi yaparsın, dedim. Başvur da bakalım başına neler geldiğini gör.

İngiliz sakinlikle söze karıştı.

— Neyse buraya huzur ve güvenliği sağlamak için tam zamanında gelmişim anlaşılan. Şimdi şu kayıt defterini gösterin de ismimizi,adresimizi yazalım.

Sluggsy kabaca atıldı.

— Kayıt defteri patronda. Adrese imzaya falan gerek yok. Para ödemeni de istemiyoruz. Motel kapalı zaten. Bu gece bedavadan yatabilirsin.

— Pekâlâ öyleyse, çok teşekkür ederim.

James Bond bana döndü.

— Acaba biraz yumurta, salam, kahve falan bulunur mu? Bu konuşmalardan sonra karnım iyice acıktı.

Aslında ben kendim de pişirebilirim.

— Hayır olmaz. Ben seve seve hazırlarım.

Tezgâhın arkasına koşarak gittim.

Sluggsy'nin topukları üstünde dönerek Cellat'ın yanına gittiğini ve heyecanlı heyecanlı konuştuğunu gözümün ucuyla gördüm. James Bond onlara omuzu üzerinden bir göz attı, sonra taburesinden inip trençkotuyla şapkasını çıkardı, yine tünedi. Ben ona birşeyler hazırlarken göz ucuyla aynadan sürekli iki adamı gözetliyordu.

Bond bir seksen beş boyunda, ince atlet yapılı bir erkekti. Hafif güneş yanığı teninde mavi gözleri berraktı, ama şimdi iki adamı izlerken o gözler buz gibi soğuktu. Bu, ona acımasız ve tehlikeli bir hava veriyordu. Kendisini ilk gördüğümde beni ürküten bu hali olmuştu. Ama artık onu biraz tanıdığım için onun bu halini heyecan verici buluyordum. Bu yüz bende müthiş bir heyecan uyandırıyordu. Üzerinde çok yumuşak beyaz ipek bir gömlek, siyah örme bir kravat, tek düğmeli koyu mavi ince bir kumaştan yapılmış takım elbisesi vardı. Güçlü ve zarif elleri tezgâhın üstünde sakince duruyordu. Sonra elini arka cebine attı, ince gri bir tabaka çıkarıp açtı:

— Bir tane almaz mısınız? İngiliz sigarasıdır.

— Hayır, teşekkür ederim. Şimdi almayayım. Şu yemeği pişirince alırım.

— Affedersiniz, sırası gelmişken sorayım, isminiz nedir? Kanadalısınız değil mi?

— Evet Quebecliyim. Fakat beş yıldır İngiltere'de bulunuyordum. Adım Vivienne Michel. Arkadaşlarım bana Viv der.

— Peki nasıl oldu da başınızı böyle bir belaya soktunuz? Bu ikisi benim uzun zamandır gördüğüm gangsterlerin en azılıları. Sonra Troy da berbat bir kenttir. Albany'nin gangsterler tarafından yönetilen bir banliyösü-

dür. Zayıf olanı daha yeni cezaevinden çıkmış olmalı. Öteki de en kötü tipte bir manyağa benziyor. Nasıl oldu bu iş?

Yemeği pişirirken ona fazla ayrıntıya girmeden olanları anlattım. Sessizce ve hiç fikir yürütmeden dinledi beni. Radyodan hâlâ müzik sesi geliyordu, fakat ikisi de oturmuş, dikkatle bizi gözetledikleri için olabilecek en alçak sesle konuşuyordum. Bitirince:

— Gerçekten polis olduğunuz doğru mu? diye sordum.

— Tam değil. Onun gibi bir şey...

— Dedektif misiniz yani?

— Eh öyle gibi.

— Anlamıştım zaten.

James Bond güldü.

— Nasıl?

— Oh, biliyorum, fakat çok... ne bileyim tehlikeli bir haliniz var. Sonra çantanızdan çıkardığınız tabanca ve mermileri de gördüm. Şey... acaba resmi polis misiniz? Yani hükümet emrinde falan mı çalışıyor sunuz?

James Bond içime su serpen gülüşüyle gülümsedi.

— Oh, evet. O konuda hiç üzmeyin kendinizi. Washington'da beni iyi bilirler. Buradan kazasız belasız kurtulursak bu iki herifin peşine düşeceğim. Gözlerinde yine buz gibi ifade belirmişti.

— ..ve ikisini de size bu yaptıklarından dolayı elektrikli sandalyeye oturtacağım.

— Bana inanıyorsunuz değil mi?

— Tabii. Her sözcüğünüze. Yalnız anlayamadığım tek şey bu adamların ne yapmak istedikleri. Burada size istediklerini yapabileceklerinden çok emin olarak davranmışlar. Daha doğrusu ben gelene kadar öyle. Ve şimdi benim de bu oyuna katılmam onları hiç rahatsız etmedi.

Gayet sakinler. Sevmedim bunu. Hiç içki içtiler mi? Sigara kullanıyorlar mı?

— Hayır, ikisi de içmiyor.

— Bunu da sevmedim. Yalnızca profesyonel katiller sigara ve içki içmez.

Yumurtası pişmişti. Tezgâhın üzerine önüne koydum. James Bond gerçekten açmış gibi büyük bir iştahla yedi. Yemeği nasıl bulduğunu sordum. Çok iyi olduğunu söyledi. Bu adamın birdenbire çıkıp gelmesi gerçekten bir mucizeydi. O gece yıllardan beri ilk kez yatarken dua etmek için kendi kendime yemin ettim. Bond'un çevresinde dört dönüyor, ona bir şeyler ikram etmek, onu memnun etmek istiyordum.

Bond şefkatle bana gülümsedi.

— Beni şımartıyorsunuz. Ah çok affedersiniz, tamamen aklımdan çıkmıştı, sigara içme zamanınız geldi. Bütün tabakayı hak ettiniz.

Sigarayı bir Ronson ile yaktı. Elim eline dokundu, bütün vücudumda bir şok dalgası gezindi. Baştan aşağı ürperdim. Çabucak tabakları aldım, yıkamaya başladım.

— Hiçbir şeyi haketmiş değilim, dedim. Buraya gelmeniz öyle harika bir şey ki. Mutlak bir mucize.(Sesim boğuldu, aptal gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı. Elimin tersiyle belli etmeden sildim. Ağlamaya başladığımı görmüş olmalıydı, fakat görmezlikten geldi.)

Tersine neşeli bir sesle:

— Evet, dedi. Şansımız varmış. Daha doğrusu umarım vardır. Henüz bir şey söylenemez. Ne yapacağımızı size söyleyeyim. Bu iki herifi oturup bekleyeceğiz. Bir hareket yapana, yatmaya gidene kadar sabırla bekleyeceğiz. Bu gece buralara nasıl düştüğümü bilmek ister misiniz? Birkaç güne kadar tüm gazetelerde çıkar. Olayı ya-

zarlar. Ama benden hiçbiri söz etmeyecek. Onun için size anlatacaklarımı ve benim olaydaki rolümü hikâyem biter bitmez unutacağınıza söz vermelisiniz. Aslında saçma ama aldığımız emir böyle. Yine de şu anda o talimata karşı gelmem gerekiyor. Belki hikâyem sizi biraz olsun kendi sorunlarınızdan uzaklaştırır. Çünkü gerçekten büyük bir sıkıntı içindeymişsiniz gibime geliyor.

Sevinerek:

— Evet, dedim. Lütfen anlatın. Ve söz veriyorum hepsini unutacağıma. Yemin ederim.

XI. BÖLÜM

UYKUDAN ÖNCE

Bana öyküsünü alçak sesle anlatabilmesi için hemen musluk borusunun üstüne basarak kendimi yükselttim. Bunu ona daha yakın olabilmek için yapmıştım. Verdiği ikinci sigarayı almadım. O bir sigara tellendirdi. Uzun bir süre aynadan arkaya bakarak iki adamı gözledi. Ben de baktım. İkisi de bize kayıtsız bir düşmanlıkla bakıyorlardı. Bakışlarındaki düşmanlık, odaya zehirli bir gaz gibi yayılıyordu. Doğrusu buna fazla aldırdığım yoktu pek. Sanki tüm kozlar ellerindeydi ve istedikleri kadar beklemeye dayanabilirlermiş gibi güçlüydüler. Fakat bu James Bond'a bir sorun olmuyordu. Yalnızca bir satranç oyuncusunun rakibini değerlendirmesi gibi onları tartıyordu. Gözlerinde beni üzen bir güç ve üstünlük vardı. Bu adamları tanımıyordu. Onların neler yapabilecekleri-

ni, her an silahlarını çekip bizi gözlerini kırpmadan tarayabileceklerini sonra da cesetlerimizi taş bağlayarak göle atabileceklerini bilmesine imkân yoktu.

Sonra James Bond konuşmaya başladı. Ben de tüm korkularımı unuttum. Yüzüne bakarak onu dinlemeye koyuldum.

*

**

— Bir erkek, bazan bir kadın karşı taraftan, yani Demirperde gerisinden önemli bilgilerle gelirse ona İngiltere'de belirli bir muamele yapılır. Örneğin Berlin. Oradan sıkça kaçıp gelirler. Önce doğruca gizli istihbarat merkezine götürülürler. Burada onlara kuşkulu şahıs muamelesi yapılır. Böylelikle iki taraflı çalışan ajanlardan korunmaya çalışırız. Çünkü iki taraflı ajanlar kaçtıklarını söyleyerek bize gelirler. Soruşturma bitip de serbest kalınca bu kez bizden öğrendiklerini demirperde gerisine bildirirler. Bir de üç taraflı ajanlar vardır. Bunlar iki taraflı casuslardır ama sonradan vazgeçip bizim hesabımıza dönerler ama Ruslara da çalışıyor gözükür ve bizim onlara verdiğimiz yanlış bilgileri Ruslara iletirler. Aslına bakarsanız bütün bunlar çok karışık bir oyun gibidir. Tıpkı uluslararası diplomasi ve siyasetler gibi. Ama yine de herkes bu oyunu sürdürür durur. İnsanlar bu karmakarışık oyunları oynamadan duramazlar.

— Anlıyorum, fakat ben aynı kanıda değilim. Benim kuşağım bütün bunları çok saçma buluyor. Bunların hepsi yaşlı insanların işleri. Bu ihtiyarların kenara çekilip dünyanın yönetilmesi işini savaştan hoşlanmayan gençlere bırakmaları gerekiyor. Çünkü savaşmak bu yaşlıların kanına işlemiş... Oysa savaş çocuk dövmek gibidir. Yani taş devrinden kalma bir şey.

Bond güldü.

— Ben de seninle aynı kanıdayım, dedi. Fakat bu düşüncelerini fazla yayma sonra ben işsiz kalırım. Neyse gelelim öykümüze. Berlin'de Demirperdeyi aşan hemen İngiltere'ye götürülür ve orada pazarlık başlar. "Rus füze üsleri hakkında bütün bildiklerini bize anlat, biz de sana yeni bir isim, İngiliz pasaportu ve Rusların seni bulamayacağı bir yer temin edelim." denir. Bu adamların en korktukları şey Rusların gelip kendilerini bulmasıdır. Çünkü Ruslar onları buldukları anda öldürürler. Teklifi kabul ederlerse Kanada, Avusturalya, Yeni Zelanda veya Afrika arasında bir seçim yapmaları gerekir. Sonra tüm bildiklerini anlatır ve seçtikleri ülkeye gönderilirler. Orada bir süre sonra yeni çevrelerine alışır ve uyum sağlarlar. Önceleri sıla özlemi çekerler, ama onlar için özel bir komitenin üyeleri yardım için hazır bekler.

James Bond bir sigara daha yaktı.

— Size bu anlattıklarımın hepsini Ruslar çok iyi bilirler. Bilmedikleri tek şey onların adresleridir. Şimdi, ben ona Boris adını vereceğim. Çok önemli biri vardı. Ve bu adam Kanada'da Toronto kentine yerleştirildi. Gerçekten çok değerli bilgiler verdi. Kronstadt kentinde deniz kuvvetlerinde ileri gelen bir inşaat mühendisiydi. Rus atom denizaltısı projesinde çalışıyordu. Önce Finlandiya'ya oradan da Stokholm'e kaçmış. Onu alıp İngiltere'ye götürdük. Ruslar kaçaklar hakkinda genellikle fazla konuşmazlar. Arkalarından küfür edip, onları unuturlar. Önemli kişilerse ailelerini toplayıp, başkalarına gözdağı vermek için, Sibirya'ya sürerler. Gelgelelim Boris'i öyle kolay kolay unutamadılar. Tüm gizli servislerine haber saldılar. Boris'in ne olursa olsun bulunup öldürülmesi emrini verdiler. SPECTRE adını taşıyan bir gizli örgüt de bu emirden haberdar oldu.

James Bond odanın karşı tarafında oturan iki adama dik dik baktı. Yerlerinden kıpırdamamışlardı bile. Oturdukları yerden bize bakıyor, bekliyorlardı. Neyi bekliyorlardı? James Bond yine bana döndü.

— Canınızı sıkmıyorum ya? dedi.

— Hayır, hayır, ilgisi yok. Anlattıklarınız çok heyecanlı şeyler. Şu SPECTRE denilen örgüt: bir yerlerde ona ait bir haber okumuştum sanırım. Gazetelerde mi acaba?

— Öyle olmalı. Bir yıl kadar önce Nato'dan bir atom bombası çalınmıştı. O olayın adı Yıldırım Harekâtı idi. Hatırladınız mı?

Gözleri dalmıştı.

— Bahama Adaları'nda geçmişti, diye ekledi.

— Tamam, şimdi hatırladım. Gazeteler hepsini yazmıştı. İnanılacak gibi değildi doğrusu. Bir polis romanı gibiydi. Yoksa sizin o işle bir ilginiz mi vardı?

James Bond gülümsedi.

— Biraz, dedi. Fakat önemli olan SPECTRE'in o harekâtla tamamen temizlenememesidir. Örgütün şefi kaçmıştı. Kendi hesabına çalışan bir casusluk şebekesiydi. Şimdi bu örgüt, haber aldığımıza göre yeniden faaliyete başlamış. Ve daha önce de anlattığım gibi Rusların Boris'i harıl harıl aradıklarını duymuşlar. Ne yapmışlarsa adresi ele geçirmişler. Bunu nasıl başardıklarını hiç sormayın. Bu insanlar çok şey öğrenebiliyorlar. İnsan bu yüzden çok huzursuz olabilir. İşte Boris'in yerini saptadıktan sonra Paris'teki KGB'nin başındaki en yetkili Rus ile bağlantı kurmuşlar.Boris'in adresini yüz bin sterlin karşılığında vermeye hazır olduklarını bildirmişler. Moskova da bu teklifi kabul etmiş. Çünkü hemen ardından Toronto'daki polis bizimle temas kurup, Toronto'da eski bir Gestapo şefi olduğunu, adını Horst Uhlmann ol-

duğunu ve oradaki gangsterlerle ilişki kurduğunu bildirdiler. Horst yeraltı dünyasından, bir yabancıyı temizlemelerini istiyordu. Bu iş için onlara elli bin dolar veriyordu. Biz de bunun üzerine hemen toplandık ve aramızda bulunan ileri zekâlı arkadaşlarımızdan birinin aklına bir şey geldi. Belki de bu eski Gestapo şefi Boris'i öldürtmek istiyordu. Onun üzerine ben bu işi soruşturmakla görevlendirildim.

James Bond bu sözü söylerken alt dudağını sarkıtmıştı. Sonra bana gülümsedi ve:

— Belki de beni dinlemektense televizyonu izlemeyi tercih edersiniz? dedi.

— Hayır, hayır, dedim yine. Lütfen devam edin.

— Gidince bir baktım ki, Toronto'dakilerin başı dertte. Zaten orası oldukça karışık bir yer. Gangsterler arasında muazzam bir mücadele var. Belki de gazetelerde Kanada polisinin Scotland Yard'dan yardım istediğini okumuşsunuzdur. İşte bunlardan birini, genç ve zeki bir Kanadalıyı Mekanikler'in içine sokmayı başarmış. "Mekanikler" Toronto'daki gangster çetelerinin en azılısıdır. Amerika'da da kolları vardır bunların. Sonunda genç Kanadalı, Uhlmann'ın ne yaptırmak istediğini öğrendi ve bize haber verdi. Öldürülmek istenen adamın gerçekten Boris olduğunu ve bu işi Mekanikler Çetesi'nin perşembe gecesi yapacağını saptadık. Uhlmann ise ortadan toz olmuştu. Plan şöyleydi. Uhlmann Mekanikler Çetesi'nin üç keskin nişancısı ile Boris'in dairesine gece girecek ve onu öldürecekti. Öyle fazla karışık bir iş değildi. Makineli ile çevreyi tarayıp içeri girecek ve öldürüp kaçacaklardı. Bu işi tam gece yarısı yapacaklardı.

Mekanikler Çetesi ise apartmanı gözaltında tutacak, Boris'in işten eve döndüğünü saptayacak ve tekrar dışarı

çıkmaması için uğraşacaktı.

Bond derin bir nefes aldı ve devam etti.

— Benim işim ise hem Boris'i korumak, hem de Uhlmann'ı yakalamaktı, çünkü Ulhmann'ın SPECTRE üyesi olduğundan emindik. Görevim arasında bu örgütün üyelerini de nerede bulursam hemen yakalamak da vardı. Ama Boris'in hayatını tehlikeye atamazdık. Onu evden uzaklaştırırsak bu sefer de Uhlmann'ı suç üstü yakalayamayacaktık. Bu nedenle aslında pek de hoşuma gitmeyen bir öneride bulundum.

James Bond acı acı güldü. Sonra devam etti.

— Resimlerine baktığımda Boris'in bana oldukça benzediğini farketmiştim. Benim yaşlarımda uzun boylu, esmer biriydi. Onu birkaç gün bir arabayla takip ederek iyice inceledim. Nasıl yürüdüğünü, neler giydiğini saptadım. Ve ondan sonra olaydan bir gün önce Boris'in başka bir yere götürülmesini teklif ettim. Cinayet gecesi onun yerine apartmana ben gidecektim.

Heyecanla:

— Aman Tanrım! Kendinizi bu kadar tehlikeye atmamalıydınız! demekten kendimi alamadım. Ya planlarını değiştirselerdi? Ya sizi yolda yürürken öldürmeye kalksalardı? Yahut da bir saatli bomba yerleştirselerdi ne olacaktı?

James Bond omuzunu silkti.

— Bütün bunları düşündük, dedi. Bile bile tehlikeyi göze alıyordum. Aslında ben bu işler için para alıyorum.

Yine gülümsedi.

— Yine de şu anda burada bulunduğuma göre işler yolunda gitmiş, demektir. Ama o sokaktan yürüyerek geçmek hiç de hoş değildi. Ancak apartmana girdiğimde rahat bir nefes aldım, Kanadalı polisler Boris'e ait olan dairenin karşısındakine yerleşmişlerdi. Bu nedenle kendi-

mi güvenlik içinde hissediyordum. Bana düşen iş yalnızca kurbanlık koyun gibi adamların saldırıya geçmelerini beklemekti. Binanın herhangi bir yerine gizlenebilirdim, fakat içimde dairede kalmam gerektiği gibi bir his duydum. Gerçekten de yanılmamışım. Saat on bir sularında telefon çaldı. Bir erkek sesi:

"Bay Boris'le mi görüşüyorum?" diye sordu.

İngilizceyi bir yabancı gibi telaffuz etmeye çalışarak:

"Evet," dedim, "Siz kimsiniz?". Adam teşekkür etti ve telefon idaresinden aradıklarını abonelerin telefonlarını kontrol ettiklerini söyledi. Telefon kapanınca evde kaldığıma sevindim. Çünkü böylece katiller Boris'in evde olduğuna inanmışlardı.

Cinayetin işlenmesine bir saat kala sinirlerim iyice gerildi. Çok kurşun dökülecek ve çok insan ölecekti. Çoğu kimse böyle şeylerle karşılaşmaktan bile hoşlanmaz, hayatının garantide olduğunu bilse bile. Yanımda birkaç silah vardı. Saat onikiye on kala mevzi aldım. Kapının arka tarafına yerleştim. Sağlam bir sütunu da kendime siper yaptım. Uhlmann veya öteki katillerden biri polis kordonunu yarıp gelirse diye hazır vaziyette bekledim. Bir ara Kanadalı polislerin teklifini kabul etmediğime pişman oldum. Yanıma bir polis vermek istemişlerdi. Fakat adamla beş saat başbaşa kalmam gerekecekti. Ve onunla ne konuşacaktım? Üstelik kendi başıma çalışmayı da her zaman tercih ederim. Alışkanlık işte ne yapalım... Dakikalar ve saniyeler yavaş yavaş geçti. Nihayet harekât saati geldi. Gece yarısına beş kala merdivende çok yavaş ayak sesleri işittim ve ardından kızılca kıyamet koptu.

James Bond öyküsüne biraz ara verdi. Elini yanağında gezdirdi. Bu hareketiyle unuttuğu şeyleri hatırlamaya çalışıyor, ya da tatsız bazı olayları zihninden silme-

ye çalışıyordu. Biraz sonra bir sigara daha yakarak anlatmaya devam etti.

— Kanadalı polislerin başındaki komiserin "Kanun namına, eller yukarı!" diye bağırdığını duydum sonra bir silahla tarandığını işittim. Biçicinin sesiydi bu.

Birden gülümsedi.

— Kusura bakmayın bu işlerden anlamadığınızı unuttum. "Makineli" demek istedim, diye açıkladı.

— Arkadan bir çığlık yükseldi. Ve komiserin "Tutun şu adamı!" diye bağırdığını duydum. Aynı anda benim bulunduğum dairenin kapısının kilidi bir kurşunla kırıldı. İçeri bir adam daldı. Kalçasına yapıştırdığı makinelinin namlusundan duman tütüyordu. O silah öyle taşınır. Adam tek odalı küçük dairenin içinde sağa sola dönerek Boris'i aradı. Onun eski Gestapo şefi Uhlmann olduğundan emindim, Benim işimdeki birisi bir Rusun veya bir Almanın kokusunu almayı bilmeli. Bulunduğum yerden onu rahatça görebiliyordum. Silahına nişan aldım, elinden düştü. Ama kendini hemen toparlayıp açık kapının arkasına kaçıverdi. Kapı ince tahtadan yapılmıştı. Yanında başka bir silahı daha bulunabilirdi ve bana ateş etmesini bekleyemezdim. Hemen otomatiğimle kapıya boydan boya bir Z harfi çizerek taradım. Bu arada da diz çöktüm. İyiki de eğilmişim, Alman bir el sıktı, az kalsın saçlarım kökünden kopuyordu. Attığım kurşunlardan ikisi onu bulmuştu. Biri sol omzuna öteki de sağ kalçasına saplanmıştı. Bu yüzden kapının arkasına yığılıverdi. Savaşın geri kalan bölümü merdivenlerin aşağısından sürmüş ve bitmişti. O sırada yaralı bir polis memuru sürünerek odaya girdi. Bana yardıma gelmişti.

— Yardıma ihtiyacın var mı arkadaş? diye seslendi. Uhlmann da kapının aralığından sese doğru ateş etti. Ve

ne yazık ki Kanadalı polisi öldürdü. Ama böylece ben de Uhlmann'ın yerini bulmuştum. Hemen tetiğe bastım, odanın ortasına doğru yürüdüm. Yeniden ateş etmeme gerek kalmadı. Uhlmann hâlâ daha yaşıyordu. Kanadalı polisler gelince onu hemen bir cankurtarana koyduk, hastanede konuşturmaya çalıştık. Fakat tek kelime köylemedi. Gestapo ile SPECTRE karışımı birinin ağzı sıkı oluı tabii. Ertesi gün de öldü.

*

**

James Bond gözlerimin içine bakıyordu. Ama beni görmüyor gibiydi. Konuşmasını sürdürdü.

— Biz iki adamımızı yitirdik. Biri de yaralandı. Onlar ise Almanı ve başka bir adamlarını kaybettiler. Savaş yeri ise feci bir şeydi.

James Bond'un yüzünde sıkılmış bir insanın ifadesi belirdi. Ayrıca yorgun görünüyordu. Biraz durakladı ve devam etti.

— Bu gibi olayların pek çoğuna tanık oldum. Soruşturma biter bitmez gitmek istedim. Merkez benden Washington'a giderek bizzat bilgi vermemi istedi. Mekanikler Çetesi'nin Amerika'daki kollarını temizlemek için yardım etmemi istediler. Mekanikler feci bir yenilgiye uğramışlardı. Kanada polisi ise kendilerini toparlayamadan onları iyice temizlemenin iyi olacağını düşündü. Ben de kabul ettim. Fakat uçağa binmeyi istemedim. Araba ile gitmeyi tercih ettim. İzin verdiler, ama seyahatimin üç günden fazla olmaması kaydıyla. Böylece bu arabayı kiralayarak sabah şafakta yola koyuldum. Çok iyi gidiyordum. Birden fırtına patladı. Yine de yoluma devam ettim ve güçlükle George Gölü'ne kadar geldim. Geceyi orada geçirecektim. Fakat orasını pek sevmemiştim. Yolda bu motelin ilanını görmüştüm, bir şansımı deneyeyim de-

dim ve geldim.

Bana bakarak gülümsedi. Şimdi yeniden neşelenmişti.

— Belki de içimden bir ses bana sizi burada bulacağımı ve başınızın dertte olduğunu söylüyordu. Herneyse buraya bir buçuk kilometre kala lastiğim patladı. İşte karşınızdayım, diye ekledi.

Yine gülümsedi. Sonra elini uzatarak tezgâhın üstünde elimi tuttu. İçimden "Şu dünya ne garip!" diye düşündüm. Sonra yüksek sesle:

— O kadar uzun bir yolculuktan geldiğinize göre çok yorgunsunuzdur, dedim.

— Eh öyle. Bana bir fincan daha kahve verirseniz kendime gelirim.

Ben kahveyi hazırlarken James Bond çantasını açarak içinde küçük beyaz haplar olan bir şişe çıkardı. İkisini ayırdı ve uzattığım kahveyle onları yuttu.

— Benzedrin hapları, dedi. Bu gece uyumama engel olur. Yarın gece uyurum. Gözü aynaya kaydı.

— İşte geliyorlar, dedi. Sen hiç merak etme, biraz uyu, dinlen. Ben bir şey olmasın, diye nöbet tutacağım.

Radyodaki müzik sesi kesildi. Saat gece yarısını vurdu.

XII. BÖLÜM

UYUMAK ÖLÜM DEMEK OLABİLİR

Sluggsy arka kapıya doğru giderken zayıf olanı yavaşça bize yaklaştı. Tezgâha yaklaştı.

— Haydi bakalım, dedi. Yatma zamanı geldi. Elektrik motorunu kapatacağız. Arkadaşım gece gerekebilir diye gaz lambası getirecek. Boşuna itiraz istemem. Bay Sanguinetti'nin emri böyle.

Söyledikleri anlaşılır gibiydi. Üstelik düşmanca bir hali de yoktu. Acaba Bond'un gelişiyle planlarından vaz mı geçmişlerdi? Hiç sanmıyordum. James Bond'un anlattıklarını dinlerken unuttuğum korkularım geri gelmişti. Bu iki adam odamın sağında ve solunda yatacaklardı. Odama girmelerine engel olmalıydım. Ellerinde bütün odaları açan pasoları vardı. Bond'un bana yardım etmesini sağlamalıydım.

James Bond ağzını alabildiğine açarak esnedi.

— Biraz uyusam hiç de fena olmayacak, dedi. Uzun yoldan geldim. Yarın da epey yolum var. Siz de herhalde yatmak istiyorsunuzdur. Epey yorgun görünüyorsunuz.

Zayıf adam gözlerini kısarak:

— Ne demek istiyorsunuz? dedi.

— Demek istiyorum ki buradaki işiniz epey zor gözüküyor.

— Ne işi?

— Canım ne işi olacak? Burada öyle kıymetli bir malın güvenliğiyle uğraşmak kolay mı? Burası en azından bir milyon dolar eder. Kefalet ödediniz mi?

— Hayır, Bay Sanguinetti yanında çalışanlardan kefalet almaz.

— Size çok güveniyor demekki. İyi insanlar olmalısınız. Size güvenmekle haklı. Ha, şu sigorta şirketinin adı neydi unuttum.

— Metro Kaza ve Yuva.

Zayıf adam hâlâ tezgâha rahatça yaslanmış duruyordu. Ancak yüzünden sinirlendiği belliydi.

— Neden sordunuz? Bunlardan size ne bayım? Sözü ağzında yuvarlamayı bırak da sadede gel bakalım.

Bond ilgisiz bir tavırla:

— Bayan Michel bana motelin son zamanlarda iyi iş yapmadığını söyledi de. Anladığıma göre burası fazla ünlü olamamış. O büyük motel gruplarına giremediği için işi epey zor. Sizi de buraya gönderip her şeyi kontrol ettirerek elektrikleri söndürtmek aklıma bazı şeyler getirdi. İşler iyice kaput galiba. Gerçekten böyleyse çok yazık. Güzel bir tesis burası. Yeri de iyi.

Zayıf adamın gözlerinde daha önce gördüğüm kırmızı leke yine belirmişti. Sözcüklerin üstüne basa basa:

— Sen buraya baksana. Şu ağzın olacak torbayı ka-

pat bakalım. Oturup bu zırvaları dinleyecek değilim, anladın mı? Yaptığımız işte bir numara mı var demek istiyorsun? Ne demek yani? dedi.

James Bond gülümsedi.

— Babalık, dedi. O kadar çabuk parlama öyle. Biz de bu işlerden az biraz anlarız. Dümenlerin nasıl kıvrıldığını da biliriz, tamam mı?

Gangster dilini bildiğini söylemeye çalışıyordu. Zayıf adam da anladı herhalde ve biraz şaşırdı.

— Tamam, tamam ahbap, dedi. Siz böylesinizdir. Olmadık şeyler kondurursunuz insanlara. Şu bizimki de nerede kaldı? Haydi, hep birlikte yatmaya gidelim.

Üçümüz arka kapıdan çıkarken ışıklar söndü. James Bond ve ben olduğumuz yerde kaldık. Adam ise karanlıkta yürümeye devam etti. Sluggsy köşeden göründü. Elinde iki gaz lambası vardı, ikimize de birer tane verdi. Gaz lambasının ışığında sapsarı yüzüyle sırıttı.

— İyi rüyalar arkadaşlar, dedi.

*

**

James Bond odama kadar benimle birlikte geldi. Sonra içeri girip kapıyı kapadı.

— Bu adamların ne yapacaklarını anladıysam arap olayım, dedi. İlk iş olarak odanı güvenlik altına almalı. Bir bakayım...

Odanın her tarafını gözden geçirdi. Pencereleri kapıyı, havalandırma deliklerini iyice kontrol etti. Memnun bir hali vardı.

— Geriye bir kapı kalıyor, dedi. Ellerinde bütün kapıları açan pasolar var diyorsun. Şu halde ona göre önlem almalıyız. Ben çıktıktan sonra büyük masayı kapının arkasına daya.

Sonra banyoya gitti. Oradan tuvalet kâğıdı aldı. Is-

latarak elinde top top yaptı, kapının ve pencerenin aralıklarına tıkamaya başladı. Sonra elini pantolonun cebine sokarak bir tabanca çıkardı.

— Hiç tabanca kullandın mı? diye sordu.

Gençken uzun menzilli 22'lik ile tavşan vurduğumu söyledim.

James Bond:

— Bu da beylik bir Smith Wesson polis tabancasıdır, dedi. Çok güçlüdür. Aşağıya doğru nişan almayı unutma. Kolunu dirsekten ileriye doğru uzat. Tetiğe de bas, çekmeye çalışma. Gerçi ilk atışı duyar duymaz koşar, gelirim. Unutma, tamamen güvenlik içindesin. Pencereler sağlam. Oradan kimse içeri giremez. Motel planlarını çizen mimarlar hırsızlara karşı her önlemi almışlardır. Her ihtimale karşı bu gece yatağında yatma. Kendine köşede bir yatak yap. Tabancayı yastığın altına koy. Yazı masasını kapının arkasına daya, üstüne de televizyonu koy. Kapıyı zorlayan olursa televizyon düşüp gürültü yapar, uyanırsın. Hemen havaya bir el ateş et. Anladın mı?

Zoraki gülümseyerek

— Peki, dedim.

Benimle kalmasını istiyordum. Fakat ondan bunu istemeye cesaret edemiyordum. Zaten kendine göre bazı planlar yapmıştı.

Yanıma gelerek beni hafifçe öptü. O kadar şaşırdım ki, bakakaldım.

Yavaşça:

— Kusura bakma Viv, dedi. Güzel bir kızsın. Bu iş tulumunun içinde gördüğüm en güzel tamirci çırağısın. Sakın üzülme. Biraz uyu. Ben çevreye göz kulak olurum.

Kollarımı açarak ona sarıldım, dudaklarından uzun uzun öptüm. Sonra da:

— Hayatım boyunca gördüğüm en harika erkeksin, dedim. Burada bulunduğun için çok teşekkür ederim. Ne olursun James, dikkatli ol! Bu adamları tanımıyorsun. Korkunçturlar. Yalvarırım, kendine dikkat et.

Beni yeniden hafifçe öptü. Sonra ayrıldık. Bana yine:

— Merak etme, dedi. Böylelerini daha önce de gördüm. Şimdi söylediklerimi yap ve yat. İyi geceler Viv.

Çıkıp gitti.

*
**

Birkaç saniye kapıya bakakaldım. Sonra banyoya giderek dişlerimi fırçaladım, yatmak üzere hazırlandım. Aynaya baktım. Çok berbat haldeydim. Yüzüm solmuştu. Makyajım yoktu. Gözlerimin altı mosmordu. O gün neler olmamıştı! Şimdi de bu adam. Onu bırakmamalı, kaybetmemeliydim. Fakat bırakmak zorunda kalacağımı hissediyordum. Tek başına yoluna devam edecekti. Ben de aynı şeyi yapmak zorundaydım. Herhalde hiçbir kadın bu adamı tutamamıştı. Hiçbiri de tutamayacaktı. Yalnız yaşayan bir erkekti. Tek başına yaşayan ve kalbini kendine saklayan bir erkek. Eminim birine bağlanmak hoşuna gitmiyordu. İçimi çektim. Ne yapalım, ben de ona göre davranırdım. Gitmesine katlanacaktım. Sonra ağlamamaya göz yaşı dökmemeye karar verdim. Kalbsiz kız ben değil miydim?

Kendi kendime "Aptal, sersem!" dedim. "Kendini ona buna kaptıran salak!" kendime kızarak başımı salladım. Sonra odaya geçip Bond'un uyarılarını yerine getirdim.

Rüzgâr hâlâ kuvvetle esiyordu. Penceremin dışındaki çam ağaçlarının dalları cama çarpıyordu. Elektrik olmayınca odaya garip bir hava çöküyordu. Köşeler kap-

karanlıktı ve insanı biraz ürkütüyordu.

Kendimi tutmaya çalıştım. Kulağımı yandaki duvara dayayıp uzun uzun dinledim.

Fakat hiçbir ses duyamadım. Kapının arkasını doldurmadan önce dışarı çıkıp çevreyi kontrol etmiştim. Yanımdaki 8 ve 10 numaralı odalardan hafifçe ışık sızıyordu. James Bond'un uzaktaki 40 numaralı odasında da ışık vardı. Her şey sakin ve sessizdi. Şimdi odanın ortasında durarak çevreme bakındım. James Bond'un bana tüm söylediklerini yapmıştım. Duamı hatırladım. Yere diz çökerek dua ettim. İki aspirin yuttum, sonra da gaz lambasını üfleyerek söndürdüm. Odanın köşesinde yaptığım yer yatağına girdim. Üstümdeki tulumun fermuarını açtım. Ayakkabılarımın bağını da. Ama çıkarmadım. Battaniyeye sarılarak yattım.

Genellikle hiç ilaç almam. Bu kez ilk defa aspirin yutmuştum. Öyle yorgundum ki hemen uykuya dalmışım. Çok da mutluydum uykumda. Bütün korkular kaybolmuştu. Gözümün önünde yalnızca Bond'un yüzü vardı. Sigaramı yakarken ilk kez elime dokununca nasıl ürperdiğimi ve her öpücüğünün tadını ayrı ayrı düşündüm. Sonra aklıma tabanca geldi. Elimi yastığın altına sokup onu yokladım ve derin bir uykuya daldım.

*

**

Birden uyandım. Bir an nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Hafif bir rüzgâr vardı dışarda. Onun dışında çıt yoktu. Sırtüstü yattığım için uyanmış olmalıydım. Karşımda cama vuran ayışığına baktım. Sonra kayboldu ve yine etraf karanlığa gömüldü. Etrafta bir ölüm sessizliği vardı. Fırtınadan sonra bu sessizlik insanı sakinleştiriyordu.

Canım yine uyumak istedi,rahat etmek için yan tara-

fıma döndüm.

Şimdi odanın içini görebiliyordum. Tam gözlerimi kapatırken bir şeye takıldı aklım. Odada bir gariplik vardı. Önce o tuhaflığın ne olduğunu anlayamadım. Sonra birden ayıldım, karşıki gömme dolaptan ışık sızıyordu.

Ne kadar da aptalım diye düşündüm. Anlaşılan dolabın kapısını iyi kapamayı unutmuştum, içerdeki otomatik lamba sönmemişti. Yavaşça yataktan kalktım. Hiç de kalkmak istemiyordum oysa. İlk adımı attığım anda kafamda bir ışık yandı. Elektrik kesikti!

Bir an bağırmamak için elimle ağzımı kapayıp, olduğum yerde donakaldım. Tabancayı almak için döndüğüm anda dolabın kapısı açıldı, Sluggsy yıldırım gibi üstüme atladı. Bir elinde bir el lambası ötekinde ise başka bir şey vardı.

Tiz bir çığlık attım galiba...Belki de sesim çıkmadı da içimden bağırdım. Sonra başımın yanında bir şey patladı, yere yığıldım. Sonrasını hatırlamıyorum.

*

**

Kendime geldiğimde önce müthiş bir sıcaklık hissettim. Yerde sürükleniyordum. Burnuma yanık kokusu doldu ve göğe yükselen alevleri gördüm. Yeniden bağırmaya çalıştım. Ama sesim çıkmıyordu. Yalnızca kısık, hafif bir ses çıkarabiliyordum. Bu kez ayaklarımla yere vurmaya çalıştım. Ama ayak bileklerime sarılmış olan eller çok kuvvetliydi. Sonra yere çarparak ıslak otların üstünde sürüklendiğimi farkettim. Başım çok kötü ağrıyordu. Sarsıldıkça da ağrı şiddetleniyordu. Adam birden ayaklarımı otların üstüne bıraktı, sonra diz çökerek üzerime doğru eğildi, eli ile de ağzımı kapadı. Çok iyi tanıdığım bir ses, James Bond'un sesi kulağıma fısıldadı.

— Sesini çıkarma. Yerinden kıpırdama. Benim.

Elimi uzattım omzunu tuttum. Çıplaktı. Sözlerini anladığımı belli etmek için elimle omzunu sıktım. O da ağzımın üzerindeki elini çekti. Yine fısıldadı.

— Yerinden kıpırdama. Şimdi gelirim.

Sonra sessizce uzaklaştı.

Zaten ses çıkarsa bile duyulmazdı. Çünkü arkamdan yangının muazzam uğultusu ile çatırdayan binaların sesi geliyordu. Ağaçların arasından kırmızı alevler yükseliyordu. Yavaşça dizlerimin üstüne oturdum, ve güçlükle dönerek arkama baktım. Sağ tarafımda sanki alevden bir duvar yükseliyordu. Motel kabinleri cayır cayır yanıyordu. Beni ne kadar büyük felaketten kurtarmıştı, Bond! Ellerimle vücudumu yokladım. Sonra da saçlarımı tuttum. Hiçbir yerim yanmamıştı. Yalnızca başımın arkasında vurulan yer sancıyordu. Ayakta durabiliyordum.

Doğrularak olan biteni anlamaya çalıştım. Fakat başıma ağır bir şeyle vurulmuştu ve sonrasını hatırlamıyordum.

Anlaşılan binaları ateşe vermişlerdi. James Bond da nasılsa gelip beni kurtarmış ve buraya kadar sürükleyerek getirmişti.

Ağaçların arasında bir hışırtı oldu. Sonra James Bond yanımda beliriverdi. Sırtında ne gömleği ne de ceketi vardı. Ter içindeki güneş yanığı göğsünde çaprazlama bir askı vardı. Askıya bağlı sol kolunun altında ağır bir otomatik tabanca sallanıyordu. Gözleri heyecan ve gerginlikten parlıyordu. İs ve dumanla kararmış yüzüyle bir korsana benziyor, insanın içine ürküntü veriyordu.

Acı acı gülerek başıyla yangını gösterdi.

— Adamların dertleri buymuş, dedi. Binaları yakarak sigortayı almak. Yangının ana binaya yayılmasını istiyorlar şimdi.Kabinlerle ana bina arasına yanıcı madde döküyorlar. Ama derdim değil. Onları yakalarsam Bay

Sanguinetti'nin malını kurtarmış olacağım boş yere. Halbuki nasıl olsa biz tanıklık yapacağımız için sigortadan zırnık alamayacak. Üstelik hapishaneyi de boylayacak. En iyisi yangının tamamen yayılarak binaların hepsinin yanmasını beklemek. Böylece adamın malı da elinden gitmiş olacak.

O sırada kıymetli eşyalarım aklıma geldi. Sıkılarak:

— Vespa'yı kurtarabilir miyiz acaba? diye sordum.

Hiç merak etme, belki banyodaki birkaç parça eşyan dışında her şeyini odadan çıkardım. Tabancayı da seni kurtarırken buldum. Az önce de Vespa'yı çıkardım. Hiçbir şey olmamış. Eşyaları ağaçların arasında bir yere gizledim. Son olarak otomobil parkına gideceğim. Orası betondur. Kolay yanmaz. Her odada yangın bombası patlattılar. Benzinden çok daha iyi bir usül. Sigortacılara hiç ipucu bırakmaz hem de yer tutmaz.

— Yaralanabilirdin ama!

Gülümsedi ve karanlıkta bembeyaz dişleri parladı.

— İşte bu yüzden ceketimi de yanıma aldım. Washington'a giderken iyi giyinmiş olmam gerekiyor.

Bu sözleri hiç tuhaf bulmadım.

— Gömleğin ne oldu? diye sordum.

Birden büyük bir gürültü oldu. Kabinlerin bulunduğu taraftan sütun halinde alevler yükseldi. James Bond:

— İşte o da gitti şimdi, dedi.

Durdu. Eliyle ter içindeki yüzünü sıvazladı. Kurum yüzüne iyice bulaştı.

— Böyle birşeyler olacağını tahmin ediyordum, dedi. Belki daha dikkatli olsaydım daha iyi olacaktı. Arabamın lastiğini de değiştirebilseydim iyi ederdim. Şimdi ona atlar giderdik. George Gölü'ne varınca da polisleri gönderirdik. Ama bu sefer de dostlarımız buradan git diye tuttururlardı belki. Gitmeyi reddebilirdim, ya da se-

ni de yanıma alarak gideceğimi söyleyebilirdim onlara. O zaman biraz dövüşmek gerekecekti. İkisini temizlemek için önce benim ateş etmem gerekecekti. Ben vurulursam sen yine onların eline kalacaktın. Zaten sen planlarında en önemli yerdeydin.

— Başından beri bunu hissettim. Nedenini bilmiyordum, ama bana öyle davranıyorlardı ki sonunda beni öldüreceklerini hissediyordum. Ne istiyorlardı benden?

— Yangını çıkaran insan sen olacaktın. Sanguinetti delil olarak şunları gösterecekti: Phancey'ler sana son gece elektrikleri kapatmanı söylediklerini anlatacaklardı. Motel kapandığına göre bu çok mantıklı olacaktı. Sana son gece için gaz lambası kullanmanı söylediklerini de belirteceklerdi. Odanda bir gaz lambasının parçaları bulununca lambayı yanık bırakarak uyuya kaldığını ve devirerek yangın çıktığını iddia edeceklerdi.

James Bond bunları anlatırken moteli idare eden karı kocanın bana son gün nasıl da kötü davrandıklarını hatırladım birden. Bond:

— O karı koca da bu işten yakalarını kurtaramayacak. Son anda buraya gelişim adamları epey güç duruma soktu. Fakat üzerimde fazla durmadılar. Çünkü sonunda benim de cesedim bulunacaktı. Cesedim olmasa bile arabam, saatim bulunacaktı. Silahlarımı ne yapacaklardı bilmiyorum. Çünkü onlar yüzünden başları belaya girebilirdi. Polis silahların ve arabanın bana ait olduğunu anlayınca benim tabancamın senin odanda ne aradığını soruşturacaktı polis. Ama herhalde dostlarımız buna çare bulacaktı. Yangın sönünce küllerin arasında silah falan var mı diye arayacaklardı. Tabii iz bırakmamaya çalışarak. Gerçi bu adamlar bu işin kurdudur.

— Seni neden öldürmediler öyleyse?

— Öldürdüler. Daha doğrusu öldürdüklerini sanı-

yorlar. Seni bırakıp odaya gidince seni öldürmek istediklerine göre beni öldürmek zorunda kalacaklarını düşündüm. Bunun üzerine yatağa yatmadım, fakat yatakta biri varmış gibi yaptım. Yatağa yalnızca yastık koymak yetmez, yastığın üstünde saça benzer bir şeyler de bulunması gerekir. Bir avuç çam dikenini yastığa koydum. Çarşafı da üstüne çekince kimse onların saç olmadığını anlayamazdı. Sonra gömleğimi çıkararak yatağın yanındaki iskemlenin arkasına astım. Bu çok önemlidir. Onu gören hemen gömlek sahibinin yatakta yattığını düşünür. Gaz lambasını da söndürmedim, fitilini kıstım. Böylece camdan bakınca, yatakta gerçekten biri uyuyormuş gibi oldu. Amatörler gibi kapının altına ve pencere aralığına kâğıt parçaları sıkıştırdım. Kapıya da bir iskemle dayadım. Böylece sözde emniyet önlemlerini almış görünüyordum. Sonra çantamı alarak dışarı çıktım, ağaçların altına gizlendim.

James Bond durdu, derin bir soluk aldı. Sonra acı acı güldü.

— Aradan bir saat geçti. Bir de baktım, karanlıkta yavaş yavaş odama yaklaşıyorlar. Hiç ses çıkarmamaya çalışıyorlardı. Sonra kapının susturucu takılmış silahla kilidini kırdılar. Ardından odama attıkları termit bombası ile her taraf birden alev aldı. O sırada çok akıllıca davrandığımı düşünüyordum, ama sonradan o kadar böbürlenmem için bir neden olmadığı çıktı ortaya. Çünkü senin odanı buluncaya kadar ağaçların arasında beş dakika dolandım. Acele etmiyordum çünkü sen silahı patlatıp bana haber verecektin nasılsa. Odana girebileceklerini de sanmıyordum. Ama Sluggsy odandaki gömme dolabının duvarına bir delik açmıştı. Belki de o işi bana söylediğin o teftiş sırasında yaptı. Neyse, bir de baktım ki odandan patlayan termit bombasının alevleri yükseliyor. De-

liler gibi koşmaya başladım Otomobil parkının arkasından koşuyordum, çünkü ön tarafta ikisi birer birer odaların kapılarını açıp içeri bir yangın bombası atıp kapıyı kilitliyorlardı.

Bunları anlatırken James Bond ikide bir ana binanın damına bakıyordu. Sözünü yarıda keserek:

— Tamam dedi, ana binayı da tutuşturdular. Artık onları yakalamam gerekiyor. Nasılsın Viv? Daha iyisin ya? Başın hâlâ ağrıyor mu?

Sabırsızlanarak:

— İyiyim, dedim. Fakat bu adamları izlemek şart mı James? Bırak gitsinler. Yakalayacaksın da ne olacak sanki. Başına iş açma.

James Bond ısrarla:

— Hayır sevgilim, her an geri dönüp Vespa'nın yerinde olmadığını anlayabilirler. O zaman hayatta olduğumuzu farkedebilirler. Bunların ikisi de profesyonel katil. Yarın gidip bir başkasını öldürürler. Onları bırakamam.

Sonra gülümseyerek:

— Üstelik gömleğimi de mahvettiler, diye ekledi.

Elimi uzattım.

— Öyleyse bırak da sana yardım edeyim, dedim. Kendine dikkat edeceksin değil mi? Sensiz yapamam. Burada yalnız kalmak istemiyorum.

Elimi tutmadı, soğuk bir sesle:

— Silah taşıyan koluma asılma. Tamam işte böyle. Söz dinle, Bu işi yapmam gerekiyor. Benim işim bu, dedi.

Sonra bana Smith Wesson tabancayı uzatarak:

— Bunu al, dedi. Ağaçların arasından çıt çıkarmadan geçerek 3 numaralı araba parkına git. Orası karanlık. Rüzgâr da uygun. Oradan her şeyi izleyebilirsin. Ve ben de seni nerede bulacağımı bilirim böylece. Sakın yerin-

den kıpırdama. Seslenirsem koşa koşa gelirsin. Bana bir şey olursa hemen gölün kıyısını izleyerek kaç buradan. Yarın buraya bir yığın polis gelir. O zaman geri gelip olanı biteni anlatırsın. Sözlerine inanırlar. Kuşkulanan olursa Washington'da CIA Merkezi'ne telefon etmelerini söyle onlara. Benim kim olduğumu bildir yeter onlara. Bir de kod numaram vardır. Sakın unutma: 007.

XIII. BÖLÜM

SİLAHLAR KONUŞUYOR

Hep gelecek zamanla konuşuyordu.

Nedendi acaba? Bu gece olayları yöneten her kimse, Tanrı veya kader, neden, onlar böyle kötü şeyleri hatırlatıyordu sanki?

İnsan hiçbir zaman kötü şeyler düşünmemeli. Çünkü o zaman bu kötü düşünceler yaşamaya devam eder ve bir anda oluverir.

Benim de böyle kötü düşünceleri kafamdan uzaklaştırmam gerekiyordu. Tabii James Bond kendisine uğur getirsin diye hep gelecek zamanda konuşuyordu. Tıpkı kayakçılar gibi. Avrupa'da iken tanıdığım kayakçılar slalom yarışlarına başlamadan önce arkadaşlarına "Hals und Beinbruch" yani, "İnşallah boynun kopar. Bacakların kırılır" derlerdi. Böylece kem gözlerden kurtulmaya

çalışırlardı.

James Bond ise tam bir İngiliz gibi davranmıştı. Beni önceden olabilecek kötü bir olaya karşı hazırlamak için o şekilde konuşmuştu. Ama keşke öyle konuşmasaydı. Çünkü silahların patlaması, gangsterler, cinayetler, onun için olağan şeylerdi. Ama ben böyle şeylere alışık değildim. Bana karşı daha insanca davranmadığı ve nazik olmadığı için ona kızıyordum şimdi.

Acaba şu anda neredeydi? Alevleri kendine siper yaparak gölgelerin arasında ilerliyor muydu? Düşmanlarımız ne yapıyorlardı? Hemencecik küçümsediği iki azılı gangster nelerle meşguldüler? Acaba bize karşı tuzak mı kurmuşlardı? Pusuda mıydılar? Aniden silahlar patlayacak ve ortalık tam cehenneme mi dönecekti?

*

**

3 numaralı kabinin parkına geldim, sert beton duvara yaslanarak karanlıkta yolumu bulmaya çalıştım. Son birkaç metreyi yavaş yavaş geçtim. Bu arada da rüzgârlarla dans eden alevleri kolluyordum.

Çevrede kimseler yoktu. Yalnızca rüzgârın etkisiyle artan alevler gözüküyordu. Odalara yakın ağaçlardan bazıları da tutuşmak üzereydi. Ağaçların dallarından çıkan kıvılcımlar çevreye saçılıyordu. Fırtına ve yağmur olmamış olsaydı mutlaka büyük bir orman yangını çıkardı. İşte o zaman bendeniz kırık gaz lambamla Amerika Birleşik Devletleri'nde gerçekten bir iz bırakmış olurdum. Rüzgârın etkisiyle acaba yangın ne kadar büyürdü? On kilometre mi yoksa yirmi kilometre mi? Kaç ağaç kül olur, kaç hayvan ölürdü?

Başka bir kabinin damı çöktü, yine turuncu kıvılcımlar karanlığın içinde fışkırdı. Şimdi de ana binanın damı çökmek üzereydi. Sonra sessizce tavan içeri göçtü.

Yine göğe kızıl kıvılcımlar yükseldi. Bunlar havada neşeyle uçuştular, sonra rüzgârın etkisiyle sürüklenirken ölüp gittiler. Aniden parlayan alevlerin ışığında yolun kenarında duran iki arabayı görebildim. Biri gri Thunderbird idi. Öteki de pırıl pırıl siyah ve büyük bir araba. Ama ne gangsterlerden ne de James Bond'dan ortalıkta iz yoktu.

Birden aklıma saate bakmak geldi. Kol saatime baktım. İki olmuştu. Demek ki bütün bu korkunç olaylar başlayalı topu topu beş saat geçmişti. Ama bana aradan haftalar geçmiş gibi geliyordu. Eski yaşantım ise yüzyıl ötedeydi sanki. Gece yatmadan önce oturup düşündüğüm birkaç dakika bile bana asırlar kadar eski geliyordu. Birden beynimdeki her şey silinmişti. Yerini korku, acı ve tehlike almıştı. Batan bir gemide, düşmek üzere olan bir uçaktaydım sanki. Veya bir zelzele veya hortuma yakalanmış gibiydim. Herhalde böyle şeyler başına gelince insan işte benim şu anda hissettiğim gibi olurdu. Geçmiş ve gelecek yok oluyordu. İnsan ancak yaşadığı anı ve saniyeyi düşünebiliyor ve son dakikaları gelmiş gibi davranıyordu. Önemli olan yalnızca o an ve o yer oluyordu. Gerisi hiç önemli değildi artık!

Birden adamları gördüm! Otların üzerinden yürüyerek bana doğru geliyorlardı. Ellerinde büyük birer kutu vardı. Televizyon alıcıları. Anlaşılan onları satarak açıktan birkaç kuruş kazanacaklardı. Şişman olan ile zayıf olanı yanyana yürüyorlardı. Cayır cayır yanan kabinlerin alevlerinin ışığında görünen yüzleri ter içindeydi. Ana binaya giden üstü kapalı yolun kararmış duvarının önüne gelince hızlandılar. Bu arada da hâlâ yanmakta olan damın başlarına çöküp çökmeyeceğini kontrol ediyorlardı.

James Bond neredeydi? Adamları yakalamanın tam zamanıydı. Çünkü ikisinin de elleri doluydu!

Bana yirmi metre kadar yaklaşmışlardı. Dönerek arabalarına doğru yürümeye başladılar. Otoparkın en karanlık köşesine olabileceği kadar büzüldüm.

Şu Bond da nerede kalmıştı? Acaba fırlayıp adamları vurmayı denese miydim? Sonra, acaba arkalarına dönerlerse beni görürler mi diye düşündüm. Acaba karanlıkta beyaz tulumum parıl parıl parlıyor muydu ?

Olabildiği kadar geri çekildim yine. Adamlar şimdi tam içinde gizlendiğim otoparkın önüne gelmişlerdi. Ana binanın yanmayan kuzey duvarı boyunca ilerliyorlardı. Biraz sonra duvarı dönecekler ve fırsat elimizden kaçmış olacaktı.

Birdenbire durdular. Bir de baktım, karşılarında James Bond duruyordu. Silahını ikisinin üstüne doğrultmuştu. Sert bir sesle konuştu:

— Pekâlâ! Oyun bitti. Dönün! Elindeki televizyon aracını ilk bırakanı vururum.

Adamlar ağır ağır döndüler. Yüzleri bana doğru çevrildi.

James Bond:

— Viv, buraya gel. Yardıma ihtiyacım var, dedi.

Tulumumun beline astığı ağır tabancayı elime alarak koştum. Adamlara on metre yaklaşınca James Bond seslendi:

— Viv, dur orada! Sana ne yapacağını söyleyeceğim.

Sözü üzerine durdum. İki adam gözlerini bana pis pis dikmiş bakıyorlardı. Zayıfı dişlerini sıkmıştı. Hem çok şaşırmış hem de çok kızmış bir hali vardı. Sluggsy ise küfretmeye başladı. Silahımı karnının önüne tuttuğu televizyon aracına çevirdim.

— Kapa çeneni! Yoksa seni temizlerim! dedim.

Sluggsy alayla:

— Bakın şuna! Sen o silahı ateşlemeye bile korkarsın.

James söze karıştı.

— Kapa çeneni! Yoksa beynine kurşunu yersin! dedi. Beni iyi dinle Viv. Bu adamların silahlarını almalıyız. Cellat'ın arkasına geç. Silahının namlusunu omurga kemiğine daya. Boş kalan elinle de üzerini iyice ara. Koltuk altlarına bak. Hoş bir şey değil, ama ne yapalım böyle gerekiyor. Orada bir silah hissedersen bana söyle o zaman ne yapacağını sana anlatırım. Haydi bakalım. Yavaş yavaş yaklaş. Ben ötekine göz kulak olurum. Cellat kımıldadığı anda tetiği çek.

Söyleneni yaptım. Zayıf adamın arkasına geçtim. Silahımı sırtına dayadım. Sonra sol elimle sağ kolunun altını yokladım. Pis pis kokuyordu. Birden ona bu kadar yakın olmaktan ve elimle yoklamaktan iğrendim.

Bir ara elim titredi. O anda buna güvenmiş olacak ki birdenbire elindeki televizyonu yere bıraktı, hızla dönerek elimden silahı kaptığı gibi beni önüne çekti.

James Bond'un silahı patladı. Bir kurşun yanımdan geçti. Bunun üzerine deli gibi tepinmeye, tekme atarak adamı tırmalamaya, tırnaklarımı geçirmeye başladım. Fakat taş gibiydi. Hiçbir şey kâr etmiyordu. Yalnızca beni kendine daha fazla çekti. Kuru sesiyle:

— Görelim şimdi bulada! Ne yapacaksın bakalım. Karıyı vuracak mısın? dedi.

Bir elini gevşettiğini ve silaha sarılmaya çalıştığını hissettim. Yeniden debelenmeye başladım.

James Bond'un keskin sesini duydum.

— Viv bacaklarını aç!

Hemen söylediğini yaptım, sonra silah patladı. Zayıf adam küfrederek beni bıraktı. Aynı anda arkamdan bir kurşun yağmuru geldi. Derhal döndüm, baktım.

Sluggsy hem ateş ediyor hem de televizyon aracını Bond' un üstüne fırlatıyordu. Televizyon Bond'un başına çarptı ve dengesini kaybetti.

Sluggsy:

— Cellat çabuk ol! diye bağırırken silahıma sarıldım, acemice Sluggsy'ye ateş ettim. Sluggsy zikzaklar çizerek bir numaralı kabine doğru koşuyordu. Zayıf adam da arkasına takılmıştı. Onları vuramadım. Birkaç el daha ateş ettim, fakat çok uzaklaşmışlardı. İkisi de bir numaralı kabine girerek gözden kayboldular.

Kalkıp, James Bond'un yanına koştum. Otların içinde diz çökmüş, bir eliyle başını tutuyordu. Yanına yaklaşınca elini çekip baktı ve bir küfür savurdu. Saçının hemen dibinde uzunlamasına bir yarık vardı. Bir şey söylemeden ana binanın en yakın penceresine koştum. Silahımın kabzasıyla cama vurarak kırdım. İçerden yüzüme bir sıcak dalgası çarptı. Fakat alev yoktu. Pencerenin hemen yanında bir masa vardı. Elimi uzattım. Gangsterlerin oturdukları masada ilk yardım çantası, yanında damın çökmüş bir parçasıyla birlikte duruyordu.

James Bond bağırarak bir şeyler söyledi. Ama ben pencereden içeri atlamıştım bile. Dumanı içime çekmemek için soluğumu tuttum. Çantayı kavradığım gibi dışarı atladım. Dumandan gözlerim yanıyordu.

Bond'un yarasını olabildiğince sildim. Tentürdiyot ve büyük bir parça gazlı bez aldım. Yarası derin değildi, fakat birazdan moraracaktı.

Bond:

— Kusura bakma, Viv, dedi. Bu işi beceremedik.

— Onları neden vurmadın? diye sordum. Ellerindeki araçlarla çantada kekliktiler.

— Soğukkanlılıkla kimseyi öldüremem, diye kesip attı. Fakat hiç değilse o zayıf olanın ayağını sakatlama-

lıydım. Halbuki biraz dokundurdum. Şimdi bize yeniden saldırıya hazırlanıyorlar.

Ciddiyetle:

— Bana öyle geliyor ki hâlâ daha yaşadığına şükretmelisin. Sluggsy seni neden vurmadı anlayamadım.

— Ben de aynı şeyi düşündüm. Bir numaralı kabini kendilerine karargâh yaptılar sanırım. Belki de daha önce kurşunlarını oraya bırakmışlardı. Ateşe bu kadar yakınken yanlarına fazla mermi almak istememişlerdir. Parlayıverir diye.

—Ne olursa olsun şu anda savaş başlamış durumda. Başımız dertte. En önemlisi bu adamların arabalarını göz altında tutmak. Çünkü kaçmak istiyorlar. Ama gitmeden önce bir yolunu bulup bizi temizlemeye çalışacaklar. Onların da durumu pek iyi değil. Şimdi kıyasıya mücadele edecekler.

Yarasını sardım. Bu arada James Bond sürekli bir numaralı kabini gözlüyordu. Bana:

— Gizlensen iyi olur Viv, dedi. Ellerinde belki büyük silahları vardır. Belli olmaz. Bu arada Cellat'ın ayağını da sarmışlardır.

Bond ayağa kalktı. Sonra birden kolumdan tuttu:

— Çabuk yere yat! diye bağırdı.

Aynı anda kırılan cam sesleri ve hemen arkasından da kulakları sağır eden sesiyle bir makineli ateş etmeye başladı. Ayaklarımızın dibine yağan kurşunlar binanın duvarına çarpıyordu.

James Bond gülümsedi.

— Kusura bakma, Viv. Bu gece çok akıllıca davranmıyorum. Şimdi işleri yoluna koyarız. Biraz düşüneyim, dedi.

*

**

Bu "biraz" oldukça uzun sürdü. Bu arada ben de yanmış olan ana binadan gelen sıcağın etkisiyle ter döküyordum. Yangından binanın yalnızca kuzey duvarı ile şimdi yaslanmakta olduğumuz duvarı kalmıştı. Bunların dışında her şey alev alev yanıyordu. Rüzgâr hâlâ alevleri güneye doğru sürüklüyordu. Çevredeki odaların çoğu sönmek üzereydi. Bu nedenle eskisi kadar çok kıvılcım ve alev görülmüyordu. Birden aklıma yangının çok uzaklardan görülebileceği geldi. Hatta George Gölü'nden bile görülmüş olabilirdi. Ama kimse yardıma gelmemişti. Anlaşılan fırtına yüzünden polis ve itfaiyenin çok işi vardı, o gece. Sevgili ormanlarına gelince yağmur yüzünden yangının fazla yayılmayacağını düşünmüşlerdi herhalde.

James Bond:

— Beni iyi dinle Viv, bak ne yapacağız, dedi. Önce sana emin bir yer bulmalıyız. Böylece hem bana yardım edersin hem de aklım sende kalmaz. Öbür türlü büyük bir ihtimalle bu adamlar seni yakalamaya çalışacaklar. Çünkü sana zarar gelmesindense her şeyi kabul edeceğimi hatta kaçmalarına bile göz yumacağımı biliyorlar.

— Doğru mu söylüyorsun?

— Saçmalama lütfen! Şimdi şu binanın gölgesine saklanarak yolun karşı tarafına geç. Sonra görünmeden geriye doğru git, adamların arabasının tam karşısında bir yere gizlen. Hiç sesini çıkarma. Adamlardan biri hatta ikisi de gelip arabaya binse bile seslenmedikçe ateş etme. Anladın mı?

— Peki sen nerede olacaksın?

— İç savunma sistemini uygulayacağız. Otomobili erişilmek istenen hedef sayacağız. Ben burada kalarak adamların bana yaklaşmalarını bekleyeceğim. Kaçmak isteyen onlar olacağına göre bir denesinler bakalım. Zaman onlara karşı çalışıyor.

Saatine baktı.

— Saat üçe geliyor. Şafak kaçta söker burada?

— Daha iki saat var. Beşe doğru. Yalnız unutmayalım, onlar iki kişiler sen ise teksin! Bir "çevirme hareketi" yapacaklar sanırım.

Bond:

— Ama hayvanlardan biri pençesini kaybetti, diye yanıtladı. Ne olursa olsun elimizden başka bir şey gelmez. Şimdi sen hemen yolun karşı tarafına geçerek dediklerimi yap. Ben onları burada oyalarım.

Binanın köşesine giderek biraz eğildi, sonra sağ taraftaki odaya doğru iki el ateş etti. Uzaktan yine kırılan cam sesleri ile makinelinin sesi geldi. Kurşunlar duvarı tarıyor, kimileri de ağaçların gövdelerine saplanıyordu.

James Bond geri çekilmişti. Gülümseyerek bana cesaret verdi.

— Hadi! dedi.

Sağa doğru koşarak yolun öteki tarafına geçtim. Ana binanın duvarını kendime siper etmeye çalışıyordum. Sonunda ağaçların arasına dalabildim. Yine dallara takılıyordum, yüzüm gözüm çiziliyordu. Ama bu kez ayağımda sağlam ayakkabılar vardı. Sırtımdaki tulumun kumaşı da kalındı. Ormanın içlerine iyice girdikten sonra sola doğru yürümeye başladım. Yeteri kadar gittiğime karar verince yine alevlerin ışığına doğru yöneldim. Sonunda istediğim yere geldim. İlk sıra ağaçların arkasındaydım. Adamların kocaman arabası da yirmi metre kadar ilerde yolun öteki tarafında duruyordu. Bulunduğum yerden savaş alanı çok iyi görülebiliyordu.

Bu arada ay bulutların arasına girip çıkıyor, zaman zaman ortalığı gündüz gibi aydınlatıyor, sonra da her yer zifiri karanlık oluyordu. Yalnızca uzaktaki alevlerin parlaklığı göze çarpıyordu.

Ay birden yeniden bir bulutun arkasından belirdi. Ortalık aydınlanınca az kalsın bir çığlık atacaktım. Çünkü Cellat karnının üstünde sürünerek ana binanın kuzey tarafına gidiyordu. Ay ışığında elindeki kocaman silah pırıl pırıl parlıyordu.

James Bond ise bıraktığım yerdeydi. Sluggsy de onu oyalamak için sürekli ateş ediyordu. James Bond bu ateşin anlamını belki de kavramıştı. Onun kendisini arkadan çevirmek için bir planın parçası olduğunu tahmin etmiş olmalıydı. Çünkü o da sola doğru kaymaya başlamıştı. Binanın yanan tarafına gidiyordu. Birden fırladı. İki kat olmuş vaziyette koşmaya başladı. Yanmış otların ve gökyüzüne doğru yükselen duman bulutlarının arasından geçti ve kabinlerin yanmış olan sol yanına doğru gitti. Otoparktan hızla geçerken onu şöyle bir gördüm ve hemen gözden kayboldu. Anlaşılan ağaçların arasına dalmıştı. Arkadan dolanarak Sluggsy'i vuracaktı.

*

**

Bulunduğum yerden zayıf olanı gözlüyordum. Binanın köşesine vardığı zaman ateş kesildi. Cellat bir süre nişan falan almadan rasgele bizim Bond ile birlikte durduğumuz duvarı taradı.

Karşılık görmeyince, başını çevirip sağına soluna bakındı. Tıpkı bir yılan gibiydi. Kimseyi göremeyince eliyle gitmiş olduğumuzu belirten bir işaret yaptı.

Birden, bir numaralı kabin tarafından iki el silah sesi geldi. Arkasından insanın kanını donduran bir makinelinin taramasının sesi duyuldu. Sluggsy kalçasında makinelisi asılı dışarı çıktı. Sol eliyle ateş ediyor sağ eli iseyanında sallanıyordu. Elinin acısından çığlıklar atıyordu. Bu arada geriye doğru koşmaya devam etti. Yine de makinelisiyle kesik kesik ateş ediyordu. Otoparktan

birinde bir hareket oldu, ağır makinelinin sesi yükseldi. Sluggsy o tarafa doğru dönerek tekrar ateş etti. James Bond'un sesi kesildi. Fakat hemen ardından başka bir yerden ateş açtı. Bu sefer Sluggsy'nin makinelisine kurşunu isabet ettirmiş olacak ki adam onu fırlatarak siyah arabaya doğru koşmaya başladı. Zayıf adam ise çoktan arabaya binmiş, kısa kısa ateş ederek Sluggsy'yi korumaya çalışıyordu.

Bond ateş ederek makinelinin mekanizmasını bozmuştu herhalde. Çünkü yerdeki tüfek durmadan ateş ediyor, olduğu yerde dönüp duruyor, ölüm kusan bir makineye benziyordu. Zayıf adam otomobilin direksiyonuna geçmişti. Arabanın çalıştığını duydum. Egzoztan duman çıktı. Zayıf adam yan kapıyı açtı. Sluggsy içeri daldı, araba ileri fırlayınca kapı hızla kapanıverdi.

Artık bekleyemezdim. Koşarak yola çıktım, arabanın arkasını taramaya başladım. Attığım kurşunlardan bazıları arabaya çarptı Sonra da boşluğa ateş eder oldum. Adamları kaçırdığımı düşünerek kendi kendime küfrediyordum. Fakat aniden yan taraftan James Bond' un ağır makinelisinin sesi yükseldi. Arabanın yan camından ona karşılık verdiler. Siyah araba sanki şoförü yokmuş gibi sağa sola yalpalayarak gitmeye başladı. Önce Bond'un üzerine ilerledi ve aniden James Bond arabanın farlarının ışığında belirdi. Çıplak göğsünden terler akıyordu. Bond karşısında bir canavar varmış gibi arabaya ateş etti. Arabanın onu ezeceğini sanarak deliler gibi koşmaya başladım. Fakat araba birden dönüverdi, motorundan büyük bir gürültü çıktı, sonra hızla göle doğru inmeye başladı.

*

**

Olduğum yerde korkudan büyülenmiş gibi arabaya

bakıyordum. İlerde küçük bir uçurum vardı. Yirmi metre yüksekliğinde bir uçurum. Aşağıda ise balık avlanan küçük göl bulunuyordu. Kıyıda ağaçtan yapılmış banklarla piknik masaları vardı. Araba hızla ilerliyordu. Banklara çarparak hızı kesilse bile göle yuvarlanacaktı. Hiçbir yere çarpmadan dosdoğru gitti ve ben heyecandan elimi ağzıma bastırırken büyük bir gürültüyle göle uçtu. Gölden bir su sütunu fışkırdı, kırılan cam ve taşlara çarpan madenin sesleri duyuldu. Sonra araba ağır ağır sulara gömüldü. Sonunda ancak üst tarafının bazı kısımlarıyla arka pencereleri su yüzünde kaldı.

*

**

James Bond hâlâ aynı yerde duruyor, göle bakıyordu. Koşarak yanına gittim, iki kolumla boynuna sarıldım.

— Bir şeyin yok ya, yaralı değilsin değil mi? dedim.

Şaşkın bir halde bana doğru döndü, sonra kolunu belime dolayarak bana sarıldı. Aynı şaşkınlıkla:

— İyiyim, dedi. O zayıf adamı, araba kullananı vurdum herhalde. Öldü galiba. Vücudu da gaz pedalına düştü sanırım.

Birden kendine geldi. Gülümsedi.

— İşler nihayet yoluna girdi galiba, dedi. Her şey temizlendi. Hem öldüler hem de gömüldüler. Üzüldüğümü söyleyemem. İkisi de çok kötüydü.

Beni bırakarak silâhını kılıfına soktu. Ter ve barut kokuyordu. Ama çok hoş geliyordu bana. Uzanıp onu öptüm.

Döndük ve otların üzerinde yavaşça yürümeye başladık.

Ateş zaman zaman parlıyordu. Savaş alanı ise karanlıktı.

Saatime baktım. Üç buçuk olmuştu. Birden kendimi çok bitkin hissettim.

İçimden geçenleri anlamış gibi James Bond:

— Benzedrin'in etkisi de böylece geçti, dedi. Biraz uyusak nasıl olur? Yanmayan birkaç kabin kaldı. 2 ve 3 numara nasıl? İyi midir?

Birden kızardığımı hissettim. Sonra inatla:

— Ne düşünürsen düşün James, fakat bu gece artık senden ayrılmam, dedim. İstersen 2 veya 3 olsun ben yerde yatarım.

Gülerek bana sarıldı, kendine çekti.

— Sen yerde yatarsan, ben de yerde yatarım, dedi. Fakat iki kişilik yatağı boş bırakırsak yazık olmaz mı? 3 numarada yatalım. Durarak bana şöyle bir baktı sonra:

— Yoksa 2 numarayı mı tercih edersin? dedi.

— Hayır, hayır, 3 numara çok iyi, dedim.

XIV. BÖLÜM

YOSMA

3 numaralı kabin çok havasızdı. James Bond ağaçların arasına gizlediği bavulları almaya gidince pencereleri açtım, iki kişilik yatağı havalandırdım. Aslında çekingenlik içinde olmam gerekirdi fakat hiç de öyle bir şey hissetmiyordum. Mehtapta Bond için odayı düzeltmek hoşuma gidiyordu. Sonra duşu kontrol ettim, mucize kabilinden su akıyordu. Daha aşağıdaki borular mutlaka sıcaktan erimişti ama bu oda suyun geldiği ana boruya yakındı, bu yüzden su hâlâ akıyordu.

Bütün elbiselerimi çıkardım, köşeye düzenli bir şekilde koyup duşa girdim. Yeni bir paket ÇAMAY sabunu açtım. Sabunun kokusunu derin derin içime çekerek hemen sabunlanmaya başladım. Her tarafım ağrıdığı için yavaşça sabunlanıyordum.

Duşun gürültüsünden Bond'un içeri girişini duymadım. Fakat anide beni yıkayan bir çift el belirdi, sonra çıplak bir vücut benimkine yapıştı. Burnuma ter ve barut kokusu geldi. Geri dönünce Bond'un isten kapkara yüzüyle burun buruna geldim. Güldüm, o da bana sarıldı, öpüşmeye başladık. Su tepemizden aşağı dökülüyor, bu yüzden gözlerimizi kapatmak zorunda kalıyorduk. Buna rağmen soluksuz kalana dek öpüşüyorduk.

Nefesim kesilecek gibi olunca Bond beni duşun altından çekti, yeniden öpüşmeye devam ettik. Bu kez daha yavaş öpüşüyorduk; elleri de vücudumda dolaşıyor ve başımı döndüren bir istek dalgalar halinde uyanıyordu. Buna dayanamazdım.

— James yapma, yalvarırım yapma! dedim. Yoksa dayağı yersin. Hem canımı acıtıyorsun.

Banyonun içine sızan ayığışında gözleri ışıldıyordu. Ben konuşunca yüzü gevşedi, gülmeye başladı.

— Kusura bakma Viv, dedi. Suç benim değil. Ellerim yapıyor. Senden ayıramıyorum onları. Halbuki aslında beni yıkamaları gerek. Pislik içindeyim. Bu iş sana düşüyor. Çünkü ellerime hakim olamıyorum artık.

Gülerek onu duşun altına çektim.

— Peki, dedim. Fakat canını yakarsam karışmam ha! Kendimin dışında en son küçük bir tayı yıkamıştım. Ve on iki yaşındaydım o zaman! Neyse, şu anda hiçbir yanını göremiyorum.

Sabunu elime aldım.

— Başını öne eğ, dedim. Gözüne sabun kaçmasın.

— Hele bir sabun kaçır da göreyim, derken elimle ağzını kapadım, saçıyla yüzünü sabunlamaya başladım. Sonra kollarıyla göğsünü sabunladım. Bu arada eğilmiş musluğu tutuyordu.

Göğsü bitince, durdum.

— Bundan sonrasını kendin yıkayacaksın, dedim.

— Hiç de değil! Beni baştan aşağıya yıkamalısın. İnsan başına gelecekleri önceden bilemez. Bir erkeğin nasıl yıkanacağını öğrensen fena olmaz. Bakarsın bir savaş patlar, sen de hastabakıcı olmak zorunda kalabilirsin. Kuzum bu sabun nasıl kokuyor böyle? Kleopatra gibi kokuyorum.

— Çok iyi sabundur. Pahalı bir Fransız parfümü var içinde. Üstünde öyle yazıyor. Sen de çok güzel kokuyorsun. O barut kokusundan herhalde iyidir.

Güldü.

— İyi, dedi. Elini çabuk tut biraz.

Bunun üzerine eğilerek onu yıkamaya koyuldum ve tabii birkaç dakika sonra yine birbirimize sarıldık. Yine duşun altındaydık ve vücutlarımız sabunlu olduğu için çok kaygandı.

Bond duşu kapatarak beni kucağına aldı, duşun altından çıkardı. Bir havluyla yavaş yavaş kuruladı. Sonra ben de onu kuruladım. Artık beklemek saçmaydı. Beni kucağına aldı, banyodan çıkararak yatağa yatırdı. Gözlerim yarı kapalıydı. Kirpiklerimin arasından perdeleri çekip kapıları kilitlemesini izledim.

*
**

Bir de baktım, yanıma uzanmıştı.

Dudakları ve elleri ağır ağır hareket ediyordu. Bana her dokunuşunda cereyana tutulmuş gibi oluyordum. Kollarımla sardığım bedeni ise yumuşak fakat çok şehvetliydi.

*
**

Sonra o an geldiği zaman bir çığlık attığımı anlattı. Ben hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey iliklerime ka-

dar işleyen bir haz uçurumunun içine yuvarlandığımı hissettiğimdi. Sonradan uykulu bir sesle bana birkaç tatlı söz söyleyip bir daha öpmüştü. Bedeni öteye kaymış ve hareketsiz kalmıştı. Ben ise sırtüstü yatarak gözlerimi karanlığa dikmiş, onun nefes alışını dinlemiştim.

*

**

O güne dek bu şekilde kalbim, ruhum ve bedenimle hiç kimseyle sevişmemiştim. Derek ile sevişmek hoştu. Kurt ise tatmin ediciydi. Fakat bu bambaşka bir şeydi. Nihayet insanın yaşamında böyle anlar olabileceğini öğrenmiştim.

*

**

Kendimi bu adama neden böyle her şeyimle verdiğimi bildiğimi sanıyorum. Yalnızca altı saat önce tanıştığım birine bu şekilde bütün benliğimle nasıl teslim olabildiğimi şimdi anlıyorum. Yakışıklı güçlü ve tam anlamıyla erkekti. Fakat en önemlisi, masallardaki prens gibi aniden ortaya çıkıp beni canavarların pençesinden kurtarmıştı. O olmasaydı çoktan ölmüş bulunacaktım.

Üstelik Tanrı bilir ne kadar da acı çekerek ölecektim.

Geldiği zaman arabasının lastiğini değiştirip bir süre sonra gidebilirdi. Yahut tehlike belirince beni bırakıp kaçabilirdi. Fakat bunların hiçbirini yapmamış, beni canı gibi koruyup sonunda kurtarmıştı. Ben de canavar öldükten sonra ödül olarak kendimi ona vermiştim. Birkaç saat sonra da gideceğini biliyordum. Özür dilemeden veya kendini mazur göstermeye çalışmadan gidecekti. Böylece bu ilişkinin de sonu gelecek, her şey bitecekti. Ama pişman değildim. Utanmıyordum da. Bu ilişki yüzünden bazı şeyler değişebilirdi. En azından başka erkek-

ler beni öyle tatmin edemez olabilirlerdi. Fakat ne olursa olsun James Bond bunları bilmeyecekti. Onun peşinden giderek birkaç saat daha birlikte yaşamaya da kalkmayacağım. Ondan uzak kalacaktım. Kendi çizdiği yolu izlemesi için onu yalnız bırakacaktım. Bu arada başka kadınlarla da karşılaşacaktı. Herhalde onlar da ona benim kadar zevk vereceklerdi. Umursamıyordum, daha doğrusu kendi kendimi umursamadığıma inandırmak istiyordum.

Çünkü hiçbir kadın ona sahip olamazdı. O anda benim sahip olduğumdan fazlasını elde edemezdi. Yaşantım boyunca ona her şey için borçlu olacaktım. Ve onu her zaman düşlerimin erkeği olarak anımsayacaktım.

İnsan kimi zaman ne kadar da aptal olabiliyor! Yanımda yatan bu çıplak erkeği gözümde bu denli büyütme min anlamı var mıydı? İşini yapan profesyonel bir ajandan başka bir şey değildi ki! Silah kullanmak ve insan öldürmek için özel olarak yetiştirilmişti. Bunda harika olan ne vardı?

Cesur, güçlü ve kadınlara karşı acımasızdı, ancak bunları yapmak için bir ücret alıyordu. Bir casustan başka bir şey değildi aslında.

Beni sevmiş bir casus...

Hatta sevmemişti de yalnızca sevişmişti. Onu neden düşlerimdeki erkek yaparak yaşantım boyunca unutmamaya söz veriyordum?

*

**

Birden onu uyandırarak:

— İnsanlara iyi davranabilir misin? İyilik yapar mısın? diye sormak geldi içimden.

Yana döndüm. O ise uyuyordu. Başını uzattığı sol koluna yaslamıştı. Sağ eli ise yastığın altındaydı. Dışarı-

da ayışığı pırıl pırıldı. Camdan içeri sızıyor ve bedeninin siyah gölgelerini yer yer aydınlatıyordu. Yavaşça üzerine eğildim, erkekliğini içime sindirmeye çalıştım. Ona dokunmak, elimi sırtında dolaştırmak ve güneş yanığının bittiği yere kadar elimi uzatmak geliyordu içimden....

Ona uzun uzun baktım. Sonra sırtüstü yattım. Tam hayalimde yaşattığım erkekti. Gerçekten aşık olunacak bir erkekti.

*

**

Odanın öteki ucunda kırmızı perdeler kıpırdıyordu. Yarı uyanık nedenini aramaya çalıştım. Dışarda rüzgâr dinmişti. Hiç ses yoktu. Tembel tembel gözlerimi yukarı kaldırarak baktım. Yatağımızın baş tarafındaki perdeler hiç oynamıyordu. Gölden gelen hafif bir meltem olmalı diye düşündüm.

— Hadi artık uyu, dedim kendi kendime.

Birden karşı pencereden bir yırtılma sesi geldi. Bir de baktım perdeler pencerenin yanından sarkıyor. Pencerede, ayışığında pırıl pırıl parlayan pişmiş kelle gibi yusyuvarlak ve kocaman bir yüz belirdi. Böyle şeylerin romanlarda yazarlar tarafından uydurulmuş olduğunu sanırdım. Yastığımın üstüne hemen kulağımın yanına bir şey düştü.

Odaya gecenin serin havası doluvermişti. Bağırmak istiyor, fakat ağzımı bile açamıyordum. Donup kalmıştım. Ne elimi ne ayağımı oynatabiliyordum. Eskiden böyle şeylerin de hayal ürünü olduğunu düşünürdüm. Fakat insanın gerçekten bunu yaşabileceğini anlamıştım.

Olduğum yerde taş kesilmiş bakıyordum. Gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. Küçük parmağımı bile oynatamıyordum.

Pencerenin ardındaki yüz sırıtıyordu. Belki de dişlerini özellikle gösteriyordu. Hayvana benziyordu. Dişlerini, gözlerini ve çıplak başını aydınlatan ayışığında bir çocuğun çizdiği resime benziyordu.

Hayalete benzeyen yüz, yavaşça dönerek bütün odayı inceledi. Beyaz yatakta bulunan iki insan başını gördü. Sonra yavaşça ve güçlükle elini kaldırdı. Bir maden patırtısı oldu. Elindekini başımızın hizasına kadar kaldırıp ucuyla camı kırdı.

*

**

Kırılan cam beni ayılttı. Derhal bir çığlık kopardım ve Bond'a vurmaya başladım. Fakat buna gerek kalmamıştı, çünkü kırılan camın sesiyle zaten uyanmıştı. Ve iyi nişan almasına bile engel olabilirdim. Tabancalar patladı aniden. Başımın üstündeki duvara kurşunlar saplanıyordu. Yine kırılan cam sesleri geldi ve penceredeki korkunç yüz kayboldu.

— Viv, bir şeyin yok ya? diyen James Bond'un sesi bayağı endişeliydi.

Yaralanmamış olduğumu görerek cevap beklemeden fırladı gitti. Yatak yaylandı, açık kapıdan içeri dolan ayışığı odayı aydınlattı. Bond öyle sessiz koşuyordu ki ayak sesini bile duymuyordum. Fakat dışarda duvara yapışık olarak yürüdüğünü görür gibi oluyordum. Dehşete kapılmış olarak sırtüstü yatıyordum. Kırılan pencereye bakıyor, o pişmiş kelle gibi suratı düşünüyordum. Bir hortlak olmalıydı.

James Bond az sonra geri geldi ve hiçbir şey söylemedi. Yalnızca bana bir bardak su getirip içirdi. Tıpkı karabasan gören bir çocuğun annesi ya da babası gibi. Sonra banyodan havluyu aldı, kırılan pencerenin altına bir iskemle yerleştirdi. İskemleye çıkarak havluyu perde

gibi astı.

Birden çıplak bedeninin oynayan kaslarını farkettim. Bir erkeğin çıplak olarak çok tuhaf göründüğünü düşünerek güldüm. Nudist* olmak belki iyi bir şeydi. Ama kırkını geçmeden Nudist olmalıydı.

— Sakın şişmanlama olur mu, James? dedim.

Havluyu pencereye perde gibi asmıştı. İskemleden indi dalgın dalgın:

— Haklısın şişmanlamamalı, dedi.

İskemleyi yeniden eski yerine yazı masasının yanına koydu. Masaya bırakmış olduğu tabancasını eline aldı, baktı. Köşede duran elbiselerinin yanına giderek oradan bir şarjör çıkardı, tabancaya taktı. Sonra tabancayı yastığının altına yerleştirdi.

Neden sağ elini yastığın altında tutarak uyuduğunu o zaman anladım. Herhalde her zaman böyle uyuyordu. Yaşamı bir bakıma itfaiyecilere benziyor gibiydi. Sürekli tetikte ve uyanık olmak zorundaydı. İnsanın hayatını sürekli tehlikelerle savaşarak kazanması gerçekten olağanüstü bir şeydi.

Gelip yatağın kenarına oturdu. Camdan sızan ayışığında yüzü solgun ve gerilmişti. Sanki bir şok geçirmiş gibiydi. Gülümsemeye çalıştı, ama çok sinirli yüzünde yalnızca hoş olmayan bir sırıtış belirdi.

— Az kalsın ikimiz de ölüyorduk, dedi. Özür dilerim Viv. Bu gece bana ne oldu anlamıyorum. Böyle giderse başım belaya girecek. Araba göle yuvarlanınca arka tarafının bir parçası dışarda, su yüzünde kalmıştı hatırladın mı? Anlaşılan o köşede hava kalmış. Bunu daha önce düşünmemekle büyük bir aptallık ettim. Sluggsy denen o herif de arka pencereyi kırarak kıyıya kadar yüz-

(*) Çıplaklığı savunan kişi.

müş olmalı. Birkaç yerinden vurulmuştu, ama yine de buraya kadar gelmiş. Şu anda ikimiz de ölmüş olabilirdik. Yarın sabah kalkınca da odanın arka tarafına gitme. Pek hoş bir görünüşü yok.

"Peki" demem için bana baktı. Sonra devam etti.

— Özür dilerim Viv. Bunun olmaması gerekirdi.

Yataktan inip yanına gittim, kollarımı onun boynuna doladım. Vücudu buz gibiydi. Ona sarılarak öptüm:

— Saçmalama James, dedim. Ben olmasaydım başına bu belalar gelmezdi. Sen gelmeseydin şu anda acaba nerelerdeydim? Hem ölmüş hem de cayır cayır yanmış olacaktım. Hem de saatlerce önce. Sen uykusuz kaldın, asıl mesele o. Üşümüşsün de. Yatağa gir de seni ısıtayım.

Kalktım, onu da kaldırdım. İki elini de aşağıya doğru kaydırarak vücudumu kendininkine yapıştırdı. Bir süre öylece kaldık, bu arada bedeni benimkinin sıcaklığıyla ısınıyordu. Sonra beni hafifçe kaldırarak sırtüstü yatağa yatırdı. Sonra da hırsla adeta vahşicesine bana sarıldı ve ben ben olmaktan çıktım. Yeniden bir çığlık atmışım. Sonra yanyana uzandık, göğsüme yaslanan kalbinin küt küt attığını duyuyordum. Bir de baktım sağ elimle saçlarını kavramışım.

Elimi gevşeterek uzandım, elini tuttum.

— James, dedim. Gaco nedir?

— Neden sordun?

— Anlamını söylersen anlatırım.

Uykulu uykulu gülümsedi.

—Ganster dilinde yosma demek.

— Tahmin etmiştim. Çünkü o ikisi bana hep böyle diyorlardı. Bu bir bakıma da doğru galiba.

— Olamazsın.

— Doğru mu söylüyorsun. Benim yosma olduğumu düşünmüyorsun değil mi?

— Elbette düşünmüyorum. Sen tatlı bir piliçsin. Sana bayılıyorum. Şimdi yeter artık, uyumalısın.

Beni yavaşça öptü, sonra yana döndü.

Ben de arkadan ona sarıldım.

— Böyle uyumak çok hoş. Tıpkı aşıklar gibi... İyi geceler James.

— İyi geceler Viv, sevgilim.

XV. BÖLÜM

KALBİME YAZILANLAR

Bu son sözleri oldu. Ertesi sabah uyandığımda gitmişti. Geriye yalnızca yataktaki bıraktığı izi ve yastığa sinen kokusu kalmıştı. Emin olmak için hemen kalkarak kapıya koştum. Arabasına baktım, yoktu. Gitmişti.

*

**

Güzel bir gündü. Yerlerde kırağı vardı. Ve kırağının üzerinde Bond'un odadan çıkıp arabasına giderken yaptığı izler belli oluyordu. Ağaçlardan da kuş sesleri geliyordu...

Odaya dönerek bir duş yaptım, hemen eşyamı topladım. Ancak ondan sonra masanın üzerindeki mektubu farkettim. Hemen oturarak okudum.

"Sevgili Viv,

Bu mektubu polise göstermek zorunda kalabilirsin. Bu nedenle oldukça ciddi yazıyorum. Glen Şelaleleri'ne gideceğim. Orada durumu olduğu gibi polise bildireceğim. Bu arada da yoldaki nöbetçi polise hemen yanına gelmesini bildireceğim. Washington ile de derhal ilişki kuracağım. Eminim onlar da derhal Albany polisini görevlendirirler. Fazla rahatsız olmaman için gerekeni yapacağım. Ayrıca ifadeni aldıktan sonra da seni hemen serbest bırakmalarını sağlayacağım. Onlara gideceğim yerleri ve araba plakamı da bırakacağım. Böylece bana ihtiyacın olursa beni kolaylıkla bulabilirler. Orada yiyecek bir şeyler yok. Polislere sana yiyecek getirmelerini tembih ederim. Yanında kalmayı çok isterdim. Hiç değilse Bay Sanguinetti'nin suratını görseydim! Gerçi bu sabah oraya geleceğini hiç sanmam. İki adamından haber alamayınca bu sabah erkenden güneye giden ilk uçakta olması gerek. Meksika'ya kaçmaya çalışacaktır. Polise bunları anlatacağım. Onu sanırım yakalarlar. Bu yaptıkları için de ömür boyu hapis yer.

Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle:

Sen ve bir bakıma ben, sigorta şirketinin milyonlarca dolar zarar etmesine engel olduk. Bunun büyük bir ödülü vardır. İşim nedeniyle ben böyle bir ödülü alamam. Bu durumda tartışma gereksiz. Bütün parayı sen alacaksın. Bu işin kahramanı da sensin. Ayrıca bu işle kendim ilgileneceğim ve parayı almanı sağlayacağım. Bir şey daha var. Bu iki hayduttan birinin hatta ikisinin de polis tarafından arandığını ve ihbar edenlerin ödüllendirileceğini de söyleyebilirim. Bu işle de ilgileneceğim. Gelecekte ise bundan sonra tedbirli davran. Korku içinde yaşamana gerek yok. Böyle olaylar binde bir olur. Bütün olanları büyük bir şans eseri kurtulduğun bir araba kazası sayabilirsin. Ve her zamanki gibi çok güzel bir insan

olarak kalmaya bak. Benimle görüşmek istersen, veya yardıma ihtiyacın olursa, bana mektup yazabilir veya telgraf çekebilirsin. Beni telefonla arayamazsın. Adresim aşağıda:

Savunma Bakanlığı eliyle, Story's Gate. London SWI.

Sevgilerimle...

J.B.

Not: Motorunun tekerleklerinin havası güney yolları için fazla. Unutma da sübapları gevşet.

Not: Bir daha Camay yerine Guerlain'in Fleurs des Alpes'i dene."

*

**

Yoldan gelen motosiklet sesleri duydum. Durdukları zaman kendilerini belli etmek için kullandıkları sirenlerini çaldılar. Mektubu tulumumun içine yerleştirerek fermuarı çektim. Sonra kanun adamları ile karşılaşmak üzere dışarı çıktım.

*

**

İki eyalet polisi gelmişti. Zeki genç ve hoş insanlardı. Böyle insanların da var olduğunu unutmuş gibiydim. Beni bir kraliçe gibi selamladılar. Kıdemli olanı:

— Bayan Vivienne Michel mi? diye sordu.

Yardımcısı telsizle geldiklerini bildiriyordu.

— Evet diye yanıtladım.

— Ben Komiser Morrow. Gece burada başınız belaya girmiş diye duyduk.

Eldivenli eliyle yıkıntıları gösterdi.

— Duyduklarımız doğru olmalı.

Hiç üstünde durmadan:

— Bu bir şey değil, dedim. Gölde bir araba ve içinde bir ceset var. 3 numaralı kabinin arkasında da ikinci bir ceset bulacaksınız.

Komiser:

— Evet efendim dedi.

Benim böyle soğukkanlı oluşumdan hoşlanmamışa benziyordu. Telsizin mikrofonunu yerine koyan yardımcısına dönerek:

— O'Donnell şöyle çevreye bir göz at bakalım, diye talimat verdi.

— Okey.

O'Donnell yanımızdan ayrıldı.

— Bayan Michel gidip bir yerde oturalım, diyerek komiser arabadaki çantalardan birini açtı, içinden bir paket çıkardı.

— Kahvaltı getirdim size, dedi. Fazla bir şey bulamadım. Yalnızca kahve, kurabiye vardı. Yeter mi?

Paketi bana uzattı. Ona gülümsedim ve:

— Çok teşekkür ederim, dedim. Açlıktan ölmek üzereydim. Gölün kenarında oturacak yerler var. Batmış arabayı görmeyen birini seçebiliriz.

Yolu gösterdim, bir tahta banka oturduk. Komiser şapkasını çıkardı, sonra bir not defteri ve kalem aldı, yemek yememe zaman tanımak için sözde notlarını incelemeye başladı.

Bana bakarak ilk kez gülümsedi.

— Hiç merak etmeyin Bayan, dedi. İfadenizi almıyorum. Müdür bu iş için kendisi geliyor. Neredeyse burada olur. Bana acele git dedikleri zaman olanları şöyle bir öğrenebildim. Merak ettiğim konu şu: Bu telsiz sürekli çalışıyor. Verilen emirleri dinleyebilmek için buraya yavaş gelmek zorunda kaldım. Şehir merkezi bu olayla ilgilendi. İşe Washington'dan bile burunlarını soktular. Hiç

böyle bir şeye rastlamadım şimdiye dek. Nasıl oldu bu anlatır mısınız?

Gülümsedim. Yolda giderlerken yardımcısı O'Donnell'e:

— Hey buraya bak bu işe karışmayan bir tek Başkan kaldı, dediğini duyar gibiydim. Ona olanları şu şekilde anlattım:

— James Bond adında biri var. Beni kurtararak bu iki gangsteri öldürdü. Kendisi İngiliz. Bir ajan. Gizli Servis'te veya ona benzer bir işte çalışıyor. Bir iş için Toronto'dan Washington'a araba ile gidiyordu. Lastiği patladı, bu yüzden tesadüfen buraya uğradı. Gelmemiş olsaydı şu anda ölmüş olacaktım. Her neyse, anladığıma göre çok önemli bir adam olmalı. Bana bu Bay Sanguinetti'nin Meksika'ya kaçmasına engel olacağını söyledi. Bütün bildiğim bu. Bunun dışında çok hoş bir insan olduğu..

Komiser anlayışlı bir şekilde gülümsedi:

— Öyle olmalı bayan. Sizi kurtardığına göre.. Gerçi FBI da çok tanıdığı olmalı. Çünkü böyle yerel işlerle hiç ilgilenmez onlar. Ancak emir alırlarsa, veya devleti ilgilendiren bir konu varsa işin içine girerler.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Komiser Morrow ayağa kalkarak şapkasını başına geçirdi.

— Teşekkür ederim bayan, dedi. Yalnızca meraktan sordum. Müdür geliyor. Hiç merak etmeyin çok iyi bir insandır.

O sırada O'Donnell geldi konuşmaya başladılar. Kahvemi bitirdim. Bu arada güneye doğru hızla yol almakta olan gri Thunderbird arabayı ve onun direksiyonunu tutan güneşte yanmış elleri düşünüyordum.

*

**

Çam ağaçlarının arasında uzanan yoldan bir konvoy

geliyordu. Bir polis arabası, motosikletli koruyucuları, bir cankurtaran, iki polis arabası daha ve bir vinçli kamyon! Önümden geçerek gölün kenarına kadar gittiler. Herkes ne yapacağını biliyordu. Kısa zamanda çevrem durmadan hareket eden haki üniformalı adamlarla dolmuştu.

İriyarı bir adam genç bir polisle birlikte bana doğru geldi. Filmlerde görülen baş dedektiflerin sanki bir modeliydi. Sonradan genç polisin yazıcı olduğunu öğrendim.

İriyarı adam çok yavaş hareket ediyordu. Yüzü insana güven veriyordu. Ne istediğini bilen bir insana benziyordu. Elini uzattı.

— Bayan Michel mi? dedi. Ben Başkomiser Stonor. Glen Şelaleleri'nden. Bir yere oturup biraz konuşalım olur mu? Kabinlerden birinde veya şu masalarda oturabiliriz.

— O kabinlere girmek istemiyorum artık. Size bir sakıncası yoksa şuraya oturalım. Kahvaltı ettiğim masaya. Unutmadan söyleyeyim, beni düşünmenize çok teşekkür ederim. Açlıktan ölmek üzereydim.

Adam gözünü soğuk bir şekilde kırptı.

— Bana teşekkür etmeyin. Bunları İngiliz dostunuz, Binbaşı Bond gönderdi.

Demek binbaşıydı. Ben bu rütbenin yalnızca ismini severdim. Başkomisere de bir yığın emir vermiş olacaktı. Bir İngiliz emir veriyor! CIA ve FBI işe karışıyor! Polisi hiçbir şey bu kadar sinirlendiremez. Bu yüzden bir diplomat gibi davranmaya karar verdim.

Oturduk. Polisin her zaman sorduğu beylik sorulardan sonra, olan biteni anlatmam istendi.

*

**

Tam iki saat sürdü. Sonunda halim kalmamıştı. Bana yeniden kahve getirdiler, sigara ikram ettiler. Anlatacak bir şeyim kalmayınca da herkes rahat bir nefes aldı. Yazıcı polis de gitti. Başkomiser, Komiser Morrow'u çağırttı, ona telsizle bildirmesi için kısa bir rapor not ettirdi. Bu arada da gölden çıkarılan siyah arabayı seyrediyordum. Araba vinçle çıkarılıp yolun kenarına konulmuştu. Cankurtaran yaklaştı, arabanın içinden ıslak bir şey çıkarırlarken başımı çevirdim. Cellat'tı bu. Kan çanağına dönmüş o soğuk gözleri anımsadım. Vücudumda elini hissettim. Bir daha başıma böyle bir olay gelir miydi acaba?

Başkomiserin:

— Bir kopya Albany'ye, bir tane de Washington'a. Tamam mı? dediğini duydum.

Sonra gelip karşıma oturdu.

Bana tatlı bakışlarla baktı, ve beni tebrik için bir şeyler söyledi. Ben de ona ne zaman gidebileceğimi sordum.

Bana hemen cevap vermedi. Önce şapkasını çıkararak masanın üstüne koydu. Sonra ceplerini karıştırarak sigarasıyla çakmağını çıkardı. Bir sigara yaktı. Bana gülümsedi ve:

— Artık işim sona erdi, Bayan Michel, dedi.

Yerine rahatça yerleşti. Sol ayak bileğini sağ dizinin üzerine dayadı ve onu eliyle tuttu. Bu haliyle orta yaşlı bir aile babasına benziyordu. Sigarasından derin bir nefes çekti, sonra havaya doğru üflediği dumanın yükselişini izledi. Sonunda bana dönerek:

— İstediğiniz zaman gidebilirsiniz, Bayan Michel, dedi. Arkadaşınız Binbaşı Bond sizi fazla sıkmamamızı istedi. Onun isteğini yapmaktan memnunluk duyarım. Sizi rahatsız etmemekten de öyle. Bu işe Washington'

un karışmasına gerek yoktu. Çok cesur davrandınız. Çok korkunç bir işe istemeyerek karıştınız ve çok güzel hareket ettiniz... Kendi çocuklarımın da böyle bir duruma düşmeleri halinde bu şekilde davranmalarını isterim. Her iki haydut da aranan kimselerdi. Onları ihbar edenlere verilecek ödül için sizin isminizi vereceğim. Sigortaya da öyle. Muhakkak dolgun bir ödül verirler. Bu Phancey'ler hakkında da suça katılmaktan soruşturma açıldı. Binbaşının bu sabah söylemiş olduğu gibi Bay Sanguinetti de kaçmış. Troy ile ilişki kurduk. Polis onu çok geçmeden yakalar. Yakalanırsa ağır cezada yargılanacak. Sizi de görgü tanığı olarak dinlemek gerekecek. Nerede olursanız olun eyalet yol masrafınızı ödeyecektir.

Başkomiser eliyle bir şeyi atar gibi bir hareket yaptı ve:

— Bütün bunlar sıradan işler, diye devam etti. Fakat bence iş burada bitmiyor. Daha doğrusu benim istediğim biçimde bitmiyor.

Gülümsedi.

— Şu anda görevli olarak konuşmuyorum. Yalnızca siz ve ben varız ve sizinle özel olarak biraz konuşmak istiyorum.

Meraklanmış görünmeye çalıştım, ancak ne diyeceğini gerçekten de merak ediyordum doğrusu.

— Bu Binbaşı Bond size hiç talimat veya bir mektup bıraktı mı? diye konuşmasını sürdürdü. Bana bu sabah siz uyurken gittiğini söyledi. Saat altı dolayında ayrıldığını, sizi uyandırmak istemediğini söyledi. İyi yapmış. Ancak anlaşıldığına göre, geceyi aynı odada geçirmişsiniz. Bu durumda çok doğal bir şey. Dün gece olanlardan sonra tek başınıza kalmak istemezdiniz herhalde. Ancak, bu kadar heyecanlı geçen bir geceden sonra pek birdenbire bir ayrılış değil mi? Onunla başınız derde girmedi herhal-

de değil mi? Şey yani size karşı bazı girişimlerde bulunmadı ya anlatabildim mi bilmiyorum?

Gözleriyle adeta özür diliyordu. Fakat beni iyice inceliyordu.

Kıpkırmızı oldum. Oldukça sert bir şekilde:

— Hiçbir zaman, dedim. Bana bir mektup bıraktı. Sıradan bir mektup. Size anlattıklarımdan başka bir şey yok içersinde. Bu yüzden söz etmedim size.

Fermuarımı açarak mektubu çıkardım ve ona uzattım.

Bu arada daha fazla kızardım.

Mektubu büyük bir dikkatle okudu. Sonra geri vererek:

— Çok güzel bir mektup,,dedi. Şey çok ciddi. O sabun meselesi nedir anlamadım?

Kısaca:

— Moteldeki sabunlarla ilgili bir şaka, dedim. Buradaki sabunu fazla kokulu buldu da.

— Anladım, iyi.

Bakışları yine yumuşamıştı.

— Şey...size kişisel bir şey söylesem kızar mısınız acaba? Sizinle kendi kızımmışsınız gibi birkaç dakika konuşacağım. Kızım olabilirdiniz. Hatta biraz erken davransaydım torunum bile olurdunuz.

Kendi kendine güldü.

— Lütfen rahatça konuşun, dedim.

Başkomiser Stonor bir sigara daha alarak yaktı. Sonra konuşmaya başladı.

— Bakın Bayan Michel, Binbaşının söylediği çok doğru. Başınızdan geçenler çok kötü bir araba kazasına benziyor. Bundan böyle korku içinde yaşamamalısınız. Fakat dahası var. Birdenbire ve çok şiddetli bir şekilde yeraltı dünyasındaki mücadeleyle karşı karşıya geldiniz.

Bu mücadele her zaman vardır. Bunları kitaplarda okur, sinemada filmlerde izlersiniz. Bu filmlerde olduğu gibi polis genç kızı kurtardı bu kez. Şimdi söyleyeceklerime iyi kulak verin. Beni yanlış anlamanızı istemiyorum. Münasebetsizlik ediyorsam bu söylediklerimi unutursunuz olur biter. Ancak yaşamınızı kurtaran bu polise hayran olmamanız mümkün değil. Hatta onu büyük bir kahraman olarak görüyorsunuzdur. Ve belki de evleneceğiniz erkeğin böyle biri olmasını istiyorsunuz. Bütün bunları söylememin nedenleri var.

Başkomiser bir süre yüzümü inceledi sonra konuşmaya devam etti.

— Başınızdan geçen olay ve benzerleri insanda derin izler bırakır. Herkes böyle durumda bir şok geçirir. Hele sizin gibi genç bir insan için bu olay çok daha büyük bir şoktur. Polislerimin getirdiği raporlara göre dün gece Binbaşı Bond ile yakın ilişkiniz olduğunu anlıyorum. Bizim meslekte bu noktalar kolayca öğrenilir. Özel hayatınıza karışmak istediğimi sanmayın. Bunlar zaten beni ilgilendirmez. Ancak bu genç İngilize kalbinizi kaptırmış olmanız olasılığı çok güçlüdür. Kitaplarda ve filmlerde de öyle olmaz mı? Şu halde yaşamda niye olmasın?

Sabırsızlıkla oturduğum yerde kıpırdadım. Bu söylevin bir an önce bitmesini istiyordum. Gitmem gerekiyordu.

Başkomiser sürdürdü.

— Sözü fazla uzatmayacağım Bayan Michel. Benim fazla ileri gittiğimi düşünüyorsunuzdur belki. Ama orta yaşımı geçtiğimden beri olayların sonrası ile de ilgilenmeye başladım. Hele söz konusu kimse sizin gibi genç biriyse daha çok ilgilenirim. Çünkü gençler daha fazla yıpranıyorlar. Size bir şey söylemek istiyorum. Bunu sakın unutmayın. Sonra o küçük motorunuza biner gidersiniz.

Başkomiser hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Fakat eskisi gibi sert değildi. O anda içinden gelerek konuştuğunu anladım. Gitmeyi unutarak can kulağıyla dinledim.

— Biraz önce bir yeraltı savaşından söz ettim.Bu savaş ister polis ve haydutlar, ister karşılıklı casuslar arasında geçsin aynıdır. Birinin ötekinden farkı yoktur. İyi yetişmiş iki ordu arasındaki savaş gibidir. Bir taraf yasaların yanında, öteki ise karşı olarak mücadele eder. Ancak bu kuvvetlerin üst tarafındaki o taş gibi profesyonellerin hepsi birbirinin aynıdır. Büyük gangsterler, büyük FBI ajanları, büyük casusların hepsi kalpsiz, soğukkanlı, korkusuz, dayanıklı katillerdir, Bayan Michel. Böyle olması da şarttır. Aksi halde hayatta kalamazlar. Ne demek istediğimi anladınız mı? Size söylemek istediğim ve unutmamanızı temenni ettiğim şudur: Washington ile konuştum ve Binbaşı Bond'un nasıl bir insan olduğunu öğrendim. Bu adamlardan uzak durun. Bu gibiler size göre değil. İsimleri ister James Bond ister Sluggsy Morant olsun, onlardan kaçın. Bu iki adam daha birçokları gibi. Sizin birkaç saat için yanlışlıkla girdiğiniz vahşi ormanın sakinleridirler. Oradan kurtulmuş bulunuyorsunuz. Bir tanesi için tatlı düşler kurmayın, öbürünü de düşünüp korkmayın. İkisi de bizden farklı insanlardır. Ayrı bir cins insan bunlar.

Başkomiser gülümsedi ve:

— Bunlar tıpkı atmaca ve güvercin gibidirler, dedi.

Yanıtım çok hafif çıktığı için duymadı. Bana:

— Haydi bakalım, şimdi gidin, dedi.

Başkomiserle birlikte kalktım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. James Bond ilk defa kapıda göründüğü zaman kendi kendime ''Ah, işte bir tane daha geldi'' diye düşünmüştüm. Fakat gülümseyişini,beni öpmesini ve bana

sarılan kollarını da anımsıyordum. Bu iriyarı cana yakın adamın yanında yürürken artık yalnızca iyi bir yemek yiyerek deliksiz bir uyku çekmeyi istiyordum. Ancak Düşlü Çamlar Moteli'nden en az yüz mil ötede olmak şartıyla!..

*

**

Oradan ayrıldığım sırada saat on iki olmuştu. Başkomiser gazetecilerin beni çok sıkıştıracağını söyledi. Ve onları mümkün olduğu kadar atlatacağına dair söz verdi. James Bond hakkında her istediğimi söyleyebileceğimi yalnız işini ve nerede bulunduğunu gizlememin şart olduğunu söyledi. En gerekli anda ortaya çıkan biri olduğunu, sonradan iz bırakmadan gittiğini anlatacaktım.

Çantalarımı toplamıştım. Genç polis komiseri Morrow onları motoruma bağladı ve Vespa'mı da yola çıkardı.

— Yolda giderken yokuşlarla inişlere dikkat edin bayan, dedi. Kornanızı çalıp haber verin de yokuşun dibindeki insanlara çarpmayın.

Buna güldüm. Temiz, neşeli genç bir adamdı. Görünüşünden ve yaptığı işten cesur ve maceraya mereklı olduğu anlaşılıyordu. Belki de ona benzeyen bir adamı düşlerimdeki adam saysam daha iyi olacaktı.

Başkomisere teşekkür ederek veda ettim. Sonra başlığımı takarak Vespa'ma bindim ve pedala bastım. Makine çalışmaz da herkes bana güler, diye korkuyordum. Fakat çok şükür, gaza basar basmaz çalıştı ve motor hızla ileri fırladı. Önüm boştu. Bunun üzerine dönerek onlara el salladım. Hâlâ daha dumanı tüten motelin önünde duran polisler de bana ellerini salladılar. Ondan sonra da iki tarafı çamlarla dolu yolda hızla yol almaya başladım.

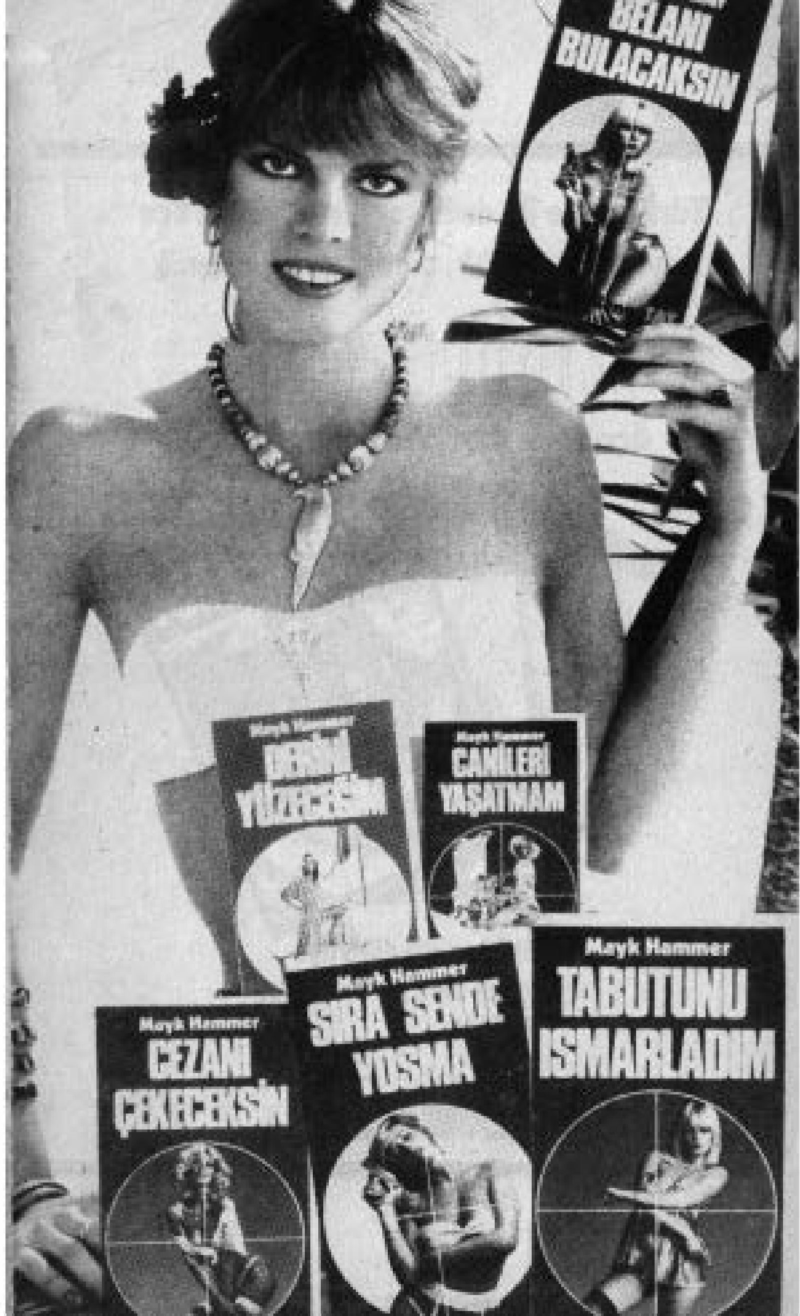
*

**

Başkomiser ne demişti? İz kalır demişti. Ona inanmıyordum. Duyduğum dehşetin izleri silinmişti. Yastığının altında bir tabanca ile yatan o yabancı ve yalnızca numarası ile tanınan o gizli ajan bu dehşeti silmişti.

Gizli bir ajan! Yaptıkları umrumda bile değildi. Bir numara! Onu unutmuştum bile. Kim ve ne olduğunu çok iyi biliyordum. Ve her şey en küçük ayrıntısına kadar kalbimin üstüne yazılacaktı.

Ve ebediyyen orada kalacaktı.


BELANI
BULACAKSIN
Mayk Hammer
CANİLERİ
YAŞATMAM
Mayk Hammer
TABUTUNU
ISMARLADIM
Mayk Hammer
SIRA SENDE
YOSMA
Mayk Hammer
CEZANI
ÇEKECEKSİN

James

BOND

Ian Fleming

Beni Seven Casus





James Bond pek çok kadın tanımıştı, ama Vivienne Michel bambaşkaydı. Genç kızın büyüleyici güzelliğini tehdit eden sadist şeytanlar, fırtınalı gecenin içinde beliren ölümün yüzü gibiydi... Kertenkeleyi andıran ve yalnız erotik vahşi zevkleri için yaşayan Sol Horror... Dazlak kafalı, son derece zalim bir diğer şeytan: Sluggsy Morant... Vivienne'i bu kahredici kâbustan tek bir kişi kurtarabilirdi: 007, James Bond. Ama, onun da şansı ne kadardı?..

"Vivienne Michel, Bond'un şimdiye dek karşılaştığı kadın kahramanların en çekicisi..."

SUNDAY TIMES

LİRA